

DE HEER VAN DOEATSTAD

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:
Hoe ik drek nek (1995)
Race naar de maan (1997)
De spieders van Toil Darranjé (1998)
De minnaren van Bokrijk (1999)
Net toen de wereld verduisterde (1999)
Het 18-dagen ultimatum (2001)
De heer van Doeatstad (2002)
Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)
Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)
De bende van de paars-groene mannen (2005)
De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)
De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)
De deur van het eeuwige leven (2009)
De man met de sigaret (2010)
De wespenvangers van Tornac (2010)
Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)
De droene bliender (2013)
Winterhutje (2015)
Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)
Ik kom even op verhaal (2017)
De ten dode opgeschreven mensen (2019)
Vuurtoorn (2020)
Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)
Realisatie: 2002; eerste druk: juli 2022
Omslagillustratie: Kris Van Eygen
Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts
Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE HEER
VAN DOEATSTAD

door

KRIS
VAN EYGEN

*Alles in het heelal was eerst een gedachte
voordat het werkelijkheid werd.*
Dean Koontz/Veertien

Het was lekker warm in mijn studeerkamer die net naast de grote bibliotheek van mijn ouders lag. Zij hadden weinig bijgedragen aan mijn opvoeding, dat hadden enkele hofdames voor hun rekening genomen. Niemand, zeker niet mijn koninklijke ouders, had gedacht dat het ooit nog goed met mij zou komen.

Het enige voordeel van een koninklijke opvoeding was dat ik veel had kunnen lezen en dat ik meer te weten was gekomen dan de doorsneeburger. Ik was niet slimmer, maar het vele weten gaf me op een bepaalde vraag een grotere keuze tussen mogelijke antwoorden.

Je vraagt je af hoe mijn denkwereld eruitziet? Wel, in het begin was er het woord. Ineens was er de mens, uit het niets volgens de ene, of na een lange evolutie volgens de andere. Van de handelende mens ging het naar de denkende mens, hij spande de kroon.

Volgens de oude wijsgeer Goras was het beschouwen van dingen gelijk aan theorieën verzinnen. Ik heb de neiging om te doen alsof ik dom ben, terwijl ik toch meestal heel goed weet hoe de vork in de steel zit. Ik ben er rotsvast van overtuigd dat achter elk ding in de echte wereld een idee in de imaginaire wereld ligt.

Als zintuiglijk wezen ben ik overgeleverd aan de natuurlijke orde van oorzaak en gevolg. Toch meen ik in staat te zijn onafhankelijk van mijn waarnemingen goed en kwaad, echt en onecht te kunnen scheiden. Levert me dat misschien wat vrije wil op?

Af en toe waag ik me aan het schrijven van een boek. Als schrijver kan ik me alleen de context vagelijk voor de geest halen omdat een bovenbewustzijn me al die dingen in het oor fluistert. En is dat allemaal waar of niet waar? Wat ik beschrijf, is dat een goede voorstelling van wat er echt gebeurt, of slechts een projectie van die gebeurtenis in mijn geest? Ik weet het niet.

Ik weet wel dat ik zaken splits die bij elkaar horen en dingen samenbreng die niets met elkaar te maken hebben. Ik zie daarom

toevalligheid als een bevestiging voor het bestaan van het collectieve onbewuste. Enkel het heden bestaat, alles gebeurt in *het nu*. Er is een verband tussen mijn gevoel voor tijd en de ruimte die ik ervoor krijg. Ik word geleefd als deel van een geheel. Mijn familie moet niet rouwen als ik sterf, want er is één troost: in de ruimtetijd ben ik onsterfelijk.

Tussen leven en dood was er gelukkig nog de onoverwinnelijke liefde. Ik voelde me dikwijls als een platonisch verliefde die overal reuzen zag waar er geen waren. Ik bevocht windmolens omdat de mechaniek ervan me angst inboezemde. Maar mijn kartonnen helm was bestand tegen meer dan één zwaardslag.

Een vriendin had ik niet. Er bestond enkel een idee van haar in mijn grijze bovenkamer, mijn eigen doolhof waar ik geregeld de weg kwijtraakte. Dwaas schijnen en het niet zijn, dat moest ik ook eens uitproberen. Misschien lukte me dat wel door orde en harmonie te zoeken in de schoonheid van de ziel én van het lichaam.

Als ik één conclusie mocht trekken uit wat ik wist, kon ik met zekerheid zeggen dat ik nog veel niet wist. Om daar een mouw aan te passen achtte ik het noodzakelijk een drastische maatregel te nemen. Het werd tijd om keet te schoppen, om eindelijk een punt te zetten achter mijn saaie bestaan.

Ons koninkrijk ligt goed verstopt tussen de bergen. De meeste mensen hebben er nog nooit van gehoord. Vanaf de top van de blanke berg kun je het in al zijn grootsheid zien liggen, gelukkig komen er weinig bergbeklimmers een blik wagen.

Zo groots in vorm als het landschap was ik niet, ik voelde me als een kip zonder kop. Eens kijken hoeveel eieren ik in die toestand kon leggen. Hier is ze dan: de wereld van de tweede zoon van de koning van Dolmatië, Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Otto IV.

Die zaterdag beloofde een mooie zomerdag te worden, de weer-vrouw had minstens 25 graden voorspeld. Warm genoeg om met de motor te gaan rijden, maar ik bleef op mijn kamer om verhalen te verzinnen.

Toen klopte iemand op mijn deur.

‘Ja, kom maar binnen.’

De deur piepte open. Het was Samira, het mooie blonde dienst-meisje dat me nooit durfde aankijken. Ze stond met haar hoofd naar de grond gebogen en zei:

‘Hoogheid, Ebe hangt aan de telefoon.’

‘Oké,’ zei ik, ‘verbind haar maar door.’

Samira ging woordeloos weg.

Ik nam op en hoorde een klik, waarna een jonge stem zei:

‘Otto, je moet komen.’

‘Dag Ebe, hoe gaat het?’

‘Prima, maar je moet komen.’

‘Waarom?’

‘Om te spelen.’

Wat anders kon je doen als 7-jarige, behalve naar school gaan en slapen. Het was niet te geloven hoe goed Ebe kon praten aan de telefoon. Ebe is de kleinste dochter van mijn broer Udu. Twee jongens heeft mijn moeder op de wereld gezet, twee zusjes zijn helaas doodgeboren.

Udu vangt alle aandacht van de pers op omdat hij kroonprins is. Daardoor blijf ik uit het beeld en ben ik niet bekend. De Dolmatiers zijn niet zo bezig met het koningshuis.

‘Heeft Did de bloemen van oma water gegeven?’ vroeg ik.

‘Ga zelf maar kijken,’ zei Ebe en hing op.

Mijn ouders waren op vakantie en zouden pas de volgende week terugkeren. Voor ze vertrok had mijn moeder aan Did twee-

honderd francs beloofd indien hij de bloemen tijdens haar afwezigheid water zou geven. Zo wilde ze zijn verantwoordelijkheidszin aanscherpen.

Ik wandelde naar buiten met mijn twee onafscheidelijke lijfwachten in het zog. In de koninklijke tuin zag ik dat de tuinmannen hun werk goed hadden gedaan. De bloemen zagen er fleurig uit, ze stonden niet droog. Vervolgens liep ik naar de garage en maakte me klaar om met de motor naar Ebe te rijden. Zij woont met haar ouders enkele kilometers buiten het centrum van Alpona.

Mijn lijfwachten probeerden me in hun logge auto te volgen, maar ik kon hen gemakkelijk afschudden.

Samen met Did en Ebe speelde ik waterspelletjes. Dat ging goed tot Bab erbij kwam. Dat wil niet zeggen dat Bab ruzie zocht maar dat de twee anderen eindelijk iemand hadden om weg te duwen.

We spotten elkaar met de gele tuinslang nat. Toen we aan rust toe waren, gingen we bij hun moeder op de deken zitten. Lise d'Hollande is haar volledige naam. Toen ze trouwde met mijn broer werd ze prinses van Dolmatië. Wanneer Udu mijn vader als koning opvolgt, zal ze zich koningin Lise van Dolmatië mogen noemen.

Toevallig zat mijn schoonzus in mijn vierde boek te lezen. Daarin vertel ik over de belevenissen van haar kindjes in het natuurgebied. Ze had het bijna uit en wist me te vertellen dat ik een gezonde portie fantasie bezat.

'Ik zal een vervolg moeten schrijven, want die kindjes van jou groeien als kool,' zei ik.

Dat deed Bab, bijna tien, aan mijn ongetrouwde leven denken, want ze vroeg:

'Ben jij nog maagd?'

'Wat heb ik je de vorige keer gezegd?'

Ze schokschouderde, ze wist het niet meer.

'Dat ik niet getrouwd moet zijn om te mogen vrijen.'

'Hoe oud ben jij?' vroeg Ebe.

'Negenendertig, dat weet je goed genoeg kleine meid.'

Ze glimlachte en vroeg:

‘Wanneer ga je dan eens eindelijk trouwen?’

‘Ik zal het aan mijn vriendin vragen, oké?’

‘Je hebt geen vriendin,’ zei Did.

‘Ik heb een vriendin op de dansschool,’ zei ik.

Dat was niet gelogen. Ik danste met haar, we gingen samen uiteten en koffiedrinken.

‘Die is veel te lelijk,’ zei Did.

Hij had gelijk. Ik wilde verliefd worden op een schoonheid.

‘Mijn moeder wil dat ik een prinses trouw,’ zei ik.

‘Hopelijk een met dikke borsten,’ zei Did die op 11-jarige leeftijd daarover al mee kon praten.

‘Did, let op je woorden,’ zei Lise.

‘Dikker dan die van mam,’ gekscheerde hij.

Hij haastte zich uit de buurt van zijn moeder. Zijn giechelende zusjes volgden hem. Lise liet hen lopen en vroeg:

‘Otto, wil jij Bab een briefje sturen als ze op kamp is?’

‘Oké, dat zal ik doen,’ zei ik.

Ze glimlachte mooi.

Toen ik van de deken rechtstond, kwam Ebe aangelopen.

‘Blijf je slapen?’ vroeg ze, ‘dan ben je niet zo eenzaam.’

De ware reden was dat ze dan ‘s morgens veel vroeger haar ontbijtkoeken kreeg, want haar vader bleef altijd lang in bed liggen. Het gezinnetje wilde alles zoveel mogelijk zelf doen, maar in veel gevallen was personeel welkom.

‘Nee kindje, als jouw mam en pap nog eens weg moeten, help je ze maar aan mij denken, oké?’

‘Oké,’ zei ze en liep terug naar haar broer en zus.

Een prins als babysitter? Was dat een belachelijk idee?

De volgende dag hield de hoge temperatuur aan. Terwijl ik in de hitte van de dag rond het kasteel wandelde, snakke ik naar regen, of tenminste een wolkendeken die de harde lichtstralen temperde.

Het zou aangenamer vertoeven zijn in een klimaat waarbij mijn lichaam wat minder moest puffen en zweten. Toch genoot ik van de wandeling.

Het kasteel van mijn vader zit verstopt achter een groot bos even buiten Alpona, de hoofdstad van Dolmatië. Het is een waardevol beschermd natuurgebied met veel groen en waterpartijen. Je kunt het enkel bezoeken onder begeleiding van een gids. Het terrein beslaat negentien vijvers, de dijken ertussen werden net geroid. De andere helft bestaat uit een rijk bos en een broed- en rustgebied voor vogels.

Ergens in het midden van dat alles staat een vestingmuur zonder vensters of kantelen, vierkantig en met een lengte van honderd meter, een muur om vijanden die er niet meer zijn buiten te houden. Aan de oostkant is een poort. Wanneer bezoekers door die poort gaan, hoor je ze bewonderende kreetjes slaken.

Op het kasteelterrein is een rond bassin gevuld met water aangelegd, middenin spuwen drie vissenkoppen waterstralen in drie richtingen uit, de ene dertig graden naar rechts, de andere evenveel graden naar links en één recht omhoog. De zwaartekracht buigt de waterstralen tot parabolen.

Achter de fontein ligt het hoofdgebouw. De voorkant van het kasteel bestaat uit rode baksteen afgewisseld met grijze steenblokken. Net zoals de archeologen zich afvragen hoe de oerbewoners ooit in staat waren megalieten op te trekken, zo vragen de bezoekers zich af wie de blokken van natuursteen gekapt en op elkaar gestapeld heeft. Er zit structuur in. Dat kun je niet zeggen van de menhirs die overal rondgestrooid liggen alsof een reus met steentjes heeft staan gooien.

Twee rijen pilaren versieren de ingang. Boven elk venster is er ofwel een driehoek of een boog uitgehakt, met daarin een klein tafereel in bas-reliëf, meestal half uitgehouwen hoofden van woeste dieren, of van strenge goden en liefvallige godinnen met weelderige hardossen. Slechts één venster heeft een balkonnetje.

Het kasteel heeft geen torens. Het geheel van daken is symmetrisch, het middelste zadeldak is het grootste met links en rechts een kleinere versie, negentig graden gedraaid en in U-vorm. De Dolmatische vlag – zwart met in het midden een rood gerande gele zeshoek bijna zo hoog als de breedte van de vlag – wappert er meestal lustig in de wind. Of de koning dan aanwezig is, laat ik in het midden.

Mijn vader beweert dat het kasteel eeuwenoud is en dat een rare markies het heeft herbouwd. Dat lijkt me aannemelijk, maar ik heb het bouwverhaal niet in de oude boeken van de koninklijke bibliotheek teruggevonden.

Via de grote ingangsddeur kwam ik in een majestueuze hal.

Rechts gaat het naar de grote troonzaal, aan de linkerkant ligt de Imperiumzaal en in het midden leidt een grote trap naar een verdieping hoger waar aan de rechterkant de antichambre ligt. Daar laat mijn vader de bezoekers meestal uren wachten voor hun audiëntie, bijvoorbeeld om een medaille vanwege een heldhaftige daad opgespeld te krijgen. Tijdens dat ritueel wordt van de bezoeker verwacht dat hij enkel antwoordt op vragen van de koning.

In de Imperiumzaal ontvangt mijn vader ministers, hertogen, volksvertegenwoordigers, bisschoppen, graven, diplomaten, consuls, senatoren en gewone landgenoten. Tijdens het wachten kunnen de bezoekers de immense schilderijen van mijn voorouders bewonderen, want die hangen overal waar er plaats is.

Lakeien in livrei lopen af en aan om de bezoekers het verblijf in het paleis zo aangenaam mogelijk te maken. Ook de adviseurs of ordonnansen steken een handje toe om mijn ouders in hun dagelijks werk bij te staan. Het vorstenhuis heeft zelfs een hofmaarschalk die de wacht bij het koninklijke paleis verzekert. Het hof heeft hovelingen genoeg. Alles verloopt strikt volgens een vooraf uitgestippeld plan. De hele organisatie probeert de kans dat er iets fout loopt minimaal te houden.

Het protocol neemt de spontaniteit weg en daarom zal ik als prins altijd wel blijven vragen naar bekende wegen. De adel draagt

de discretie hoog in het vaandel en verwacht dat ook van de koninklijke familie. Enkel als de camera's niet op onze familie gericht staan, kan ik met de etiquette een loopje nemen.

Mijn vader, Otto IV, koning der Dolmatiërs, draagt geen open of gesloten kroon. Hij doet zijn best om via vertrouwelijke gesprekken met zijn ministers het land in goede banen te leiden. In zijn dagelijkse vergadering met zijn kabinetschef gaat hij de geplande ontmoetingen af om dat bijstellen van de ministerregering zo goed mogelijk uit te kunnen voeren. Ik ben ervan overtuigd dat de onbereikbaarheid van de koning die boven het volk staat – ook al bezit hij geen rechtstreekse macht – de monarchie een mystiek tintje geeft waaraan veel mensen zich optrekken om zich één volk mét eigenheid te kunnen voelen.

Op de eerste verdieping aan de linkerkant van de trap zijn de persoonlijke vertrekken van mijn ouders, iets verder liggen achter elkaar de bibliotheek, mijn studeerkamer en aanpalend mijn slaapkamer. Boven het bureau in mijn studeerkamer hangt een indrukwekkende luchtfoto van het koninklijke grondgebied, 2 bij 1,7 meter, zelfgemaakt in mijn fotoperiode.

Toen ik mijn kamer binnenging, voelde ik me thuis in mijn boekperiode. Als de grote geschiedenis in tijdperken is ingedeeld, mag ik mijn eigen leven ook in overzichtelijke stukjes kappen. In mijn hand droeg ik een boek over de grootste ziener aller tijden mee naar binnen: *Damus*.

Ik zette me in mijn zetel naast het hoge venster dat ik eerder al wagenwijd open had gezet. Ik sloeg het boek bij de bladwijzer open en herlas een vreemde passage: *Volgens de hemeltekenen zal de heersende macht van Turnus terugkeren, volgens alle berekeningen nadert de wereld een zowel verwoestende als vernieuwende omwenteling*.

Damus zag het zwart in. Toch kon ik er niet onderuit dat de tekst mogelijk een voorspelling inhield. Mijn leven als prins was niet moeilijk, maar ik voelde me geknecht en gevangen in mijn eigen huis. Ik had genoeg van het protocol, de hel van het hof. Het

enige dat ik mocht doen was in de koninklijke tuinen rondsletteren met vóór mij een lijfwacht die keek of de kust veilig was en achter mij eentje die zorgde dat geen enkel onguur type me onverhoeds in mijn nek sprong. Ik overdrijf misschien, maar aangenaam was het niet om voortdurend bespied te worden.

Ebe had gevraagd of ik bleef slapen, dan zou ik volgens haar niet eenzaam zijn. Ik voelde me niet alleen, en *eenzaam* was ook niet het goede woord. Toch leek het mij veel boeiender om een wandeling te maken in het bijzijn van een heuse prinses die me begreep en die wist wat iemand van koninklijken bloede allemaal moest tolereren. Waar kon ik die prinses vinden?

Ik werd volgens strenge gedragsregels opgevoed en was niet de enige prins die daardoor vrouwenschuw was geworden. Toch moest er ergens een meisje rondlopen dat me wilde vanaf het moment dat ze me zag. Waar zou ik mijn zoektocht beginnen? Moest ik de kabinetschef van mijn vader vragen om een databank aan te leggen waarin alle gegevens van huwbare meisjes – met foto natuurlijk – opgeslagen zaten? Moest ze van adel zijn of mocht ik de eerste de beste boerendochter als mijn vrouw nemen? Was ik wel mans genoeg om mijn eigen plan daarin te trekken? Ik had alles in mijn schoot geworpen gekregen, behalve mijn pilotenbrevet, dat had ik helemaal zelf verdiend. Of mijn vliegkunst ooit nog van pas zou komen, was onzeker.

Er eens uitvliegen, dat was het wat ik wilde, als een jonge merel uit zijn veilige nest wippen. Ik wilde dat mijn vader streng genoeg was om me eruit te trappen, dan kon ik eindelijk op eigen benen staan. Wat was er erg genoeg om van het koninklijke hof geschopt te worden? Niets, ze zouden hun best doen om alles in de doofpot te steken en daarmee kwam ik geen stap verder. Ze konden de hofnar toch niet zomaar buitensmijten, of wel?

Moest ik me vermommen en voor iemand anders doorgaan? Het leek me opeens zo moeilijk om iets alleen te beslissen. Ik wilde mij onder de bevolking begeven en een eigen leven opbouwen. Als eerste stopplaats zou ik een gezellig café in de stad uitzoeken en de

waard proberen over te halen me als knecht in dienst te nemen. Ik maakte mezelf wijs dat ik in die opdracht kon slagen, als alles meezat natuurlijk. Misschien was mijn plan te simplistisch.

Normaal waren mijn lijfwachten erop getraind nooit hun aandacht te laten verslappen, want op een zwak moment kon het noodlot toeslaan. Maar vandaag kon ik hen gemakkelijk met een kluitje in het riet sturen door voor te stellen naar de keuken te gaan omdat ze nog niet hadden gegeten.

Snel stopte ik wat spullen in mijn gele rugzak, kroop uit het hoge raam en sprong op het platte dak van de garage. Via de regenpijp daalde ik naar de begane grond af. Ongemerkt sloop ik naar de garagedeur, opende die op een kier, controleerde of geen onderdanen de garage voor eigen doeleinden gebruikten en liep op de tippen van mijn schoenen naar binnen.

Daar stond de vrijheid op wielen te blinken. Ik onderhield de twintig jaar oude motor zo goed als ik kon. Toen ik op het startknopje drukte, wilde de motor niet aanslaan. Enkel een klik ergens onder het zadel liet uitschijnen dat er nog een beetje elektrische energie voorhanden was.

Het korte ritje naar mijn broer de dag voordien had de batterij niet voldoende kunnen opladen. Bij de derde trap op de kickstarter pruttelde hij al wat, bij de zesde trap sloeg hij eindelijk aan. Hij maakte veel lawaai en ik hoopte dat mijn hofdienaars te druk bezig waren om het gebrom te horen.

Ik reed naar buiten, de lange oprit af. De oude portier kwam uit zijn hokje geslenterd en opende de grote poort op zijn gemakje. Hij wenkte beleefd toen ik langs reed. Ik zwaaide enthousiast terug in de hoop niet zo snel als de portier dacht, terug te keren.

Op de kruising met de openbare weg keek ik eerst naar links, dan naar rechts en weer naar links. Zo hadden ze het mij geleerd, maar ik deed het omdat ik niet wist in welke richting ik moest gaan.

Ik koos voor links. De machine onder mij liep als een klok en de bergen kwamen gestaag dichterbij.

Het was een lange rit naar de blanke berg, de hoogste van Dolmatië. Ik kon hem vanaf de eerste meter van mijn reis al zien. Met elke meter die ik dichterbij kwam, vergrootte hij een stukje. En toch leek hij zich ook bij elke meter iets verder van me af te bevinden, alsof ik hem nooit zou bereiken, paradoxaal.

De rit duurde uren. Af en toe laste ik een pauze in aan een kruising van hevig meanderende asfaltwegen, om de omgeving af te zoeken naar dingen die mijn aandacht konden trekken. Ik voelde me opgenomen in het geheel van de natuur, erbij horend. Niemand zei me wat ik moest doen of hoe ik het moest doen. Eindelijk vrij, of die indruk had ik toch. Ik hield van het alleen-zijn. En toch, goed gezelschap was niet te versmaden, zeker als het van het vrouwelijke geslacht was.

Ook al was de berg zo groots, mijn wil om de voet ervan te bereiken bleek nog grootser te zijn. Aan het einde van de verharde weg en aan het begin van een lange steile helling stond een klein hotelletje in het schemerdonker de laatste gast op te wachten.

Ik stapte van de machine af, parkeerde hem netjes achter een rij populieren en liep naar een afgrond waar ik in de diepte Timosa zag liggen, het laatste dorpje aan de grens van Dolmatië. Ik klom naar een uitstekende rotspunt en ging erop zitten, hijgend van de inspanning en verwonderd over het mooie landschap. De omringende bergtoppen piepten door het platte wolkendek.

Het enige geluid was mijn eigen ademhaling en dat was een hele geruststelling. Wat kwam ik hier doen? Ik dacht terug aan de woorden van een filosoof die me ooit in het oor had gefluisterd dat er altijd wel een weg is waar er een wil is. Het willetje in mijn hoofd kon ik moeilijk het zwijgen opleggen.

Met stijve benen liep ik naar de schamele deur van het hotel. Ik zag geen naam in neon. Enkel de stickers van kredietkaarten op de deur lieten uitschijnen dat je er kamers kon huren. Toen ik mijn hand op de klink van de deur legde, zei iemand achter mij:

‘Heb je een momentje?’

Ik draaide mezelf rond mijn as en stond oog in oog met een haveloze oude vrouw, een toverkol.

‘Heb jij nog kamers vrij?’ vroeg ik in de mening dat het oudje de eigenaar van het hotel was.

Ze glimlachte met één hand voor haar mond, alsof ze probeerde in te schatten hoeveel geld ik te veel had, of omdat ze geen tanden meer had.

‘Het ligt eraan,’ zei ze met krakende stem.

‘Aan wat?’

‘Of je in staat bent een opdracht uit te voeren.’

Dit was te gek. Gingen we ook nog spelletjes spelen?

‘Oké, dan zal ik verder zoeken,’ zei ik terwijl ik aanstalten maakte om weg te gaan.

‘Hola, kalm aan jongeman, niet zo haastig. Wie zegt je dat zij je nog terug willen?’

Ik bleef staan. Wie bedoelde ze met *zij*?

‘Ik weet wie je bent,’ zei ze.

‘Is dat zo?’ vroeg ik.

‘Een stomme prins die zich op zijn kasteel verveelt.’

Ze zat er verdorie niet ver naast. Ik verveelde me er niet, maar het leek me beter een interessante vrouw te zoeken om na te gaan of het getrouwde leven een toegevoegde waarde bezat.

‘Zonder mijn hulp zul je geen prinses vinden.’

Verdikke, ze kon ook nog gedachten lezen.

‘Jij bent vrij goed op de hoogte. Wat stel je voor?’

‘Het hotel ziet er vanbuiten niet uit, maar binnen is er alles wat je moet hebben. Boek een kamer voor een week of zo, surf op het internet en zoek een baan, eender wat, maar zorg ervoor dat je in een middelgroot bedrijf terechtkomt.’

‘Waarom een middelgroot bedrijf?’ vroeg ik, want dat vond ik een rare voorwaarde.

‘Daar hoeft je niet zo hard te werken en heb je tijd om andere dingen te doen,’ zei ze en knipoogde.

‘Zoals?’

‘Wat denk je?’

‘Ik heb geen idee waar je heen wilt.’

‘Om je prinses te zoeken natuurlijk, dommerik,’ zei de feeks.

‘Laat dat maar aan mij over, hoe ik een prinses vind.’

‘Je bent er ver mee geraakt,’ pestte ze.

‘Is er nog iets wat je kwijt wilt?’ vroeg ik.

Ze deed alsof ze nadacht, maar ik wist wel beter. De oude vrouw was gewiekst en hield me waarschijnlijk voor de gek. Ofwel vroeg ze me iets in de hoop dat ik het tegenovergestelde zou doen.

‘Ik stel voor dat je samen met je prinses iets aan de verstedelijking doet. Ze bouwen almaar groter en hoger, maar de versleten gebouwen laten ze verkommeren.’

Het was op zijn minst een gek voorstel.

‘Ik zal zien wat ik kan doen,’ zei ik, ‘is dat alles?’

Ik reikte naar de klink van de deur en moest daarvoor even weggijken. Toen er geen antwoord kwam, draaide ik me weer naar de vrouw, maar ze was nergens meer te zien.

Schouderophalend ging ik binnen. De deur maakte een hels lawaai, misschien om de eigenaar opmerzaam te maken dat er bezoek was. Op de achtergrond weerklonk muzak, zoals je die in veel winkelstraten moet tolereren.

Ik dacht dat het vrouwtje weer als hotelhouder zou opdagen. Tot mijn verbazing kwam een knappe jongeman achter de balie staan. Omdat ik hem aangaapte, zei hij:

‘Wat kan ik voor je doen? Wens je een kamer?’

Ik aarzelde en zei:

‘Ja.’

‘Een éénpersoonskamer?’ vroeg hij terwijl hij rondkeek of mijn partner ergens in zijn hotel ronddoolde.

‘Ja, zeker.’

‘Op welke naam mag ik je inschrijven?’

Ik dacht even na. Om het mezelf niet moeilijk te maken zei ik:

‘Otto van Kul.’

‘Met alles erop en eraan?’

De man keek me doordringend aan en bleef onbewogen. Ik begreep zijn gewiekste blik niet en vroeg:

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Bed, bad, tv, computer,’ zei hij, ‘voor vrouwelijk gezelschap kan ik ook zorgen.’

‘Voor mij de eerste vier alstublieft, die zullen volstaan.’

De oude vrouw had gelijk, het hotel bood alles aan.

‘Oké, indien je je verveelt, er is een lunapark achterin waar je je kunt uitleven.’

Ik had niet de indruk dat er veel gasten waren, maar dat kon nog veranderen. Het was vreemd dat de hotelhouder mij niet vroeg hoeveel nachten ik wilde logeren.

‘Ik zal je de weg wijzen, want het is hier een echte doolhof.’

‘Oké,’ zei ik.

‘Zal ik de bagage dragen?’ vroeg hij naar mijn rugzak wijzend.

Ik had enkel het broodnodige meegebracht en misschien was dat veel te weinig. Mijn dienstmeisjes hadden altijd voor mij gepakt.

‘Dat gaat wel, bedankt,’ zei ik.

Ik was blij dat hij me begeleidde. Het hotel was binnen veel groter dan het vanbuiten leek. Gedurende enkele minuten gingen we trappen op en af – ik had de indruk dat de gastheer ook moest zoeken – en kwamen uiteindelijk bij mijn kamer aan. Hij ging me voor naar binnen, deed het licht aan en het venster open. Het was geen grote kamer, maar ze was wel heel mooi ingericht.

‘Het eten wordt om acht uur geserveerd. Je kunt morgenvroeg vanaf zeven uur ontbijten. Als je iets wenst, geef je maar een belle-tje. Nummer één indrukken voor de receptie. Nummer negen om naar buiten te bellen.’

‘Dank je wel.’

Voordat de man uit de deuropening verdween, draaide hij zich nog even om. Ik had de indruk dat hij mij peilde. Ineens dacht ik eraan dat hij misschien op een fooi wachtte. Ik zocht in mijn zakken

naar wat kleingeld. Toen ik opkeek, was de deur zonder geluid in het slot gevallen.

Het duurde niet lang om me te installeren. Ik verfriste me, legde me op mijn bed en wachtte het etensuur af. Nog een halfuur. Ik lag vijf minuten toen ik plots aan de computer en de tv dacht. Bad en bed had ik al gehad. De tv moest ergens achter een kastdeur verstopt zitten.

Ik sprong van het bed en zag in een donkere hoek een reflectie van mezelf. Ik deed de staande lamp aan en zag een tv-scherm staan. Toen ik een houten blad uitschoof, kwam een toetsenbord en een muis tevoorschijn, tegelijkertijd begon de ventilator van een computer te zoemen. Niet veel later verscheen een menu: *Kies PC of TV*. Ik klikte met de muis op *PC*, waarna de computer zei: *Een ogenblik alstublieft, VENSTERS 5.0 wordt geladen*.

Na een minuutje kwam onderaan een takenbalk tevoorschijn met een keuzemenu van de geïnstalleerde apps. Een ervan trok onmiddellijk mijn aandacht omdat ik graag autorijd: *RALLY*.

De grafische uitwerking van het spel was fenomenaal. Er was natuurlijk het nadeel van de cursortoetsen die ik moest gebruiken om de auto van links naar rechts te laten gaan, of om gas te geven en te remmen. Een stuur-en-pedalensimulator had betere resultaten opgeleverd. Voor ik het besepte was er een uur om.

Toen ik het spel afsloot om te gaan eten verscheen de tekst: *Indien je je met een echte rallyrijder wilt meten, bezoek dan de speelkamer in dit hotel*.

Ik nam me voor dat zeer binnenkort te doen.

Mijn buik voelde aan als een opgeblazen ballon. Ik was de enige in de kleine eetzaal geweest en misschien had de kok zijn hele voorraad aan mij kwijt gewild.

De hotelhouder toonde mij de weg naar het lunapark. In de speelzaal flikkerden overal gekleurde lampjes in het halfduister. Het had iets van kerstmis, maar warmer en gezelliger. Aan de zijkanten van de speelzaal kon je allerlei spellen doen, van voetballen,

boksen, atletiek, gevechtssporten tot ruimteoorlogen, alles was er. In het midden van de zaal stond een heuse playseat met toebehoren te pronken: kuipstoel, stuur, rempedaal, gaspedaal én versnellingspook. Voor twee personen.

‘Je hoeft geen francs in de spelautomaten te gooien. Het zit in de kamerprijs inbegrepen. Op die manier wil ik de hotelgasten verplichten om zich met deze machines te meten. Het zal ons nog van pas komen, ooit, wanneer de computers de controle willen overnemen. Veel plezier.’

Zou ik niet beter het vermijden van toekomstig machinegeweld als een opdracht beschouwen? Net als het tegenhouden van de verstedelijking?

‘Dank je,’ zei ik.

Tot nog toe had ik in het hotel niemand anders dan de hotelhouder gezien. Daarom had ik verwacht dat hij mijn tegenstander zou zijn, maar hij maakte rechtsomkeer en verdween uit de zaal.

Ik liep naar de kuipzetel van het rallyspel en nam erin plaats. Hij zat wat hard, maar dat moest zo.

‘Zin in een race?’ vroeg iemand achter mij.

Ik draaide me om en zag een magere, oude man staan, met zijn handen nonchalant in zijn broekzakken gestoken. Zijn voorhoofd was doorgroefd met rimpeltjes. Hij had een kale kop en zijn baard was grijs. Hij droeg een jeans die aan de knieën dwars opengereten was, en over zijn broek hing een open hemd in dezelfde kleur. Ik classificeerde hem onmiddellijk als een sjofele figuur.

‘Oké, zet je maar,’ zei ik en stak mijn hand uit, ‘mijn naam is Otto van Kul.’

De man gaf me geen hand. Hij vertelde me wel zijn naam:

‘Noem mij maar Loek. Jouw naam zegt me niets, maar ik ken je ergens van.’

Ik legde niet uit wie ik was. Zijn naam klonk raar in de oren, maar ik vroeg er niet verder naar.

Via het stuur koos ik een auto met automatische versnellingsbak en wachtte op het startsignaal. De man naast me deed hetzelfde.

‘Klaar?’ vroeg ik.

‘Yep,’ zei Loek.

De aftelling was begonnen. Ik speelde met mijn gaspedaal om de motor op het goede toerental te houden.

De groene lichten gingen aan en weg waren we. De motor achter mij – twee luidsprekers in mijn stoel – maakte een kabaal van jewelste. Aan het stuur voelde ik hoe de virtuele auto op mijn rijkunst reageerde, net echt.

Vijf minuten later ging Loek als eerste over de streep. Ik feliciteerde hem en we gaven elkaar een hand. Hij glimlachte, iets wat hij nog niet had gedaan.

‘Krijg ik revanche?’ vroeg ik terwijl Loek aanstalten maakte om uit te stappen.

‘Nee, ik moet ervandoor,’ zei hij, ‘ik kom morgen terug.’

Hij beende uit de speelzaal. Ik haastte me achter hem aan omdat ik de weg naar mijn kamer in de doolhof niet alleen zou terugvinden. Maar in de gang zag ik niemand meer. Op de eerste kruising van gangen riep ik:

‘Hallo, is hier iemand?’

‘Kom maar,’ zei een mannenstem achter me.

Ik schrok me rot en viel bijna. De hotelhouder – ik wist nog steeds zijn naam niet, maar dat vraag je ook niet aan hotelpersoneel – ving me in zijn armen op.

‘Dank je.’

‘Volg je?’

‘Oké,’ zei ik.

Terwijl we voortliepen, vroeg ik:

‘Kun je me zeggen waar de kamer van Loek is?’

De hotelbediende bleef stilstaan en vroeg:

‘Loek?’

Ik knikte. Ik had de naam toch goed gehoord, of niet?

‘Hier logeert geen Loek.’

‘Hij heeft daarnet samen met mij een computerspel gespeeld.’

‘Kan zijn, dan is het een gast met een valse naam.’

Loek was niet de enige die een valse naam had opgegeven.

Ik volgde de hotelhouder trap op, trap af. Ik was blij toen ik weer aan de deur van mijn hotelkamer stond.

‘Bedankt.’

‘Goede nacht.’

Ik ging mijn kamer binnen en keek op mijn horloge. Het was 22u11, te vroeg om te gaan slapen. Ik startte de computer en koos: TV. Via de muis kon ik van kanaal veranderen, maar dat was moeilijk, liggend vanuit mijn bed. Al snel begreep ik dat de tv niet veel te bieden had. Via ANNULEREN kwam ik in het startmenu en koos voor PC. Vervolgens waagde ik me op het internet.

Geld had ik op zak, maar ik zou uiteindelijk toch werk moeten zoeken. Ik opende een vacaturebank en begon mijn zoektocht die onmogelijk leek. Met de opdracht van de oude vrouw in mijn achterhoofd bekeek ik allerlei baanbeschrijvingen. Ik had nog nooit gewerkt, of ik moest het harde labeur in een gevechtsvliegtuig meetellen. Welk werk zou me bevallen? Misschien iets met computers, of met boeken? Ik klikte hier en daar maar vond niets interessants, tot ik een titel zag staan die me wel beviel: TESTRIJDER GEZOCHT OP HET LOTO - TESTCIRCUIT VAN LOMARA.

Testrijder, dat was het wat ik wilde zijn. Ik noteerde het adres en ging na of LOTO een internetsite had. Binnen een halve minuut was ik er al: *Wat doet LOTO? Testen van prototypes en bestaande modellen, motorkalibratie en uitvoeren van optimale simulaties, controle carrosserie en rijgedrag, meting uitstoot uitlaatgassen volgens emissienormen, opstellen van testrapporten volgens draaiboek, verwerking computergegevens door ingenieurs, presentaties, verbruik, geluid & zijwindtesten.*

Ik wist genoeg. Ik opende een tekstverwerkingsprogramma en maakte een cv op. Vervolgens opende ik een account op Vakband,

een sociaal netwerk voor vakmensen, uploadde het bestand en maakte een link met de betrekking bij LOTO. Op hoop van zegen.

De volgende morgen kreeg ik een lekker ontbijt voorgeschoteld. Ik had het gevoel thuis te zijn waar ze me op mijn wenken bedienden. In de eetzaal, waar ook altijd muziek op de achtergrond speelde, zat ik helemaal alleen. Misschien sliepen de andere gasten uit, of ze waren al heel vroeg op excursie vertrokken.

Ik wilde de naam van het hotel aan mijn vrienden doorgeven. Maar buiten had ik geen uithangbord zien hangen. Ik vroeg het de hotelhouder toen hij kwam afruimen.

‘Hotel Muzak,’ zei hij.

‘Die naam is goed gekozen,’ zei ik.

En muzak was een mozaïek van muzieksoorten. Alleen mensen maakten muziek. Zonder geheugen zou ik slechts afzonderlijke noten horen en geen verband erin horen. Muziek is het beste bewijs dat de mens geen dier meer is.

Ik ging geregeld een toertje met de motor maken. Bij het weggrijden kwam ik voorbij een piepklein huisje met een man in een rolstoel voor de deur. De man kon het niet laten om zijn gebalde vuist elke keer naar mij op te steken, alsof ik het schorem van de wereld was en de oorzaak van diens ondergang zou zijn.

Elke dag controleerde ik Vakband op reacties van LOTO. Elke avond kwam Loek op bezoek in de speelzaal van het hotel Muzak. Vier dagen achter elkaar. Zolang duurde het ook om Loek voor het eerst te kloppen in de virtuele rallyrace. Het was zijn beurt om mij te feliciteren. Ik kwam niet te weten waar zijn kamer lag omdat hij me met zijn verdwijntruc elke keer te snel af was. Natuurlijk had ik niets op zijn kamer te zoeken en ik was blij dat hij mij ook niet kwam bezoeken.

Na het middagmaal op de vijfde dag vond ik een uitnodiging van LOTO in de elektronische brievenbus van Vakband. Toen ik de

hotelhouder in de gang tegenkwam, zei ik hem dat het sollicitatiegesprek voor maandag was voorzien en dat hij eindelijk van mij verlost zou zijn als het bedrijf me wilde aannemen. Ik had de indruk dat hij dat spijtig zou vinden. Hotelhouders zien hun gasten niet graag vertrekken en een moeilijke klant was ik niet. Hij dacht wellicht aan zijn inkomen dat misschien helemaal van mij afhing.

De ochtend van het sollicitatiegesprek brak aan. Loek had ik niet meer gezien sinds de avond dat ik tegen hem had gewonnen. Bij navraag kreeg ik van de hotelhouder te horen dat ik de enige gast in het hotel was. Hij gaf eindelijk toe dat hij het hotel alleen runde en dat hij blij was met mijn aanwezigheid. Ik betaalde de rekening met plezier.

Toen ik op het punt stond met mijn motorfiets naar het circuit te vertrekken – vijftig kilometer van Timosa vandaan – kwam de hotelhouder naar buiten om me uit te wuiven.

‘Als ze me niet aannemen kom ik gewoon terug,’ zei ik.

‘Oké, dan wens ik je geen geluk met de sollicitatie.’

‘Hé, niet onbeschoft worden.’

‘Sorry,’ zei hij.

Hij gaf me de indruk als een bange hofdienaar van een tirannieke prins onder de kast te willen kruipen.

Ik gaf gas en de hotelhouder moest wijken voor de blauwe uitlaatgassen. Ik liet de koppeling komen en accelereerde met slippend achterwiel naar de hoofdweg, langs de populieren naar het piepkleine huisje met de oude man in de rolstoel. Hij had altijd zijn vuist naar mij opgestoken. Nu deed hij dat niet.

Onwillekeurig had ik de afgelopen week een snor en baardje laten groeien. Nu ik me in de wijde wereld waagde moest dat als vermomming genoeg zijn.

Ik voelde me op de motor de koning te rijk.

Een liefvallige jongedame in de ontvangsthal stelde voor haar te volgen.

We kwamen aan in een lokaaltje van drie bij drie zonder vensters, de wanden waren kaal en er brandde hard tl-licht. In het midden stond een tafel met twee stoelen. Een ijzeren ding in de hoek leek op design uit de toekomst en diende blijkbaar om jassen op te hangen.

‘Daar kun je je jas kwijt,’ zei de secretaresse, ‘en de helm zet je maar op de grond.’

Ik deed dat gehoorzaam, maar ik dacht niet dat het al een test was. Handgeschreven sollicitatiebrieven hoorden ook tot het verleden, omdat werkgevers niet geloofden dat ze uit een handschrift karaktertrekken konden destilleren.

‘Wens je iets te drinken?’ vroeg ze.

Ik had de vraag niet verwacht in een lokaal dat op een cel leek.

‘Graag een kop koffie, als dat kan?’

‘Geen probleem. De examinerator komt zo.’

Het klonk als: *De terminator komt zo.*

‘Dank je wel,’ zei ik.

‘De procedure duurt niet lang,’ zei de secretaresse, ‘je hebt het of je hebt het niet. Ik denk dat gevechtspiloten het wel hebben.’

Het vermelden van mijn vliegervaring in mijn cv had blijkbaar effect. Misschien wilden ze wel een testrijder die laag kon vliegen.

‘Denk je dat ik een goede kans maak?’

‘Jij bent de enige die voor deze betrekking heeft gesolliciteerd.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen van ongeloof.

‘Dat valt reuze mee.’

‘Tot straks,’ zei de secretaresse.

Ze bleef in de deuropening staan en gaf me de tijd om mijn reputatie als gevechtspiloot te bewijzen.

‘Hoe heet jij? Engel?’ vroeg ik.

Ze giechelde en zei:

‘Mijn naam is Deanna.’

‘Diana?’

‘Nee, Deanna.’

‘Deanna,’ herhaalde ik.

Er sloeg geen vonk over, maar ze beroerde me wel. Ik vroeg me af of zij mijn prinses kon worden.

‘Doei,’ zei ze, want de examiner stond plots achter haar, met een blikje frisdrank in zijn hand.

‘Hallo.’

De examiner reageerde niet op mijn begroeting en ging bars tegenover me zitten.

‘Mijn naam is Nico Ickx, maar iedereen noemt me Nix,’ zei hij en duwde enkele papieren en een pen onder mijn neus, ‘voor deze opdracht krijg je tien minuten. Begin maar.’

Als teken dat de tien minuten ingingen, drukte hij een knopje op zijn horloge in.

Ik dacht dat het een intelligentietest was. Toen ik de algemene vragen over autotechniek zag, herademde ik opgelucht.

Enkele minuten later kwam Deanna met de bestelde koffie binnen. Ze zette het kopje op de tafel en vertrok zonder iets te zeggen, maar haar blik naar mij sprak boekdelen.

Nix stak een sigaret op en toevallig kwam de rook in mijn richting gekringeld. In bedrijven gold een algemeen rookverbod, maar als sollicitant had ik niets te zeggen. Of was het een test, om mijn assertiviteit te meten?

‘Kun je misschien wat verder weg gaan zitten?’ vroeg ik zo beleefd mogelijk.

Nix stak zijn sigaret in de opening van het blikje.

‘Zo goed?’ vroeg hij zonder mij aan te kijken.

Ik antwoordde niet.

Na vijf minuten duwde ik mijn papieren demonstratief naar de andere kant van de tafel. Nix bekeek de antwoorden gedurende een volle minuut en richtte toen zijn blik voor de eerste keer op mij. Hij

leek me via mijn ogen te scannen, en zo kon ik hem ook beter beoordelen. Terwijl hij keek, voelde het aan alsof hij mijn geheugen leegzoog. Hadden ze een helderziende ingehuurd om sollicitanten te selecteren?

‘Oké,’ zei hij en stond op, ‘nu de praktische proef.’

Hij liep me voor door de eindeloze gangen naar de achterkant van het gebouw. Daar drukte hij bij een gesloten garagepoort op een knop. De poort trok zich langzaam omhoog en onthulde een hal waarin een tiental auto’s stond. Aan de zijkant van de hoge hal was een lager gedeelte geïnstalleerd waarin bureaus waren ondergebracht, twee verdiepingen hoog. Ze hadden allemaal vensters met uitzicht op de hal.

‘Zet je maar achter het stuur van die auto,’ zei Nix wijzend naar een oude Cleo.

Terwijl Nix al was ingestapt, stond ik nog naar de auto te gapen. Hier en daar had de Cleo schaafwonden opgelopen die nooit waren bijgewerkt.

‘Komt er nog wat van,’ riep Nix vanuit de auto.

Ik stapte haastig in en klikte mijn autogordel vast.

‘Laat maar eens zien wat je kunt. Geen racerij, gewoon het testparcours afrijden zoals jij denkt dat het moet.’

Ik knikte, want ik had de vraag goed begrepen. Nu moest ik het antwoord nog formuleren in een feilloos rijgedrag. Ik bad tot mezelf, opdat ik geen schakelfout zou maken.

Het kon er hobbelig, glad en bochtig zijn, maar het leukste vond ik het brede parabolische gedeelte waar je de maximumsnelheid kunt halen.

‘Hou de pure snelheid voor later,’ zei Nix.

Ik draaide mijn hoofd naar rechts en zag dat mijn examiner glimlachte. Dat was een goed voorteken.

Ik accelereerde en remde als een doorsnee-autobestuurder, nam bochten zoals de meest vlotte chauffeurs dat doen, én ik volgde de weinige verkeersregels die ik op het gesloten circuit ten

alle tijde moest volgen. Nix greep geen enkele keer naar het dashboard of zijn zijraamhendel voor meer houvast. Met piepende banden kwamen we voor de hangarpoort tot stilstand. Nix drukte op een afstandsbediening en de poort kroop piepend omhoog.

Hij stak zijn notities in de binnenzak van zijn jas en zei:
'Oké, nu de schrijftest.'

Ik dacht: *Nu wil hij me nog onderwerpen aan een idioot dictée of zo.*

We stapten uit en ik volgde Nix naar zijn bureau op de tweede verdieping. Het lokaal had een venster, op de tafel stond een computer. De tekstverwerker was geopend en ik mocht alvast voor het scherm gaan zitten.

'Zo, derde en laatste test,' zei Nix, 'ik heb de spellingscontroleur van de tekstverwerker afgezet, het onderwerp mag je zelf verzinnen. Het zou aangenaam zijn mocht je verhaal over draken gaan, want ik lees graag fantasieboeken.'

Ik liet niet blijken dat ik al een drakenverhaal had geschreven en vroeg:

'Hoeveel tijd krijg ik daarvoor?'

'Een halfuurtje, en dat gaat nu in.'

Zijn horloge piepte weer.

Bij mezelf dacht ik: *Daar gaan we.*

Ik zoog woorden uit mijn duim zoals ik ooit melk uit de borst van mijn moeder had gelurkt.

Een halfuur later ging het horloge weer piepend af. Ik las nog snel de laatste zin na, vulde iets aan en gaf mijn blad af.

Nix liet zich achterover zakken in zijn leunstoel en vestigde zijn volledige aandacht op mijn tekst. Enkele minuten later zei hij:

'Gaaf.'

Meer moest ik niet weten. En Nix ook niet.

Een dikke week later zat ik in mijn luie zetel en keek via het grote raam naar de dennenbomen die hun toppen in de hoogte staken als de spijkers van een fakirbed.

In plaats van terug te keren naar het hotelletje had ik een chic hotel in Lomara als tijdelijk verblijf uitgekozen. Enkele dagen later was mijn oog op een huurhuis in de plaatselijke villawijk gevallen. De verhuurder was een chique heer van in de vijftig. Hij had volgens eigen zeggen wat geld geërfd en het zelf vermenigvuldigd. Als ik wilde kon ik er onmiddellijk in, had hij gezegd. Daarop had ik mijn rugzakje demonstratief in de zetel gegooid.

Het huis had een ingewikkeld spits dak met gekanteelde dakranden en lag heerlijk weggestoken achter hoge dennen en woekerende struiken. Ondanks de lage huurprijs was het vanbinnen mooier dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Het was volledig gemeubeld. Elke kamer had een houten lambrisering in bas-reliëf met ingewikkelde versieringen en taferelen van duivels en engelen.

Daar zat ik dan. Ik was blij dat ik eindelijk zelf beslissingen kon nemen, ook al ging me dat gemakkelijk af met genoeg geld op de bank. Het gebruik van mijn betaalkaart zou de politie in staat stellen mij te traceren, maar mijn ouders zouden nooit de opdracht daartoe geven. Ik prees me gelukkig met het feit dat de paparazzi me ook nog niet hadden opgespoord.

Mijn werk als testrijder bij LOTO viel voor zover ik na een week kon oordelen prima mee. Ik mocht nog geen auto's testen maar kreeg wel een volledige opleiding in automechanica en -elektronica. Mijn kennis van computers kwam daarbij goed van pas. Over enkele maanden zou ik mijn eerste auto mogen testen. Ik kon amper wachten.

Nu ik in mijn eentje leefde, moest ik natuurlijk leren om boodschappen te doen. Ik was eerder bij de bakker binnengegaan en was daar een oudere man tegen het lijf gelopen. Hij had me onderzoekend aangekeken – argwanend zelfs – maar zijn blik was even later versoepeld door een glimlach. Ik hoopte dat hij me niet als prins Otto had herkend. Toen de vrouw achter de toonbank haar wijsvinger tegen haar voorhoofd hield, begreep ik dat we te maken hadden met de plaatselijke dorpsgek, of die van een dorp verder.

Met de afstandsbediening zette ik het volume van de muziekinstallatie iets hoger. De synthesizermuziek streelde mijn gehoor. De muzikant had zijn liedje gecomponeerd zoals ik een boek schrijf, door te beginnen met het idee in zijn achterhoofd van ergens te moeten eindigen.

Ik draaide met de muziekkolk mee en liet me gewillig in de zalige afgrond van onwetendheid vallen. Ik gaf me over aan een mentaal orgasme met als inspiratiebron de kleuren van de natuur rond het huurhuis. De herfstkleuren waren de regenboogkleuren van het groen.

Een boom trok mijn aandacht. Ik wist niet welke kleur hij in de andere seizoenen had, maar in de herfst was hij dieprood. Hij had het profiel van een kerstboom, maar omgekeerd. De rode reus was geen den. Hij had meer iets van een levensboom waarvan de stam op de stengel van een bloem leek. Hij stak zijn takken alle kanten uit en leek zich uit de grond te willen verheffen.

Wat wilde de boom me vertellen? Zoals hij daar stond, gaf hij me de indruk alles in één te zijn, een levend wezen waar de tijd geen vat op had. Een mythisch organisme? Kwam het ruisende geluid van de wind door de bladeren? Of was het de hoorbare beweging van de aarde door de ruimte? De strijd tussen goed en kwaad was even terzijde geschoven, maar ik wist dat hij verder woedde.

Ik moet toegeven dat ik de wereld iets te zwart zie, maar dat is de schuld van mijn vader. Hoe ouder ik word, hoe meer ik op hem lijk. Volgens hem is het einde van de wereld nabij, zelfs een koning heeft zo zijn donkere dagen.

Het was mooi wonen in de bossen van Lomara, maar er gebeurden geheimzinnige dingen. De verhuurder liet zich om een of andere reden niet meer zien.

Het huis was natuurlijk veel te groot voor één man. Er waren vier slaapkamers waaruit ik de grootste met het zalige hemelbed had gekozen. Twee badkamers waren koninklijk ingericht met een

diep bad. De kranen waren goudkleurig en de tegels blonken als spiegels.

Niet dat ik veel vuilmaakte, maar ook zonder er te komen raakten de kamers onder het stof en de spinnenwebben. Daarom had ik een poetsvrouw ingehuurd: Darpita. Ik schatte haar vijftig en ze kwam wekelijks langs. Ze bracht dan zelfgemaakte gelei en compote voor mij mee.

Ze zei nooit veel. Dat kwam goed uit, want ik wilde ook niet meer kwijt dan nodig was. Ik had niet veel met haar gemeen, enkel onderwerpen zoals het weer en het koningshuis waren mooi meegenomen. Ze was van een andere generatie en deed me denken aan mijn vroegere hofdames. Het was een lieve vrouw, want ze gaf me een smakker op mijn wang als ze binnenkwam.

Wanneer ik alleen was, had ik de indruk overal geluiden te horen. Alle kamers hadden parketvloer, maar het was geen krakend geluid dat ik hoorde. Het was ook geen huilend spookgeluid veroorzaakt door de wind. Ik herkende er het piepen van een niet gesmeerde deur in.

Na controle bleek elke deur goed geolied te zijn, een werkje dat de poetsvrouw misschien voor haar rekening had genomen. Het geluid klonk altijd vanuit de kamer naast die waar ik me bevond. Dan riep ik naar Darpita, maar natuurlijk was ze er niet altijd. Wie er wel was, kon ik niet zo snel achterhalen.

Naarmate de dagen verstreken namen de geluiden toe. Zelfs als ik in bed lag, hoorde ik geregeld een geluid dat veel op gefluister leek. Ik wilde dat ik er gewend aan raakte, en dat lukte min of meer.

Op een avond besloot ik mijn bed te vullen met kussens zodat het leek alsof ik lag te slapen. Vervolgens installeerde ik me in een grote kleerkast in de kamer ernaast. Ik voorzag me op een lange wachttijd en maakte het me gemakkelijk door op enkele kussens te gaan zitten. Om de kamer in de gaten te houden, keek ik regelmatig door het grote sleutelgat van de kast. Natuurlijk viel ik de eerste keer in slaap voordat ik maar één geluid had gehoord.

Om de fluisteraars te misleiden, wachtte ik twee dagen voor het volgende kastenonderzoek en verschool me in een andere slaapkamer. Ik viel opnieuw in slaap en werd van geen enkel geluid wakker.

Een dikke week later was het vollemaan en was ik getuige van een oplevende lambrisering. Het reliëf van de engelen en de duivels zette uit en ik geloofde mijn ogen niet. Ineens leken de houten planken van de lambrisering zich verticaal om hun assen te draaien, krakend. Wat eruit tevoorschijn kwam, kon ik niet classificeren onder voor mij bekende wezens. De sluipers leken op kleine katjes die zich geluidloos over de houten vloer verspreidden en miauwende geluidjes maakten.

Ze waren niet zo afschrikwekkend als ik ze mij in mijn nachtmerries had voorgesteld. En dus besloot ik uit mijn schuilplaats te komen. Hun reactie had ik echter niet kunnen bevroeden. Als een bende leeuwinnen sprongen ze op mij en scheurden de pyjama van mijn lijf. Ik sloeg mijn armen voor mijn gezicht om hun klauwende pootjes af te weren. In een mum van tijd schoten ze van me weg, terug de houten lambrisering in. Eng gekraak.

Daar stond ik: naakt en mijn pyjama in flarden op de grond, maar tot mijn grote verbazing was ik niet gewond. Wat hun boodschap was? Dat kon ik niet achterhalen omdat ik geen tweede poging heb gedaan, bovendien vond ik geen deurtjes in de lambrisering. Had ik in mijn nachtmerrie geslaapwandeld en mijn pyjama van mijn lijf gescheurd?

Ik dokterde een eigen droomfilosofie uit. Ideeën komen niet altijd direct naar de ribbelige oppervlakte van je hersens. Je moet ze afleiden uit de sporen die ze in je bewustzijn achterlaten. Je kunt je creativiteit niet zomaar oproepen, die kun je enkel uit het denken over dingen destilleren. Dat kun je het beste doen via je dromen, door ze trachten te begrijpen.

De katjes waren wellicht creatures uit mijn dromen die naar de materiewereld wilden uitbreken, want daar konden ze pas echt tonen wat ze in hun mars hadden.

Enkele weken later – ik woonde officieel in Lomara waardoor ik me een trotse Lomaraan kon noemen – begreep ik hoe gelukkig ik er was. De poesjes doken niet meer op, wel zag ik af en toe in de grote tuin een bovenmaatse zwarte kat rondsluipen.

Tijdens de week volgde ik mijn opleiding bij LOTO op harde banken in plaats van in zachte autozetels. Ik was geduldig en legde me toe op de sociale contacten met mijn collega's, een manier van leven waarvan ik tot nog toe niet had kunnen proeven. Als het slecht weer was bekeek ik films op de digitale breedbeeld-tv.

Tijdens mijn vrije uren aan het hof had ik films gemaakt. Ik had een eigen opnamestudio in het kasteel van mijn vader en maakte er reportages van onze uitstapjes. In de bioscoopzaal met honderd zitplaatsen liet ik ze op de koninklijke familie los. Het was er altijd lachen geblazen omdat ik het niet kon laten humoristische generieken erin te verwerken. De koningin-moeder had dat niet zo graag.

Ik was nog een keer naar het paleis gereden en had de portier opdracht gegeven enkele van mijn onafgemaakte films uit mijn kamer te smokkelen. Ze hadden hem betrapt en hij was in het gezelschap van mijn vader en een lijfwacht naar het poorthuisje gekomen. Ik was niet gaan lopen en mijn vader had niet moeilijk gedaan. Hij wilde absoluut geen ruchtbaarheid aan mijn verdwijning maken. We waren overeengekomen dat ik mijn zin mocht doen op voorwaarde dat ik me zou gedragen. Mijn broer Udu zou de ambassadeurstaak wel op zich nemen.

De volgende dag stond er een verhuishwagen gevuld met mijn opnameapparatuur voor de deur. Toen alles afgeladen was, kreeg ik een lift naar het kasteel. Ik haalde mijn donkerblauwe Coupé op en verving de nummerplaten met legale nummerborden in zwarte achtergrond en roodomrande gele letters: OTTO V. Dat kostte me zesendertigduizend francs.

Nu maakte ik tijd om de film over de afgelopen reis te bekijken. Mijn broer en zijn gezin hadden de mooiste suite van een hotel net naast het casino gehuurd. We waren geen gokkers en hadden het speelhol links laten liggen. Eén dag waren we naar zee gegaan,

maar ik was vergeten dat er alleen keienstranden waren. Bab had er een steen gevonden in de vorm van een penis, en die had ze op de juiste plaats gehouden om van zichzelf een jongetje te maken. Met een ijsje als beloning lokten we de kinderen naar de plaatse-lijke curiosa. Terwijl Udu en Lise ergens op een terrasje zaten, had ik met de kinderen de ruïne bezocht van een burcht waar een beroemde ridder een jaar had gewoond.

Ik ging rechtzitten toen ik merkte dat het tv-beeld begon te beven tijdens een wandeling naar een tumulus. Ik spoelde het beeld terug, maar de storingen bleven. Eenmaal voorbij het bezoek aan de tumulus verdwenen de strepen. Had een elektromagnetische krachtbron de camera ter plaatse gestoord of was het bestand beschadigd?

Ik moest de doorspoelfunctie niet gebruiken en dat was een heel compliment voor mezelf.

Ik vond de tijd om op het internet te zoeken naar de rode boom die mijn tuin opsierde.

Oermensen hebben zich ooit het geheel van de werelden voorgesteld als de boom waarvan de stam op de stengel van een bloem leek. En hij werd bewaakt door een eekhoorn. Adelaarsmensen, dat zijn vliegers of piloten die het dichtst bij de goeden of de goden staan, zijn koen, vermetel en dapper, worden koning en dragen kronen zoals de kruin op de wereldboom.

Nazaten van de adelaarsmensen, de geadelden, zijn nog steeds herkenbaar in hun naam. Zij die van adel zijn, komen uit een bepaald gebied op de wereld. Daarom heet ik Otto van Gul. Gekroonden hebben iets tijdloos, maar het plaatsje Gul heb ik niet op google maps gevonden.

Menig oerverhaal stelt de wereldboom voor als een labyrint in de vorm van een dubbele spiraal. De oudgod Toot – het woord *dood* is ervan afgeleid – was de begeleider van de doden en had iets met geomantiek, een voorspelmethode waarbij je markeringen interpreteert. Toot beweert dat in het inwendige van de wereldboom

zich de onderwereld Duat bevindt, waarin de waterweg vanboven en de vuurweg vanonder als de twee wegen van beproeving naar de paradijselijke wereld voeren. Waterstad en vuurstad zijn er één, water en vuur verenigen zich, ook al is dat simpelweg onmogelijk.

Ik herinnerde me de voorspelling in het boek over Damus waarin hij uit de tekenen aan de hemel afleidde dat het rijk van Turnus zou terugkeren. Wellicht had hij zijn beweringen uit oer verhalen en mythes gedestilleerd. Boeken werden immers geschreven opdat niemand de ware wetenschap van de wereld zou vergeten.

Ik had veel zin om nog een boek te schrijven, maar ik mocht de reden van mijn vlucht uit het koninklijke paleis niet uit het oog verliezen. Mijn doel was een lieve prinses te vinden die met me wilde trouwen. Ik was er alleen niet zo zeker van dat ik haar zou vinden als ik ze hardnekkig zocht. Zij moest naar mij komen, bij toeval als dat bestond.

En of dat bestond.

Op een dag belde ik naar de personeelsdienst van LOTO. Mijn dossier was nog niet in orde en ik moest bijkomende gegevens verschaffen. Die informatie had ik verkregen door mij van thuis uit op het netwerk van het koninklijke paleis in te loggen.

Aan de andere kant van de lijn zei een lieftallige stem:

‘Hallo.’

Het was genoeg om de vogeltjes te doen fluiten en de vlinders in mijn buik wakker te schudden.

‘Hallo?’ zei ze weer.

‘Ik ben Otto van Kul, ik moest je bellen om mijn personeelsdossier aan te vullen.’

‘Je spreekt met de telefoniste. Zal ik je met de personeelsdienst doorverbinden?’

‘Kun jij dat?’

‘Wat kan ik?’ vroeg ze.

Ik ging snel na hoe ik de situatie kon uitbuiten en zei als een geboren casanova:

‘Mij jouw naam vertellen.’

Ik wist niet waar die vaardigheid vandaan kwam, misschien had ik ze altijd bezeten.

De telefoniste aarzelde even en zei:

‘Anna van Steen.’

Haar naam klonk verrukkelijk.

‘Ah, dat helpt,’ zei ik.

Ze lachte. Dat ging goed.

‘Blij dat ik je kan helpen,’ zei ze, ‘wil je de personeelsdienst?’

‘Ja, doe maar,’ zei ik, ‘we horen elkaar nog wel.’

‘Misschien,’ zei ze.

Het was altijd aangenamer als je wist hoe de persoon aan de andere kant van de lijn eruitzag. Voorlopig wilde ik de liefde telefonisch houden, ze kon achteraf nog altijd platonisch worden.

De volgende dag belde ik weer naar Anna. Ik deed natuurlijk alsof ik me van nummer vergiste. We vatten het als een spel op en spraken af dat we elkaar in de refter moesten zoeken door op onze telefonische beschrijvingen af te gaan.

Twee dagen later had ik haar al gevisieerd. Ze zag er goed uit en ik hoopte dat ze de mens die bij mijn zoetgevooisde stem hoorde, zou goedkeuren.

Een week later zette ik me, in plaats van bij mijn collega's, tegenover de vrouw die ik voor mezelf als Anna van Steen had aangewezen. Mijn collega's keken ervan op, idylles bleven nooit lang geheim.

‘Dag Anna?’ vroeg ik omdat ik het niet zeker wist.

‘Dag Otto,’ zei ze.

Dat was als bevestiging genoeg.

Anna was amper vijfentwintig en leek veel in haar mars te hebben. We hadden het ijs al aan de telefoon gebroken, nu begon dat te smelten en kwam er vuur in de plaats.

De daaropvolgende nacht droomde ik, en ‘s anderdaags herinnerde ik me nog alle details. Het was er te stil voor een droom en er gebeurde te weinig om niet echt te zijn. Ik was getrouwd en mijn vrouw vroeg of ik nog van haar hield. Ik gaf toe dat een prinses mijn pad had gekruist en dat ik haar met een magische klik van mijn ademhalingsklep tot staan had kunnen brengen.

Vijf dagen later drong het geluid van mijn telefoontoestel slechts langzaam door tot mijn ideeënwereld.

Anna vroeg op de man af:

‘Ga je mee bij de Italiaan eten?’

‘Hoe laat?’ vroeg ik op mijn hoede.

‘Elf uur vijfenveertig, stipt.’

De afgelopen dagen had ik al ondervonden dat ze verdomd goed kon commanderen. Ze was een kat die ik beter niet zonder

handschoenen aanpakte, maar ik kon het niet laten regelmatig dwars te liggen.

Ik was tien seconden te laat, maar daar zei ze gelukkig niets van. We aten snel, want je moest er onmiddellijk plaatsmaken voor de volgende groep gulzige eters. Anna wilde niet dat ik trakteerde. Zij had mij gevraagd om mee te gaan en ze stond erop de rekening te betalen. Ze wierp me een dodende blik toe waardoor ik mijn portefeuille snel wegstak.

Mijn dromen over Anna verdrongen de nachtmerries over de poesjes achter de lambrisering en dat was een welkome verademing in mijn nachtrust.

De volgende dag ging ik Anna halen om samen in de refter te gaan eten. Ze sprak met iemand aan de telefoon en ik zei stilletjes *goedendag*. Ik kreeg onmiddellijk een kwade blik achterom met genoeg toverij erin om me naar de koffiemachine te flitsen.

Vijf minuten later kwam ze het koffielokaal binnen en zei: 'Ik heb geen tijd om te pauzeren.'

En weg was ze.

Ik liep haar achterna, wilde iets zeggen maar ze onderbrak me: 'Laat me met rust, want ik heb werk.'

'Oké,' zei ik, 'dat weten we ook alweer.'

Ik draaide haar mijn rug toe en vertrok ziedend van woede.

Tijdens het weekeinde dacht ik een strategie uit om het weer goed te maken met Anna. Op maandag kreeg ik daar al de kans voor.

'Hallo,' riep ze vrolijk door de telefoonlijn.

Het ging beter dan ik had gehoopt, en ik zei opgetogen:

'Hoi, alles kits?'

'Het gaat wel. Ik denk dat ik vorige week te hard heb gewerkt.'

'Het is tijd om eens wat vakantie te nemen,' zei ik.

Even stilte, ruis, genoeg tijd om me voor mijn kop te slaan.

'Nu je het zegt,' zei ze, 'ik heb nog twaalf dagen.'

'Voilà,' zei ik.

‘Ik heb altijd al naar Beiland willen gaan,’ zei ze.

‘Prima keuze.’

Weer even stilte.

‘Heb je zin om mee te gaan?’ vroeg ze.

We kenden elkaar amper drie weken en het leek me te vroeg om samen op vakantie te gaan.

‘Ik zal er eens over nadenken.’

‘Doe dat,’ zei ze.

‘Tot straks.’

‘Yep,’ zei ze.

In mijn middagpauze ging ik naar haar bureau, voor één keer was ze niet aan het telefoneren.

‘Hoi Annaatje, zin om het middagmaal met mij te nuttigen? Ik zal een broodje halen.’

‘Oké, hier heb je geld.’

Ze toverde een briefje van honderd francs uit het niets en zwaaide ermee. Toen haar telefoon ging, repte ik me naar de refter.

Vijf minuten later was ik al terug. Ondertussen had Anna haar telefoontje beëindigd.

‘Otto, ik voel me niet goed, ik begin te zweven.’

‘Wat mankeert je? Moet ik iets te drinken halen?’

‘Nee, laat maar, het zal wel overgaan.’

‘Je bent toch niet zwanger, ofwel?’

Ze keek me aan alsof ik geen dommere opmerking had kunnen maken.

‘Van wie dan wel?’

‘Niet van mij, dat is zeker.’

Daarmee toverde ik een glimlach op haar mooie gezichtje.

‘Jij bent gek,’ zei ze, ‘weet je dat?’

Ik knikte idioot.

We aten ons broodje zwijgend op terwijl we naar buiten keken, naar de ufo die in werkelijkheid een patrouillehelikopter was.

‘Oké, wenst mevrouw nog iets,’ zei ik op een toon zoals mijn bedienden me op het paleis aanspraken.

Ze deed alsof ze hard nadacht.

‘Ik heb zin in een dessert.’

‘Komt eraan,’ zei ik en racete weg.

‘Hé, wat ga je doen,’ riep ze me na, maar ik reageerde niet.

Twee minuten later was ik terug, hijgend als een honderdme-terloper. Ik gooide een zakje pistachenootjes op haar bureau, want ik wist dat ze die graag at.

‘Zeg niet dat ik je nooit iets geef,’ zei ik naar adem happend.

‘Jij geeft me nooit iets,’ zei ze.

Ik ging bijna dood van liefde.

‘En je bent hoffelijker dan de meeste mannen,’ zei ze.

Het koninklijke hof had me toch wat bijgebracht.

‘Jij bent ook anders,’ zei ik.

‘Wat bedoel je daarmee?’

Anna zag aan mijn gezicht dat ik er verder geen woorden aan vuil wilde maken. Ze moest er zelf maar achter komen. Het was bovendien tijd om naar mijn bureau terug te keren.

De volgende dag kreeg ik een bericht van een onbekende. Ze heette Titia Jamart en ze had het naar elk personeelslid van LOTO gestuurd:

<Kan iemand me informatie over Damus bezorgen?

Natuurlijk bood ik onmiddellijk mijn hulp aan en schreef:

>Beste Titia, hierbij voeg ik drie titels. Als het je interesseert, ik heb een samenvatting van die boeken gemaakt.

Tien minuten later hing ze aan de lijn en zei:

‘Bedankt dat je wilde reageren.’

‘Ik ben blij dat er nog mensen geïnteresseerd zijn in de ware voorspellingen van Damus.’

‘Eh, het is voor mijn 11-jarige zoon.’

Het maakte een groot verschil, want de verhandeling was voor een leerling, niet voor een hulpeloze vrouw.

‘Zal ik het via e-mail opsturen of afdrukken en via de interne post verzenden?’ vroeg ik.

‘Druk het maar af, dan zal ik het straks komen halen. Waar vind ik je?’

Ik legde het uit.

Een halfuur later stond ze achter mij. Ze had halflang zwart haar en een knap gezichtje. Ze was uiterst slank, liep elegant en kreeg een tien van mij. We keken elkaar doordringend aan en onze glimlach verried onze goedkeuring.

Niet alleen haar zoon voer wel bij de toevallige ontmoeting.

Een week later, tijdens de pauze van een cursus, kreeg ik opeens zin om Anna’s telefoonstem te horen. Meestal telefoneerde zij mij, maar ik wilde de rollen eens omkeren.

‘Verrassing,’ riep ik veel te vrolijk.

‘Fijn zo, maar zeg eens Otto, heb je even tijd?’

‘Ja, waarom?’

‘Ik kom even naar jou toe, oké?’

‘Kom maar af,’ zei ik.

In plaats van te wachten, besloot ik haar tegemoet te gaan.

We kwamen elkaar in de lange gang op de benedenverdieping tegen. Ze had een A4'tje vast en toonde me het abstracte logootje bovenaan. Ik kon er niets uit opmaken, of het moest een zwarte kat zijn met een veel te lange staart en dito snorharen.

‘Ze nodigen mij uit om op Beiland een cursus te volgen.’

‘Ga je proberen de levenswijze van de losbandige toerist onder de knie te krijgen?’ vroeg ik.

‘Ja, maar dat niet alleen,’ zei ze.

‘Wat ga je er dan nog doen?’

‘Dan moet je maar meekomen.’

Ze liet me geen tijd om nog verder over het aanbod na te denken en liep van me weg. Ze had me in de tang.

Na het middageten liep ik op mijn gemakje naar Anna’s bureau. Ze lag dwars bij alles wat ik haar vertelde, maar ik bleef rotsvast geloven dat geliefden ook ruzie maken. Toen haar telefoon overging, besloot ik met stille trom te vertrekken.

Niet veel later belde een vrouw die bijna fluisterend zei:

‘Ik ben het.’

‘Anna?’ vroeg ik.

‘Dacht je dat het die ander was?’

Daar moest ik mee oppassen. Titia belde regelmatig vanuit de keuken waar ze werkte, maar ik had Anna nog niets over haar verteld.

‘Ik heb maar één vriendin,’ zei ik, ‘en dat ben jij.’

‘Gaan we na het werk wandelen in het park?’

‘Als het niet regent,’ zei ik en hing op.

Een uur later haastte ik me met Anna in het zog naar het park vlakbij.

‘Alles onder controle?’ vroeg ik.

‘Jij ook?’

‘Ik mag nog niet testrijden. Nix laat me enkel rapporten maken, maar hij vindt ze stuk voor stuk bestsellers.’

‘Goed voor jou.’

Ik wist dat ze niet veel van auto’s of motoren moest hebben, toch zei ik:

‘Het schijnt dat de testrijders elkaars acceleratietijden en remafstanden vergelijken. Als ik mocht meedoen, zou ik zeker winnen.’

Anna schudde haar hoofd.

‘Helaas hebben we geen miss die ons kussend feliciteert.’

‘Ook dat nog,’ zei ze, ‘vraag dat maar aan de receptioniste.’

‘Nee, ik kus liever de zachte wangetjes van een jonge vrouw.’

‘Zotteke,’ zei ze.

Ze stelde voor om op een bank te gaan zitten. Daarmee kon ik akkoord gaan. We waren plots veel minder praatziek en het viel me op dat de voorbijlopende mannen enkel oog voor Anna in haar sexy rokje hadden.

‘En?’ vroeg ze.

‘Wat en?’

‘Ga je nu mee?’

Beiland. Ik zweeg te lang.

‘Er is plaats voor twee in mijn hotelkamer,’ zei ze.

‘Oké.’

Ik vond van mezelf dat ik veel te snel toehapte.

‘Oké,’ zei ze als afsluiting van de deal.

We liepen verder tot ze me verraste met de vraag:

‘Waarom ben jij niet getrouwd?’

‘Ik weet het niet, ik ben nog niet genoeg verliefd geweest om er iets levenslangs van te maken.’

Dat begreep ze, aan haar gezicht te oordelen.

‘We kunnen er enkel naar raden hoe dat voelt, misschien zullen we het nooit weten,’ zei ze.

Ik knikte, daarover waren we het alleszins eens. We zwegen even en toen kwam zij uit een andere hoek.

‘Iedereen denkt dat jij gek van mij bent,’ zei ze.

Ik kon nog net de fietser ontwijken die me van het trottoir wilde rijden.

‘Dat zal ik niet ontkennen,’ zei ik, ‘ik voel me heel goed in jouw gezelschap.’

‘Je moet niet bang zijn, ik wou het zeker weten.’

Er ging genoeg tijd voorbij om vier stappen te zetten.

‘En?’ vroeg ik.

‘Wat en?’

Het ging nooit gemakkelijk.

‘Anna, je weet verdorie goed genoeg wat ik bedoel.’

‘O, ik zie je ook wel zitten,’ zei ze, ‘anders had ik je toch niet gevraagd om samen op reis te gaan.’

‘Dat is waar.’

Toen we bij het station aankwamen, wensten we elkaar een goed weekeinde toe. Ik keek haar na tot ik zeker wist dat ze niet meer zou omkijken. Daarna liep ik naar de parkeerruimte om mijn auto op te halen.

Die nacht sliep ik amper. In mijn dromen zag ik elke keer dezelfde film voorbij rollen. Hoe het vliegtuig op Beiland crashte, hoe

we als enigen met een valscherp voor twee aan de dood ontsnapten en hoe we toevallig op een eiland van enkele vierkante kilometers landden. Toen Anna mijn kop afbeet en me opat, schoot ik wakker.

In het weekeinde ging ik naar mijn broer; zijn villa staat enkele kilometers buiten Alpona. Udu woonde met zijn vrouw Lise een gala bij en ze hadden mij als babysit opgetrommeld.

Ook al hadden ze een kindermisje – een strenge vrouw van achtenvijftig die zes kinderen op de wereld had gezet –, af en toe slaagden de kinderen erin hun ouders over te halen om oom Otto uit te nodigen.

Ebe installeerde zich voor de tv met in de ene hand haar onafscheidelijke zuigfles en in de andere een potje krakers. De avond kon voor haar part beginnen, maar om halfnegen moest ze van Did en Bab al naar bed.

Toen Bab ook in bed lag, speelden Did en ik een bordspel omdat er niets op tv was. Hij vond het saai en ik beaamde dat door er de slappe lach van te krijgen. Uiteindelijk ging hij naar bed, zingend: *Zwarte poesjes, gele poesjes, rode poesjes*. Vermoedelijk een of andere obscene tekst van zijn hiphop-idool.

Die nacht doolde ik in mijn dromen. Ik liep over grote velden van menhirs die op pionnen leken. In tegenstelling tot hun stenen kompanen konden zij lopen, maar ze deden dat met reuzenstappen en achter me aan.

Vroeg in de morgen op zondag kwamen Ebe en Bab me naar gewoonte wakker maken om naar de bakker te gaan. Zoals andere keren wilde Did niet mee omdat zijn favoriete tv-serie speelde. Samen met de meisjes ging ik broodjes halen terwijl mam en pap zalig uitsliepen.

Na het ontbijt speelden we een quiz. Het oude vraagspel had ik als kind dertig jaar eerder al gespeeld. Ik kende de meeste antwoorden nog vanbuiten.

‘Hoe heet het hoogste gebouw ter wereld en waar staat het?’ vroeg Ebe.

Op het kaartje stond niet het juiste antwoord, want dat was ondertussen door hogere gebouwen overtroffen.

Tijdens de quiz maakte ik de kinderen wijs dat ik Anna gevraagd had om te trouwen, maar dat ze niet wilde. Niemand geloofde me.

Op de eerste dag van de werkweek wilde ik Anna verslag uitbrengen over mijn akelige dromen. Ze verraste me met de vraag:

‘Waarom was je er vanmorgen niet?’

We hadden afgesproken in het station te ontbijten, maar ik had me een uur verslapen.

‘Sorry, de wekkerradio is zonder stroom gevallen vannacht.’

Ze lachte mooi en ook haar gebloemde jurkje viel op.

‘Ik kan niet wachten om op vakantie te gaan,’ zei ze, ‘ik wil warmte en hitte.’

‘Pas maar op voor melanomen.’

‘Ja, dat is waar,’ zei ze, ‘hoe vordert je boek?’

Als het moest, kon ik uren vertellen over mijn boeken.

‘Het gaat over doodgaan, in een oorlog bijvoorbeeld, maar dat zul je nog wel lezen.’

Het was moeilijk om een boek te lezen met de gedachte dat ik het niet had geschreven. Er was niemand aan het hof – behalve mijn schoonzus Lise – aan wie ik mijn schrijfsels durfde toe te vertrouwen.

‘Je kiest je onderwerpen altijd goed uit, ik begrijp niet waar je de fantasie vandaan haalt.’

‘Ik ook niet,’ zei ik en dat meende ik.

Ze keek me speels aan en vroeg:

‘Schrijf je ook over mij?’

‘Nee,’ zei ik.

Of toch niet helemaal.

‘Ik vertrouw je daarin niet al te veel,’ zei ze.

‘Geen vertrouwen hebben in iemand maakt een relatie kapot.’

Ik zei dat terwijl we nog niet van een fatsoenlijke relatie konden spreken.

Ze keek gemaakt kwaad, en ik deed dat terug. Onverwachts zwierde ze zichzelf in haar mooie groene kleedje uit haar stoel, nam haar jas en holde naar de deur.

‘Kom je mee?’ vroeg ze zonder mijn antwoord af te wachten.

Ik volgde haar blindelings en haar collega’s lachten zich een bult voor zoveel volgzzaamheid. Het was sterker dan mezelf.

Ze nodigde me uit om in een cafeetje iets te gaan drinken. Daar vroeg ze me hoe het afgelopen weekeinde was geweest. Ze gaf nog steeds geen blijk van herkenning. Dat mijn vader en moeder het koningspaar van Dolmatië waren, en dat de drie kinderen van mijn broer kroonprins Udu in feite Did, Bab en Ebe heetten, hield ik nog steeds achter.

Ik was onbekend als prins van Dolmatië, maar iedereen kende de kinderen van Udu. Als ik erover wilde vertellen moest ik andere namen verzinnen. Dieter, dat was gemakkelijk. Beau? Dat was ook goed. En voor de kleinste Elke?

‘Ik heb me opgeworpen tot professionele babysitter van de kindjes van mijn broer. Ze heten Dieter, Beau en Elke.’

‘Hoe oud zijn zij?’

‘Twaalf, elf en bijna acht,’ zei ik.

‘Heb je hen over mij verteld?’

‘Natuurlijk, ze hopen vurig dat wij iets met elkaar beginnen.’

‘Wat zouden we moeten beginnen?’

‘Nog niets, maar dat kan altijd nog komen,’ zei ik.

Ze keek me aan alsof ik niet goed snik was.

‘Dieter noemt mij een oen,’ vervolgde ik.

Een ander onderwerp aansnijden kon nooit kwaad.

Haar niet-goed-snikblik ging over in een glimlach en ze vroeg:

‘Heb je al een vliegticket besteld?’

‘Yep.’

‘Snurk jij?’

‘Niet dat ik weet,’ zei ik, ‘maar vergeet vooral niet je bikini mee te nemen.’

‘Jouw zwembroekje zal niet meer passen,’ zei ze.

‘Mag ik jouw handje vasthouden tijdens het vliegen?’

‘Begin nu niet,’ zei Anna, omdat ze mijn vliegangst niet begreep.

Toen ik thuiskwam trof ik in mijn brievenbus de zoveelste snelheidsovertreding aan. Ik liet mijn racebolide beter op stal staan. Vliegen was de toekomst.

De werkweek vloog om. Ik was zo blij als een kind toen de zaterdag aanbrak, een rustdag helemaal voor mezelf, of toch bijna. Did zei dat hij al tweemaal had gebeld toen ik bij de derde keer de telefoon opnam. Hij nodigde me uit om hun nieuwe overdekte zwembad uit te proberen. Pas na aandringen wilde ik op de uitnodiging ingaan en reed ik met de motor ernaartoe.

Did speelde de plaatselijke badmeester en rammelde de regels af voor iedereen die ze overtrad. Na het zwempartijtje waagde ik me aan een match pingpong. Tegen alle verwachtingen in won ik van Did.

Ebe beloofde mij te masseren als ik dat ook bij haar deed. Dat was geen probleem. Achteraf betrapte ik Bab in de kleedkamer terwijl ze zich in de spiegel stond te bekijken. Het was haar gelukt haar haren in enkele staartjes te frommelen waardoor het geheel bijzonder geslaagd overkwam. Als een heus fotomodel liep ze pronkend rond. Door haar onder de oksels te kietelen, kon ik haar uit haar illusie helpen.

Toen ik fors accelererend ervandaan reed, zwaaiden de kinderen mij uit, staand achter het grote venster van het zwembad met hun natte lijfjes plat ertegenaan gedrukt.

Anna van Steen had me 's zondags bij haar thuis uitgenodigd om onze reis naar Beiland voor te bereiden. Haar boerderijtje staat middenin een bos enkele kilometers buiten Lomara, helemaal aan de andere kant van de stad. Ze had het geërfd van haar oma die een jaar eerder was overleden, en natuurlijk was haar familie razend. Het was leuk wonen op het platteland, maar het afgelegen huisje was ook een gemakkelijke prooi voor dieven. Daarom had ze het laten omheinen. Naast de poort zat een luidspreker met microfoon in de muur.

'Kom maar binnen,' zei Anna terwijl de poort elektrisch opening.

Het was koud buiten en ik haastte me naar binnen. Een minuut later zat ik al naast haar in de tweepersoons zetel van haar knusse veranda. Haar hond Faf lag voor de verwarmingsradiator die straalde als een open haardvuur. Hij leek op een beige labrador, maar van een kleiner formaat.

Anna vertelde dat ze van opleiding architect was en in haar vrije uren karweitjes uitvoerde. Het was te zien aan het verbouwde boerderijtje en de gemengde stijl van het interieur: functioneel modern en gezellig ouderwets. Het leek me heel interessant als beroep en ik vroeg waarom ze daar niet in verder was gegaan. Ze had in een architectenbureau gewerkt, legde ze uit, maar daar hadden ze haar allerlei saaie projecten gegeven. Ze had er haar creativiteit niet kunnen botvieren, bovendien moest ze ervoor helemaal naar Alpona reizen.

‘Kun je je als telefoniste uitleven?’ vroeg ik.

Ik kreeg geen kwade blik terug, wel een degelijk antwoord:

‘In de dooie momenten teken ik.’

In de vrije momenten op het werk probeerde ik al eens een straffe tekst te schrijven.

Ineens ving ik beweging op aan de rand van mijn gezichtsveld. Ik draaide mijn hoofd maar zag niets verdachts. Anna zei niets en hield mij nieuwsgierig in de gaten. Toen zag ik een beestenkopje vanachter een bokaal op de tafel piepen.

‘Mag ik je voorstellen aan Toot?’

‘Toot?’

In een flits legde mijn brein een verband met Toot, de oudgod van de doden.

‘Kom Toot, laat je eens bekijken,’ fluisterde Anna en reikte met haar rechterarm naar het beestje.

Je moest hem blijkbaar met de nodige omzichtigheid behandelen. Hij kwam vanachter de bokaal vandaan en waagde zich op de hand van Anna. Toen herkende ik hem aan zijn pluimstaart. Toot was een eekhoorn. Hij sprong geweldig vlug over haar arm en bleef op de schouder zitten die het verst van mij verwijderd was.

‘Hij is buiten met zijn vrouwtjes gaan stoeien, hé Toot? Of heb je je wintervoorraad ingeslagen?’

‘Dat is tof, zo’n huisdier,’ zei ik.

‘Toot is een echte circusartiest. Hij kan een kunstje dat maar weinig eekhoorns onder de knie hebben, denk ik.’

‘O ja? Laat eens zien,’ riep ik.

Anna zette Toot op haar open rechterhandpalm.

‘Toot,’ zei ze, ‘Toot.’

De eekhoorn liet zich prompt op zijn rug vallen, met zijn staart als een lekker warme deken over zijn buikje geslagen.

‘Heb jij hem dat kunstje geleerd?’ vroeg ik.

‘Ik heb hem met een gebroken pootje langs de kant van de weg gevonden, vermoedelijk was hij uit een boom gevallen. Hij reageerde zo toen ik een gepaste naam voor hem zocht.’

‘Wat lief dat je hem verzorgd hebt,’ zei ik.

‘Had jij hem misschien laten creperen?’

‘Nee, ik ben ook een dierenvriend, nietwaar Faf,’ zei ik en klopte de slapende hond op zijn flank.

De hond schrok wakker en stond in een mum van tijd op zijn vier poten. Hij keek me aan alsof ik de leukste thuis was en leek zich af te vragen wat me bezielde. Ik aaide hem over zijn robuuste kop en kriebelde hem aan zijn onderrug waarvoor hij zich eens goed schrap zette. Toen ik mijn hand terugtrok liet de hond duidelijk zijn onderdanigheid blijken door op zijn rug te gaan liggen.

‘Onze Faf is een mannetje,’ constateerde ik verrast, ‘ik wist niet dat een mannetje ook tepels heeft.’

‘Wat heb jij daar anders op je borst, denk je?’ vroeg Anna terwijl ze met haar wijsvinger probeerde een van mijn tepels onder mijn hemd te vinden.

Ze zat er niet ver naast. Haar aanraking had effect op mijn bloedsomloop. Ik duwde haar hand weg om de zaak niet uit de hand te laten lopen.

‘Wil je daar afblijven? Of moet ik jouw tepels eens zoeken? Ik denk dat ik die gemakkelijker zal vinden.’

‘Waag het niet,’ dreigde ze.

Anna’s signalen waren op dat gebied nooit echt duidelijk geweest. Nu wel.

‘Wie zorgt er voor Faf en Toot als jij op reis bent?’ vroeg ik.

‘Dat zal Loes wel voor haar rekening nemen.’

‘Wie is Loes?’

‘Mijn buurvrouw, het is een goeierd, ze woont amper vijftig meter hiervandaan. Als ik op vakantie ben, bekommert zij zich over mijn huisdieren. Faf heeft wel wat zorgen nodig, maar Toot kan zijn eigen plan trekken.’

Onwillekeurig dacht ik aan Loek, de geheimzinnige bezoeker van het hotel Muzak, aan de rand van Timosa.

‘Hoe oud is die Loes?’ vroeg ik.

‘Ik weet het niet, rond de vijftig. Waarom vraag je dat?’

Vanwege zijn rimpels had ik Loek eind veertig geschat.

‘Is die Loes getrouwd?’

Want het klonk toch mooi zo: Loek en Loes.

‘Geweest. Haar man is al tien jaar dood.’

Dat pad liep dood.

‘Maar ze heeft jouw dieren nog hé?’

Toot kon niet stilzitten en verdween uit het zicht via een klepje in de verandadeur. Faf lag weer voor de radiator.

‘Gaan we een stukje wandelen?’ vroeg Anna.

Bij het woord *wandelen* schoot Faf uit zijn startblokken en rende naar de plaats waar zijn leiband aan de muur hing. Anna had alle moeite om hem om te doen, zo uitgelaten was Faf. Een hard bevel van haar deed hem op zijn achterste zitten. Zodra de band vastzat, begon hij te springen dat het een lieve lust was. Ik wilde dat ik een hond was, aan de riem van Anna.

Tijdens de wandeling sprong Toot van boom tot boom. Hij ging ons als een kleine verkenner voor door het bos.

Ineens hoorde ik een schril geluid.

‘Wat is dat?’

‘Dat is Toot, dat doet hij altijd als we in deze buurt komen. Kijk daar maar,’ zei ze terwijl ze in een bepaalde richting wees.

Het huis zat goed verstopt achter struiken en bomen. In de winter wanneer alle bladeren waren afgevallen, zou het allicht sneller te ontdekken zijn. Het huis had een stevige omheining – nog hoger dan die van Anna – en aan het begin van de lange oprijlaan stond een robuuste poort. Op de stenen pilaren waren lichtreclames bevestigd: DE ZEVENDE HEMEL. De gekleurde neonlampen waren uit.

Ik fronste mijn wenkbrauwen en vroeg:

‘Is dat wat ik denk dat het is?’

Anna glimlachte.

‘Ik kan niets bewijzen, maar ik vermoed dat ze daarbinnen naar hartelust stoeien.’

Geheel onverwacht sprong een dobermannpincher vanuit de struiken achter de omheining tevoorschijn. Hij liet blaffend zijn blikkerende tanden zien. Even later kwam zijn tweelingbroer tweede stem in het blafrefrein spelen.

Faf trok hevig aan de leiband om zich in veiligheid te brengen en sleurde Anna achter zich aan, weg van zijn gevaarlijke soortgenoten én van zijn thuis, want in de hele commotie was hij de goede richting kwijtgeraakt.

‘Hier zijn geen pottenkijkers gewenst,’ riep ik.

De dobermannpinchers liepen achter de omheining met ons mee tot ze niet meer verder konden. Ineens hielden ze op met blaffen, alsof ze op een geluidloos commando reageerden.

‘Misschien komen hier toppolitici en bekende sportlui hun stress wegwerken,’ zei Anna.

Terwijl ze dat zei, viel mijn oog op een paar groene handschoenen in de gracht, handschoenen waarmee arbeiders stenen sjouwten om geen blaren aan hun handen te krijgen.

‘Die kunnen we nog gebruiken,’ zei ik.

‘Laat die rotzooi maar liggen,’ zei Anna, ‘wie weet zijn ze gebruikt om misdrijven te plegen in de zevende hemel.’

Plots zag ik beweging in het bos, iets donkers in het bruingele landschap. Ik dacht onmiddellijk aan de grote zwarte kat die ik al eerder in mijn eigen tuin had gezien.

‘Kom mee, dat moeten we onderzoeken,’ zei ik terwijl ik het paar handschoenen toch mee griste.

Anna trok een onwillige Faf over de gracht voort en riep:

‘Ik wil naar huis, want dit is niet pluis.’

Anna begreep zelf niet dat wat ze zei rijmde.

‘Heb geen schrik Anna, ik zal je beschermen.’

Ondanks alles lachte ze om mijn grootmoedigheid. Aan het geluid achter mij leidde ik af dat ze mij volgde, waarschijnlijk om niet alleen in het bos achter te blijven. Faf zou ook geen grote hulp zijn als er trollen vanachter de bomen tevoorschijn zouden springen.

Ik zag het zwarte ding in de geelgroenbruine wildernis verdwijnen. Het had ontzaglijk snel bewogen. Mijn blik viel niet veel later op een grijze steenmassa.

‘Volg je?’ vroeg ik.

‘Doe het wat langzamer aan.’

‘Oké,’ zei ik, maar ik liep net zo snel verder.

Ineens bevonden we ons aan de boomgrens. Het bos was in de vorm van een cilinder met een doorsnede van tien meter kaalgekapt. Rond een grote menhir van minstens vijf meter hoog stonden nog meer menhirs, allemaal met verschillende hoogte maar lager dan de centrale steen. Het was een cromlech van dicht op elkaar gepakte stenen, het geheel leek op de skyline van cilindervormige wolkenkrabbers in een megastad.

We liepen door de halfronde gang van ongeveer twee meter breed met aan de buitenkant bomen en aan de binnenkant grijs-groene bemoste stenen. Het mos lag over de stenen verspreid alsof bloed van een gewonde reus erop gedruppeld had.

Faf liep zo dicht mogelijk bij Anna, maar daardoor liet hij zijn baasje bijna struikelen. Haar kwaai blik hield hem voor even uit haar buurt in zoverre de lengte van zijn leiband dat toestond.

‘Hé, daar is Toot,’ riep ze.

‘Waar?’

Anna wees naar een van de kleinere menhirs die bijna twee meter hoog waren. Daar zat Toot op zijn gemakje een hazelnoot te kraken. Hij knabbelde snel, alsof ik naar een versneld tv-beeld keek, vervolgens liet hij de schaaltes achteloos vallen en keek hij ons met zijn piepkleine oogjes doordringend aan. Omdat wij niet reageerden begon hij ter plaatse in de lucht te springen, alsof hij wilde dat we op de stenen klommen. Met al dat mos had ik daar niet veel zin in, het zou een regelrechte slippartij worden.

We liepen enkele meters verder tot Anna aan mijn jas trok. Zwijgend wees ze naar de stenen waarin traptreden waren uitgehouwen.

‘Dat lijkt op een uitnodiging,’ zei ik.

Anna was eindelijk over haar eerste schrik heen en begreep dat er niets te vrezen viel.

‘Dames eerst,’ stelde ik voor.

‘Dat zal moeilijk gaan, casanova,’ zei ze terwijl ze naar Faf wees, ‘ga jij maar alleen kijken. Ik wacht hier wel op je.’

Ik bekeek de steile wand nog een keer en begreep dat ik een bedreven bergbeklimmer moest zijn om hem te kunnen beklimmen, laat staan met een hond in mijn armen.

‘Ik ben zo terug,’ zei ik.

Ik hoopte dat de tijd zich op het goede moment zou kortsluiten en me terug in de nabijheid van Anna zou brengen.

De groene handschoenen kwamen nu van pas en ik klom gemakkelijk naar boven. Ik had de indruk dat ik de bonenstaak uit het sprookje besteeg, en dat ik aan de top de wolken zou kunnen aanraken. Ik wist dat als ik viel, ik niet plat op mijn neus zou vallen omdat je in een droom altijd stuitert als een knikker.

De eerste hindernis was genomen en ik begon aan de volgende trap. Die was amper een meter hoog, ik kon me met gemak opdrukken naar de derde verdieping. De cirkel van stenen verkleinde, de opstapjes verlaagden en het mos verminderde. Ik bereikte de mid-

delste steen zonder problemen – hij had een doorsnede van minstens anderhalve meter – en tuurde over de boomtoppen de omgeving af. Er waren nergens huizen of andere bewijzen van menselijke aanwezigheid te bespeuren. Moest er nu niet ergens een geheime deur naar een andere wereld opengaan?

Onverwachts stond de toverkol van hotel Muzak voor me.

‘Alles kits?’ vroeg ze.

Ik wilde niet toegeven aan een verschijning die praatte.

‘Heb je geen tong meer?’

‘Ben jij echt?’ vroeg ik.

Ze dacht daarover na en zei:

‘Ik ben Janien.’

Een verschijning kon geen naam hebben, dus ik zei:

‘Aangenaam, ben jij misschien de vrouw van Loek van het hotel Muzak?’

Ze haalde haar schouders op en zei:

‘Zal ik je eens wat anders vertellen?’

Vertel het, dan ben ik ervan af, dacht ik.

‘Hierbinnen zitten buitenaardse entiteiten.’

Waarschijnlijk keek ik haar ongelovig aan, want ze vertelde verder:

‘Binnenin hebben zich poesjes verstopt, de jongen van een grote zwarte kat.’

Had zij ook het zwarte ding in de bossen gezien? En bedoelde ze de zwarte poesjes uit de lambrisering?

‘Jij bent knettergek,’ wist ik, ‘ik ben al weg.’

‘Ik zal bepalen wanneer jij mag gaan,’ zei ze op een toon die me ter plaatse deed bevriezen.

Tegelijkertijd switchte de menhirformatie zich om naar een omgekeerde stad. Ebe zou gezegd hebben dat het een heel groot vormpje was. Je zou het moeten zien om het te geloven.

Ik stond plots aan een immense put, wel vijftig meter in doorsnede en honderd meter diep. Vanaf het donkerbruine dak van een geelbruin cilindergebouw met twintig verdiepingen keek ik omlaag

en zag beneden een donkerblauwe rimpelende poel. Ik kon me niet voorstellen welk monster zich daar verstopt hield. Het gebouw dat tegen de rand van de put was gebouwd telde vele raampjes, maar slechts achter enkele brandde licht. Toen ik mijn hoofd in mijn nek legde, tuurde ik in de groene lucht van een onwerkelijke wereld.

‘Niet niks hé?’

Ik draaide me om. Janien stond achter me, nog steeds in haar vieze donkeroranje kleren.

‘Ik heb niet gelogen hé?’

Mijn stem liet me weer in de steek. Ik maakte een stap in haar richting en voelde hoe mijn voeten lichtjes in de ondergrond wegzakten. Ik had aangenomen dat de vloer van beton was. Nu ik beter keek, leek het alsof de gebouwen van gevlochten zwamdraden waren gemaakt.

‘Waar zijn de poesjes?’ vroeg ik.

Janien glimlachte en zei:

‘Dat zei ik om je nieuwsgierig te maken.’

‘Ik begrijp het,’ zei ik, maar ik geloofde mezelf niet.

‘Ik wilde je de andere kant van de medaille tonen. Jullie maken stenen steden in de hoogte. Hier bouwen ze in de diepte, maar de problemen blijven hetzelfde. Te veel mensen op een plaats. Heb jij daar een oplossing voor?’

Ze leek de vraag oprecht te stellen en ik hoopte dat ze me niet verder zou misleiden.

‘Dat moet ik eens aan Anna vragen.’

Ineens stond ik weer buiten op de stenen rotsformatie en ik hoorde Anna mijn naam roepen, alsof hij het wachtwoord was om de zwamstad te doen verdwijnen. Toot zat op mijn rechterschouder en at aan een halve hazelnoot.

‘Ik kom eraan,’ riep ik.

Enkele minuten later was ik beneden.

In een minuut vatte ik samen wat ik had gezien.

‘Je bent gek,’ zei Anna.

‘Nu voel ik me zoals iemand die zijn avontuur dolgraag wil delen met anderen maar niet geloofd wordt. Geloof me, alstublieft?’

De lucht was er groen geweest.

‘Oké, ik geloof je.’

‘Ga jij nu eens kijken,’ zei ik, ‘ik zal op Faf letten.’

Anna draaide zich weg van de menhirstad.

‘Hé, waar ga je heen?’

‘Ik ga naar huis. Ik stel voor dat jij dat ook doet en een koude douche neemt, misschien gaat het dan wel over.’

Ze stampte naar de rand van het bos en verdween in de geelbruine wereld van planten. Faf leek op mij te willen wachten, maar zijn baasje trok hem mee. Ik haastte me achter hen aan.

Toen we bij haar huis aankwamen, ging ik nog even mee naar binnen om afscheid te nemen.

‘Tot morgen?’

‘Slaap lekker,’ zei ze terwijl ze haar jas uittrok.

Ik maakte aanstalten om weer naar buiten te gaan.

‘Kom terug,’ hoorde ik iemand zeggen.

‘Wat zeg je?’

Anna kwam uit de keuken en vroeg:

‘Ben je nog niet weg?’

‘Ik dacht dat je me terugriep.’

‘Ik niet, misschien sprak Toot tot je,’ zei ze terwijl ze ergens achter mij wees.

Ik draaide me om maar zag niets bijzonders. Ik hoorde Anna achter me lachen en keerde me om. Ze keek me doordringend aan.

‘Wat?’ vroeg ik.

Ze glimlachte hemels en zei:

‘Op je schouder.’

Wie zat daar? Toot. Ik wilde hem eraf nemen, maar hij verdween zo snel uit het zicht dat ik zelfs niet kon zeggen welke weg hij had afgelegd. Ineens zat hij weer achter de bokaal op tafel en piepte met zijn kopje erlangs.

Ik racete in amper vier minuten naar huis. De remmen van de Coupé stonken en de motor tikte toen ik de auto in de garage achterliet.

Een koude douche zoals Anna had voorgesteld hielp, want ik voelde me weer een deel van de werkelijkheid, hoewel ik nooit alle beestjes van mijn lijf zou kunnen schrobben.

Wat was me overkomen in zwamstad? Ik vermoedde dat daarover weinig informatie te vergaren was via het internet, maar misschien kon ik al te weten komen wat een zwam was.

Schimmelsporen zoeken elkaars gezelschap op en vormen samen schimmeldraden en zwammen. Die hechten zich vast aan planten en brengen een heus ecosysteem op gang. Ze recycleren afgestorven cellen tot voedingsstoffen. De zwamdraden werken daarbij als rietjes om de voedingsstoffen over een netwerk van schimmels naar andere planten te transporteren. Alle planten op het land en in de zee hangen af van microben die hen de nodige voedingsstoffen leveren. De schimmels breken koolstof af en vormen het om tot kooldioxide. En de planten geven daarvoor in ruil zuurstof af die de gulzige mens opsnuift. Een ongelooflijk maar waar verhaal.

Het avondeten sloeg ik over. Vroeg gaan slapen leek me een aangename bezigheid.

Ik droomde niet van poesjes achter de lambrisering maar van één poes. Mijn zoekende mannenhand bereikte haar zachte vrouwendijen en een van haar handen kon amper mijn stijve geslacht omvatten. Op de achterbank van mijn geparkeerde auto stak ik mijn geheven menhir in haar diepe zwamstad terwijl groene vlammen wild rondom ons flakkerden.

Daarop werd ik zwetend wakker in mijn te grote bed.

Twee maanden en een week nadat LOTO mij had aangeworven mocht ik mijn eerste volwaardige testrit maken, mét begeleider weliswaar.

Bij LOTO testen dertig rijders allerlei auto's uit op het 60 kilometerlange circuit, de klok rond. Het is saai om een volledige nachtshift lang op het parcours rondjes te draaien, testgegevens te noteren en te tanken. Ik was een van de zeven rijders die de speciale auto's mochten testen.

In de garage stond geen rode Ferrar maar wel de laatste nieuwe Citrus.

'Niet niks,' zei ik.

Nix was rij-instructeur eerste klasse en al twintig jaar testrijder met allure. Dat was volgens zijn plagende collega's niet *niks*.

'Wacht maar tot hij rijdt,' wist Nix.

Vijf minuten later zaten we in de auto en reden we de lange weg naar het bos af. Vanaf de eerste gasstoot die ik met de testschoenen aan de motor uitdeelde, begreep ik dat de auto heel vinnig was. Nix vertelde me dat de motor een vermogen van 150 pk bezat, in zeven seconden tot 100 km per uur accelereerde en vanuit een snelheid van 90 km per uur stil kon staan binnen zevenentwintig meter. Dat waren de doelstellingen en die moest ik hoognodig tegenover de realiteit afwegen. Dat alles lukte me zonder ongelukken.

We kwam aan bij het hoofdgebouw en ik wilde al uitstappen, maar Nix hield me tegen en zei:

'Ik weet niet of je de doop kent. De studenten hebben er een voor de schachten en de piloten doen het bij hun eerste en laatste vlucht. Begrijp je me?'

'O nee, niet weer,' zei ik terwijl we uitstapten.

Nix wenkte mij en ik volgde hem naar buiten. Daar stond de waterwagen die ze gebruikten om regencondities te simuleren. Mijn collega's stonden ernaast en wreven hun handen droog. Toen ik omkeek, zag ik aan de vensters van het drie verdiepingen hoge gebouw een aantal mensen toekijken. Ik stelde me voor dat een douche op een kille morgen heel onaangenaam kon zijn.

'Waar moet ik staan,' zei ik als een gewillige koe in het slachthuis.

'Waar je wilt,' zei Nix.

Ik stelde me ongeveer twintig meter voor de waterwagen op en wachtte gespannen af. Het kanon bewoog elektrisch terwijl een straaltje water eruit gulpte. Er zat nog niet genoeg druk op en ik hoopte heel hard dat de straal niet heviger zou worden.

Alsof de aandrijfmotor zich in de vierde versnelling zette, stoof het water eruit, over me heen en tien meter verder. Met een schok begrepen mijn collega's dat ze de machine een versnelling lager moesten zetten.

Bij hun tweede poging raakte het water me hard tegen mijn hoofd. Ik zette me schrap toen de waterstraal langzaam naar beneden bewoog. Om te vermijden dat ze in mijn kruis spoten, stapte ik een meter opzij. De straal volgde me echter als een kruisraket die zich op haar doel heeft vergrendeld. Ik draaide me om en liet het water mijn rug geselen.

Ik kon het niet meer houden – de lucht in mijn longen raakte op – en begon met mijn armen te zwaaien. Onder de douche zag ik niets van de omgeving. Toen iemand de waterkraan abrupt dichtdraaide, viel ik bijna omver.

De mist van druppels trok op. Rondom mij hoorde ik handgeklap van collega's, en mensen achter de vensters klapten onhoorbaar mee.

‘Otto, in de douche hangen reservekleren,’ riep Nix.

Die waren bontgekleurd, maar natuurlijk liet niemand zich zien toen ik om andere kleren riep. De broek was zeven maten te groot. Het hemd was geel met grote groene bollen. De bruine jas trok ik aan omdat het te koud was om enkel in hemd rond te lopen. Hij was minstens tien maten te groot terwijl de mouwen tien centimeter te kort waren.

Toen ik terug aan mijn bureau zat, stond er een speelgoedautootje op mijn toetsenbord. Een welgekomen verrassing.

Geregeld ontmoette ik Titia in de gangen van LOTO. We hadden het dan over onze gemoedstoestand, familieperikelen en de ongemakken van een ongetrouwde man. Er waren genoeg onderwerpen om

aan te snijden. Dat ze getrouwd was hield wat minder mogelijkheden in, toch was haar gezelschap altijd hartverwarmend.

Op donderdag was ze terug van een woensdag vrijaf.

‘Alles kits?’ vroeg ze.

‘Tussen de twee,’ zei ik.

‘Vergeet je vakantiedagen niet op te nemen.’

Als beginnend bediende – ik wilde grif toegeven dat ik nog nooit had gewerkt – had ik weinig verlofdagen, maar genoeg om een weekje naar Beiland te gaan.

‘Maandag vertrek ik samen met Anna van Steen op reis. Je moet er niets achter zoeken hoor. Mijn collega’s denken dat we binnenkort gaan trouwen.’

‘Jij en Anna naar Beiland?’ vroeg ze, ‘de wonderen zijn de wereld nog niet uit.’

‘We kunnen goed met elkaar opschieten.’

‘Dat wil zeggen dat je je verjaardag met Anna viert,’ zei Titia, ‘dan word ik nog jaloers.’

‘Ik vraag me af of Anna eraan zal denken.’

‘Weet zij niet wanneer je jarig bent? Maak dat de zotten wijs.’

‘Wens me een behouden thuiskomst, want je weet nooit met die vliegtuigen.’

Ik had wat schrik van de vlucht, niet om te vliegen maar wel om neer te storten. In een gevechtsvliegtuig had ik altijd nog een schietstoel en een valscherp.

‘Je bent nog niet weg en je wilt al terug zijn,’ zei ze, ‘alvast een prettige vakantie.’

‘Ik hou je op de hoogte hoe het ons is vergaan.’

Titia liep al van me weg toen ik aan iets dacht.

‘Titia, heb jij dat autootje op mijn bureau gezet?’

Ze hield haar pas niet in maar keek achterom en knipoogde.

Ik vertrok om kwart voor drie met de trein naar de luchthaven van Vozeta. Alleen, want Anna moest er om een of andere reden veel eerder zijn. Ze had beloofd niet zonder mij te vertrekken.

Ik had met de auto kunnen gaan, maar de luchthaven had een slechte reputatie. De duurste modellen stonden er gewoon naast elkaar geparkeerd, rijklaar voor de autodieven. Daarom koos ik voor de trein.

Maar ik dacht er te laat aan dat de trein niet in Vozeta stopte. Ik moest daarom mee tot in Alpona-noord. Toen ik daar in de hal rondliep om te controleren op welk perron de trein naar Vozeta aankwam, stormde er een klein ventje in legerplunje naar binnen. Hij zwaaide met zijn speelgoedrevolver in het rond en keek me kwaad aan. Ook andere reizigers werden op de korrel genomen. Blijkbaar hadden zijn ouders hem voor even de controle over de wereld gelaten. Gelukkig besloot hij de staatsgreep op een andere dag te houden, want hij stak zijn revolver achter zijn gordel en stapte kordaat weer naar buiten.

Het was me wat, dat vertoon van geweld. Geen enkele stad kwam er nog onderuit. Het leger der criminelen breidde zich gestaag uit en ronselde zelfs de kleinsten onder ons, gelokt met speelgoed.

Om kwart over drie kwam ik in de luchthaven aan. Toen ik naar de balie van het reisbureau liep, glimlachte de vrouw erachter. Ik beantwoordde die spontaan met een knipoog, al kon ik dat niet zo goed volgens de kinderen van mijn broer. Toen ik wat dichterbij was, begreep ik dat Anna zich in het rode maatpakje van een reisbegeleider had gestoken.

‘Waarmee kan ik je helpen?’ vroeg ze.

‘Wat doe jij hier?’

Ze moest er wel zijn, maar niet achter de balie.

‘Ik heb stiekem een cursus voor reisbegeleider gevolgd. Dit is mijn eerste vlucht. Hoe vind je me?’

Ze draaide zich in het rond zodat ik haar langs alle kanten kon bekijken.

‘Je ziet er goed uit’, durfde ik te zeggen terwijl haar twee collega’s in hun vuistjes lachten.

Ondertussen was het halfvier geworden. Anna wees me de weg naar de incheckbalie. Dat was goed, want het werd altijd voor mij gedaan wanneer ik als prins op een missie naar het buitenland ging. Na alle formaliteiten te hebben doorlopen, spraken we af elkaar in het winkelgedeelte terug te zien.

Het was aanschuiven geblazen tot kwart over vijf. Even later vond ik Anna in de massa terug. Ze stond naar dure horloges te kijken, waarschijnlijk zich afvragend waarom ze niet meer geld had meegenomen. Ze schrok zich een hoedje toen ik haar in haar oor blies. Eerst dacht ik dat ze mij een klap wilde verkopen, maar gelukkig zag ze haar vergissing op tijd in.

‘Otto, waag het niet dat nog eens te doen,’ dreigde ze.

‘Geintje,’ zei ik maar begreep dat ze zenuwachtig was.

De landing op de luchthaven verliep vlekkeloos. We stapten als eersten uit en de warme lucht op Beiland sloeg ons in het gezicht. Het duurde nog een uur – het was 23u20 – eer onze koffers van de band rolden.

Om 23u47 reden we met de bus het parkeerterrein van ons hotel op. We waren de laatste passagiers die afstapten en zo hoorde het voor een reisbegeleider. Ik gaf Anna een tien.

In het hotel kregen we onmiddellijk slecht nieuws te verwerken. Het reisbureau had onze namen correct doorgegeven, maar iemand in het hotel had één kamer te weinig gereserveerd. Gelukkig was er net die avond een kamer vrijgekomen.

‘Je hebt geluk,’ zei de man achter de balie.

Vanwege de grote vertraging stond er geen avondmaal klaar. Dat euvel konden we ‘s morgens gerust aan de baas voorleggen, misschien kregen we dan een vervangend lunchpakket. Met dat voorstel stemden we snel in.

De airco draaide op volle toeren toen we de kamer binnenvielen. Omdat we onze koffers zelf droegen, was er niemand om uit te leggen hoe het venster opening en hoe de airco af moest. Anna belde naar de receptie, maar niemand nam op.

Het was er zo koud als in een koelkast. We haalden de dekens uit de kast en kropen dicht tegen elkaar om het aangenaam warm in bed te krijgen. Ineengestremeld met Anna in slaap vallen was als een hemel.

Ik werd liggend op mijn buik wakker met het gevoel dat er iets op mij lag. Ik durfde niet te bewegen. Toen ik zeker wist dat ik alle nachtmerries van het echte leven aankon, draaide ik mijn hoofd naar de andere kant. Anna lag vlakbij. De dekens waren weggeslagen en een bloot been lag gebogen op mijn achterwerk.

De airco moest 's nachts uitgevallen zijn, want het was warm in de kamer. Ik schoof me stilletjes onder het been van Anna vandaan en liep in boxershorts naar het raam. Doorheen het dikke glas hoorde ik buiten het geluid van duizend krekels.

Het lukte me nu wel om het manshoge raam te openen. Wat een klare geest al niet vermag. Ik was de avond voordien heel onhandig geweest en zou dat in het verdere verloop van de reis nóg zijn.

De zonnewering schoof gemakkelijk open en ik stapte op het vrij grote balkon. Vóór mij omspande zich een groots panorama. Ik werd vergast op een indrukwekkend uitzicht op de haven. Slechts een gedeelte ervan kon ik zien, omdat het hotel enkele kilometers ervandaan lag.

We bevonden ons in een volledig ommuurde stad, verfraaid met de tuinen en kathedralen. De kamer lag aan de achterkant van het hotel en daardoor kwam slechts een fractie van het getoeter en gebrom van auto's, scooters en bussen tot mij door.

Het felle zonlicht deed pijn aan de ogen en ik zette me daarom op een plastic stoel in de hoek. Mijn astronomisch brein deed me vermoeden dat ik er de hele dag schaduw zou hebben. Als het echt

te heet werd kon ik vanaf mijn balkon in het water springen, want de kamers van de gelijkvloerse verdieping hadden hun eigen zwembad. Rustig wachtte ik het heilige moment af waarop Anna wakker zou worden.

Ik schrok van een geluid achter me. Bliksemsnel draaide ik me om en zag Anna in de vensteropening staan.

‘Hé, slaapkop, ben je eindelijk wakker?’ vroeg ik.

Ze keek dwaas rond. Mijn vraag was retorisch.

Anna droeg een boxershort, veel modieuzer en spannender dan die van mij. Daarover droeg ze een T-shirt met de tekst: IK KOM UIT DE RUIMTE. Dat was niet waar, maar ze was wel om op te eten.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze met dichtgeknepen oogjes vanwege de felle zon.

‘Bijna twaalf.’

‘Oei, om halfeen moet ik in een ander hotel dagtrippers inschrijven.’

‘Ga ik je af en toe nog zien?’ vroeg ik terwijl ze terug naar binnen spurtte, ‘of ga je de hele tijd met die toeristen op stap?’

‘Je zult me nog genoeg zien,’ zei Anna, ‘we verdelen het werk met z’n vieren en ze kunnen me via mijn smartphone bereiken.’

Ik wilde helemaal niet bereikbaar zijn en gebruikte het ding enkel om zelf te telefoneren.

Om halfvier was ze al terug. Ik had mijn plekje op het terras ondertussen enkel verlaten om een plasje te doen. Het resultaat van mijn schrijfwoede was een hoofdstuk van mijn volgende boek.

We kwamen overeen dat we de rest van de dag aan het strand zouden doorbrengen, slapend onder een parasol. De hitte verdreef de herinnering aan de kille nacht.

Onze wandeling ‘s avonds bracht ons tot aan de haven. Daar lag ook een archeologische site aan onze voeten. Spectaculaire vondsten deden we er niet, het mozaïek was zo versleten dat we erover mochten lopen.

We keerden terug naar het hotel om in het restaurant te gaan eten, maar de baas hield me discreet tegen.

‘Je mag geen korte broek dragen, een lange broek is hier verplicht,’ zei hij.

Hij wees daarbij met gestrekte arm naar de ingang van het restaurant waar in grote letters op een plakkaat stond geschreven: VOOR DE MANNEN LANGE BROEK 'S AVONDS.

Mijn rebelse kant wilde amok maken, maar de blik van Anna weerhield me.

‘Oké, jij hebt het hier voor het zeggen,’ zei ik.

Terwijl de baas Anna naar de beste tafel ontvoerde, liep ik vloekend terug naar mijn kamer. Ik begreep dat ik me als toerist moest gedragen naar de gewoonten van het land en zijn gastheren. Toeristen met goede manieren lieten zich gemakkelijk uitmelken.

Vijf minuten later zat ik tegenover Anna aan tafel en legde haar uit hoe ik de immigranten in mijn land zou ontvangen. Mijn vader – ik verzweg dat hij de koning was – was ertegen dat mensen zonder papieren zijn land binnenkwamen. Ik was van mening dat we ze in hun zoektocht naar verbetering geen strobreed in de weg mochten leggen. Anna ging daarmee akkoord.

De maaltijd werd snel opgediend. Alles moest rap gaan, behalve het betalen van de drank, want dat duurde een eeuwigheid. De tijd vloog in Anna's gezelschap. De klok van het dorpskerkje sloeg tienmaal en haar geeuw was genoeg als antwoord op mijn vraag wat we nog konden doen om de dag af te sluiten.

‘Morgen gaan we ertegenaan hé?’ vroeg ik.

‘Heel zeker,’ zei ze slaperig.

Ze rilde van de kou hoewel het nog twintig graden was.

‘Je wordt toch niet ziek?’

‘Nee, ik hoop dat die verdomde airco eindelijk goed werkt.’

‘Dat is geen probleem,’ zei ik, ‘ik heb de afstandsbediening gevonden en hem opnieuw geprogrammeerd.’

‘Je bent waarlijk mijn redder in nood.’

‘Ik ben met je meegekomen om jouw butler te spelen. Ik weet hoe leuk het is om bediend te worden.’

Ik dacht nog: *Stommerik*. Maar het was al te laat.

‘O ja, door wie dan?’ vroeg Anna.

‘Door mijn moeder natuurlijk.’

‘Ik dacht dat je alleen woonde?’

‘Ja, maar mijn moeder weet de sleutel liggen,’ loog ik.

Anna knikte. Ze begreep dat moeders nood hadden aan het verzorgen van hun kroost, ook al waren de kinderen uit huis. Uit ons daaropvolgende gesprek over kinderen begreep ik dat ze er klaar voor was. Anna wist zeker dat geen enkel dier een andere bedoeling achter het paren zag dan de voortplanting van de soort. Ik vroeg haar of we dan toch dieren waren. Daar wilde ze nog eens over nadenken.

We gingen terug naar onze hotelkamer en vermaakten ons in de badkamer terwijl we ons met aftersun insmeerden. We maakten er een opwindend spel van door net langs de randjes van ons ondergoed te blijven, maar dat lukte niet altijd.

In bed toonde ik haar hoe de afstandsbediening van de aircowerkte. Ze speelde ermee als een klein kind dat zich de computewereld eigen maakt. Ik moest me beheersen. De grote lust om haar te kietelen besprong me als een hongerige beer, maar ik kon nog net mijn handen boven het laken houden.

De condooms die ik uit de automaat in de luchthaven had getrokken, durfde ik nog niet boven te halen. Daarmee zou ik wachten tot mijn verjaardag. Mijn plastic maatjes waren nog voor minstens drie jaar goed.

Bij het klaterende geluid van iemand die onder mijn balkon nog enkele baantjes in zijn persoonlijke zwembad trok, vielen mijn oogleden eindelijk dicht.

Ik werd wakker van het irritante krekellied. Ik kon me niet voorstellen dat de beestjes met de poten over hun vleugels streken, want

volgens mij kwamen alle geluiden van levende wezens uit monden of aarzen.

Anna had een afspraak gemaakt met een verhuurder van scooters. Hij zou ons om 10u00 voor het hotel afhalen. We moesten even wachten omdat de man er nog niet was. We maakten ondertussen kennis met twee dames die ook een scooter wilden huren. De ene had in jaren geen fiets meer aangeraakt en verwachtte dat ze haar evenwicht niet meer kon bewaren, vergetend dat ze dat ook nodig had om te lopen. De andere – de dochter dacht ik – zag er met haar sproetjes veel beter uit.

Vijf minuten later kwam een jongeman de ontvangstzaal van het hotel binnengewandeld. Hij nodigde ons uit om in zijn kleine auto te stappen. Vervolgens reed hij ons door het drukke verkeer in de richting van de bergen.

Aan de voet van een heuvel stopte de auto voor een verhuurzaakje. De vriendelijke verhuurder kwam met open armen op ons af. Wij legden hem uit dat we voor vijf dagen een scooter wilden huren, mét verzekering op eigen schade en diefstal, want de huurprijzen waren laag. Hij legde ons uit hoe de scooters werkten. Een van de vrouwen had haar rijbewijs niet bij, maar volgens de verhuurder was dat niet erg.

Ik was verrast dat Anna er snel mee uit de voeten kon, en ik hoopte dat de twee dames evenveel rijvaardigheid bezaten. We stoven weg in de mening dat niets ons kon weerhouden. Gelukkig herinnerde ik me de waarschuwing van de verhuurder dat we nog moesten tanken. Nadien reden we naar een plekje aan de zee om daar ons dagelijks zwempartijtje te houden.

Het was 13u02. In Dolmatië was het dan het heetst, maar op Beiland was de zon op dat uur dodelijk. Ik begreep niet hoe Anna kon liggen bakken, langer dan een uur hield ik het er niet uit. Ze wilde nog een halfuurtje blijven liggen, daarna moest ze naar een cursus. We spraken af elkaar in het hotel te treffen voor het avondeten.

Ik reed alleen naar het hotel en installeerde me op het balkon, in de schaduw natuurlijk.

Om 17u27 waagde ik me weer naar buiten. Mijn zonnebrandcrème werkte uitstekend, want ik had geen rode plekken van de vorige dag overgehouden. De scooter reed prima en ik stuurde hem gezwind het binnenland in.

Aan een kruising vroeg ik de weg landinwaarts, aan een oudere man op een bank, maar hij begreep mijn Engels niet. Daarna vroeg ik hetzelfde aan een taxichauffeur die onder een brug de velgen van zijn auto poetste. Ik begreep dat het voor hem moeilijk was om dat uit te leggen in zijn gebrekkige Engels.

Tijdens de rit door de heuvels werd het me duidelijk waarom iedereen aan de kust bleef: in het binnenland was de warmte niet te dragen. Tijdens de volgende kilometers zag ik het landschap verdorren. Het leek me helemaal geen goed idee om te verdwalen in de woestenij.

Ik keerde mij om en zocht de kortste weg naar de verkoelende zee. Op een kruising van twee wegen koos ik de smallere weg. Na een eindeloze reeks bochten bereikte ik de baai waar ik meestal ging zwemmen.

Ik parkeerde mijn ijzeren paard en liep naar het strand. Toen ik me bukte om mijn rugzak te openen, zei iemand:

‘Dag Otto.’

Ik keek op en zag niemand minder dan Anna voor me staan.

‘Is de cursus al gedaan?’ vroeg ik.

‘Yep, maar ik wilde nog wat zwemmen omdat het zo warm is.’

‘Ja, het is veel te warm,’ zei ik, ‘daarom maak ik een ritje met de scooter.’

‘Kom, we nemen een duik vanaf de pier,’ stelde Anna voor.

Snel deden we onze rugzakken af en trokken ons T-shirts en broeken uit. Anna stelde voor haar te volgen en dat deed ik als een gedrilde schoothond. Ze zag er goed uit in haar rode bikini.

Via een metalen trapladder van de pier daalde ze af in het water. Ik liet me op dezelfde manier langzaam erin zakken. Onze lijven waren net niet heet genoeg om het water te doen kissen.

Deinend op de golven achter de pier vroeg ze of ik eens een echt klassiek liefdesverhaal wilde schrijven. Ik gaf toe dat mijn verhalen altijd uitliepen in onmogelijke toestanden en beloofde in het vervolg het paranormale gedoe achterwege te laten.

We zwommen om het snelst naar het strand – ik liet haar winnen – en liepen naar een interessante rotspartij. Zittend op de rand van een platte steen lieten we ons opdrogen.

‘De hotels zijn overal zo nieuw,’ merkte Anna op.

‘Ze verslijten niet, het regent hier zelden.’

Het bleef even stil.

‘Toch toevallig dat we elkaar hier tegenkomen,’ zei ik.

‘We zullen ons in ons lot moesten schikken.’

Voordat ik daarop kon reageren, bewoog de steen waarop we zaten onverwachts.

‘Hé, een aardbeving,’ riep ze.

Ik kon dat niet geloven en zocht een verklaring. Ik volgde met mijn blik een golf die naar ons toe kwam gerold. Toen de kop ervan tegen mijn voeten sloeg, bewoog de steen weer. Opnieuw gilte Anna dat horen en zien me verging. Het water spatte over ons heen.

Ik vermoedde dat het langzaam vloed werd. De steen schommelde lustig op het ritme van de golfslag mee en Anna begreep wat er aan de hand was.

Hartelijk lachend en arm in arm liepen we terug naar onze scooters. De avond vloog voorbij omdat we elkaars vakanties uit de doeken deden, ook mijn vakantieliefdes op jongere leeftijd bleven niet onbesproken. Anna schreef ansichtkaarten naar huis. Ik mocht er mijn naam bijzetten, ook al had ik haar familie of vrienden nog nooit ontmoet.

Anna hoefde ‘s donderdags geen cursus te volgen of de toeristen bij het handje te houden. Daarom maakten we ons op de scooters al

vroeg uit de voeten met het gratis lunchpakket, ter compensatie voor het maal dat we waren misgelopen door de vertraging van de vlucht. Dat zouden we ‘s middags eerlijk verdelen en gezellig opeten.

Zwaaiend met mijn rechterarm maakte ik haar duidelijk dat ze me moest volgen. Als beginnend reisbegeleider kon ik ook wel een leerrijke route uitstippelen.

We waren nog geen tien kilometer gevorderd of Anna kwam langs me rijden, schreeuwend en wijzend naar het mooie strand met zeteltjes in de kleuren van de regenboog. Ik schudde hevig met mijn hoofd, want ik wilde nog niet stoppen. Anna keek achterom – of er geen auto’s aankwamen – en nam de leiding over door de eerste de beste weg naar links in te slaan.

Anna liep al naar de dichtstbijzijnde strandzetel toen ik mijn scooter tot stilstand bracht. Mijn blik ving een interessante wegwijzer voor een archeologische site op.

‘Anna, ik ga eerst die site bekijken, oké?’

‘Ik kom na, eerst wat zonnebaden.’

‘Jij je zin,’ zei ik, maar dat kon ze niet horen.

Ik haastte me naar de ingang van de site, betaalde de entree en griste een brochure mee.

Er lagen overal stenen in allerlei grootten. Toen ik op een steen ging staan om een beter overzicht te krijgen, riep een dame met iele stem dat ik er als de donder af moest.

Muren wisselden elkaar af met nissen, allerlei kamers en inhammen, zuilen en altaren versierd met spiralen en dierenmotieven. Blijkbaar was het een offerplaats, want archeologen hadden er een offermes van vuursteen opgegraven. In de rotsbodemplakken waren parallelle geulen uitgehakt, alsof een karrenspoor in de bevroren modder was achtergebleven. Volgens de brochure waren er in de oertijd sleeën als transportmiddel gebruikt.

Toen ik de site wilde verlaten, merkte ik een klein huisje op dat ik over het hoofd had gezien. Binnen kwam ik te weten dat de historische stad Moe heette. Ik herinnerde me iets gelezen te hebben over de zeven steden van Moe.

Toen ik het terrein verliet kwam Anna me tegemoet. Ze had haar knaloranje badpak aan en wiegde wellustig met haar brede heupen.

‘Was het interessant?’

‘Ik was er snel uitgekeken,’ zei ik, ‘ik kijk liever naar jou.’

Ze lachte. Er viel me iets op en ik keek haar vreemd aan.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

Ik ging dichterbij staan en liet de vingers van mijn rechterhand strelend over haar gezicht gaan.

‘Je gezicht lijkt van graniet te zijn,’ zei ik, ‘maar je huid voelt normaal aan.’

Ze voelde zelf aan haar wang en zei:

‘Je droomt.’

Ik had al een hele tijd niet gedroomd ‘s nachts, alsof mijn dromen zich naar de dag hadden verplaatst. Ik bekeek haar gezicht nog eens en bemerkte dat het weer zo glad was als anders.

‘Misschien,’ zei ik.

Ze draaide zich snel om en rende naar haar scooter. Hoe ze dat deed maakte iets in mij los dat ik voorlopig nog in toom moest houden. Anna stapte op haar scooter en wachtte af. Wellicht wist ze niet welke kant ze op moest.

Ik keek nog eens op mijn kaart en zag dat de weg over de heuvels de beste keuze was.

Een tiental kilometers verder pauzeerden we in een mooi badplaatsje. We namen er een verkwikkende duik in het water, terwijl twee waternimfen zich van hun beste kant lieten zien. Ze waren als blonde engeltjes in hemelblauwe bikinietjes. Wat zeg ik? Badende godinnen. Gelukkig zag Anna mijn steelse blikken niet.

Omdat zwemmen doet eten, maakten we nadien ons lunchpakket soldaat. Het was schrokken en lachen geblazen, terwijl de golven van de zee zich op het strand wierpen.

Een uurtje later hervatten we onze reis.

Onverwacht ging de asfaltweg abrupt over in een stoffige aardeweg. Ik wilde Anna vragen wat ze wilde doen: doorrijden of terugkeren, maar zij keek me niet aan en draaide de gashendel open.

Naast elkaar reden we verder, als pioniers in onontdekt gebied, achter ons een gordijn van opgeworpen stof. We bereikten een site die niet op mijn kaart was aangegeven.

De plek was een pauze waard. Zes afgebrokkelde cyclopische torens stonden er. Ze waren in een cirkel – hexagonaal – opgesteld, als wachten van een veel groter beeld zonder armen en zonder hoofd, staand op een sokkel van een veel ruwere steensoort. Ik stelde me voor dat de centrale figuur mollige borsten en dikke dijen had.

Terwijl Anna tussen twee torens liep, liet ik toevallig mijn blik naar boven gaan. Tot mijn ontsteltenis zag ik een zware steen aan de rand gevaarlijk overhellen. Alsof het gewicht van een spin de aanzet was om te vallen, begon de steen zijn onherroepelijke weg naar beneden.

‘Pas op Anna,’ riep ik met een ellendige toon in mijn stem die voorspelde dat de gebeurtenis slecht ging aflopen.

Toen Anna mijn stem hoorde, bleef ze stokstijf staan. Dat was haar geluk, want de steen viel amper een halve meter van haar vandaan. Pas bij de doffe plof op de grond deed ze een stap achteruit en kwam ze geschrokken in mijn richting gerend.

Ik opende mijn armen opdat ik haar kon opvangen, maar ze liep me voorbij. Verbaasd draaide ik me om en rende haar achterna, naar de geparkeerde scooters. Zonder er nog een woord aan vuil te maken reden we weg van de gevaarlijke site. Ik kreeg zelfs geen tijd om over een mogelijke verklaring van de aanslag na te denken.

We hielden nog even halt bij een stad met catacomben, maar we waren te moe om de bezienswaardigheden op hun waarde te schatten.

Terwijl Anna een lang ligbad nam, installeerde ik me op het terras. Het schaduwhoekje was miniem, maar ik kon er nog net mijn tengere lijf kwijt. De zware klok van de kathedraal in de verte sloeg vier keer.

Op het tafeltje lagen de ansichtkaartjes die Anna de vorige avond had geschreven. Ze staken onder de asbak zodat ze niet met de wind konden wegwaaien. Dat kaartenschrijven was iets wat ze in het begin van elke vakantie deed, had ze gezegd. Zo was ze zeker dat de kaartjes eerder in het thuisland aankwamen dan zijzelf. Ik wilde er geen tijd aan verknoeien, ook al had ik tijd genoeg.

Ik schreef onze belevenissen van de dag op. Het was me onder-tussen duidelijk geworden dat interessante sites bezichtigen veel tijd innam. Bovendien was het er overal druk. Ik wilde niet bruin worden en daarom smeerde ik mijn lichaam elk halfuur met een verse bescherm-laag in.

De krekels waren weer van de partij. Het was echter een ander geluid dat me uit mijn concentratie bracht. Ik spitste mijn oren en kon ze eerst niet geloven. Uit het open venster van de kamer naast de onze ontsnapten heerlijke orgastische keelgeluiden. Ik kreeg geen zin meer op papier gezet vanwege het onbedwongen slaken van een veelvuldig klaarkomende vrouw. Het gekreun van de man bleef achterwege, misschien was dat wel omdat hij zijn handen vol had. Of ze bespeelde zichzelf. Ik kreeg last van een erectie en de lust besprong me als een leeuw die zich vastklampt aan het achterste van een zebra.

Ik zei er niets over toen Anna zich in de vensteropening kwam laten keuren. Haar bad had haar duidelijk goed gedaan. Ze had een natuurlijke bloos op haar wangetjes en haar lichaamsvormen waren

uitgesproken herkenbaar in het strakke gele jurkje dat ze als avondkleding had aangetrokken. Ik kon nog net mijn erectie met mijn handen verbergen.

‘Anna, je bent om op te eten.’

‘Eet me dan,’ stelde ze voor.

Ze kreeg genoeg tijd om zich uit de voeten te maken. Ik spurte haar achterna de kamer in en zag hoe ze zich elegant op het bed gooide. Ik ging schrijlings op haar zitten.

Ze slaakte korte gillettjes en ik hoopte dat haar gutturalen de aanzet waren tot een vrijpartij zoals die in de kamer ernaast. Ik hield haar armen boven haar hoofd tegen het bed gedrukt en liet mijn hoofd in een draaibeweging boven haar gezicht cirkelen.

‘Waar zal ik beginnen met eten?’

‘Misschien mijn oorlelletjes,’ stelde ze voor.

‘Dat is een goed idee,’ zei ik en voegde de daad bij het woord.

Ik kon niet lang aan haar oren sabbelen, want ze begon hevig met haar hoofd heen en weer te draaien.

‘Hou op Otto, daar kan ik niet tegen.’

Ik likte haar hals en daalde af naar haar borsten. Haar lichaam kronkelde onder mijn lijf, onze onderbuiken schoven over elkaar. Ik zocht een manier om haar gezicht met mijn glibberige tong te benaderen, toen ze ineens haar armen onder mijn handen wegtrok en mij met een grandioze judotruc uit het bed wierp.

Ze kwam niet bij van het lachen terwijl ik beduusd naar haar opkeek.

‘Een-nul,’ zei ik en liet het daarbij.

Ik had eerder besloten haar op mijn verjaardag schaakmat te zetten, kwestie van het verlangen wat op te zwepen.

Na het avondeten maakten we een kleine wandeling naar de zee, om af te koelen en om tot rust te komen. We kwamen een late zwemmer tegen: een man met zwemvliezen aan én badmuts op. Het was een gek gezicht, maar hij voelde zich helemaal in zijn sas.

‘Zin om pootje te baden?’ vroeg Anna.

Ik had niet veel zin, maar wat doe je zoal voor een vrouw die je graag ziet?

‘Oké.’

Tot overmaat van ramp liep ik niet veel later op iets scherp. Ik haastte me hinkend en hevig vloekend naar een dikke steen op het strand en liet er mijn voet door Anna onderzoeken.

‘Het valt mee,’ zei ze, ‘ik zie niets zitten.’

Ik voelde pijn en kon niet anders dan protesteren.

‘Nee, ik voel iets zitten, heel diep. Ik ga naar huis.’

‘Wat? Naar huis voor zoiets?’

Soms zat Anna op het verkeerde spoor.

‘Naar het hotel bedoel ik natuurlijk,’ zei ik en kon een pestende glimlach niet onderdrukken.

In het hotel kreeg ik Anna toch zo ver om me te onderzoeken. Met een naald die we van de receptioniste hadden gekregen, peuterde ze in mijn voet. Ze zag uiteindelijk iets diepzwarts zitten, maar ze kreeg het er niet uit.

‘Morgen gaan we naar de dokter,’ zei ze.

Alsof dat nog niet genoeg was, zette iemand in het hotel het volume van zijn muziekinstallatie op het maximum, als tegenwicht voor het kabaal uit de boxen van een veel te enthousiaste diskjockey die een feest bovenop de heuvel opvrolijkte.

We spraken niet met elkaar, Anna en ik, dat was ook niet mogelijk met de twee soorten muziek. Ik snakte naar het krekellied.

Gelukkig was ik op een dergelijke situatie voorzien. Om te kunnen slapen staken we elk een set nieuwe oordopjes in.

We hadden 's nachts goed geslapen, de oordopjes waren hun geld waard. Uitgerust reden we om halfelf naar het medische centrum om mijn voet te laten verzorgen. De receptioniste stuurde ons naar de wachtkamer waar de dokter ons al opwachtte.

‘Kom binnen,’ zei hij al wenkend.

Ik strompelde de kamer in en Anna hielp me wanneer dat nodig was. De dokter deed de deur achter ons dicht en vroeg waarmee hij ons kon helpen. Ik legde hem het incident uit en liet mijn voet bekijken. Hij geloofde niet dat er een splinter in zat. Toen Anna de goede plaats aanwees, haalde hij eindelijk zijn scalpel boven.

Ik lag op mijn rug en zette me schrap voor de pijn. Het snijden van het mes in mijn voet voelde aan als stroomstoten. Anna probeerde de dokter duidelijk te maken dat hij me plaatselijk moest verdoven, maar hij wist het beter. Toen hij zag dat ik het niet langer kon uithouden, vroeg hij:

‘Ga je regelmatig naar de tandarts?’

Ik vond het een domme vraag en zei:

‘Natuurlijk, wie niet?’

‘Heeft hij je al ooit verdoofd?’

Ik kreeg geen tijd om te antwoorden, want hij stond al met een spuit te zwaaien.

‘Zeker weten, doe je ding maar snel,’ zei ik in een poging humoristisch te zijn.

De dokter grijsde breed en spoot het goedje in mijn voet. Hij liet de verdoving nauwelijks inwerken en begon weer te snijden. De pijn verdween langzaam, maar de schrik dat die elk moment zou terugkomen bleef.

Ineens begreep ik dat de operatie voorbij was. Anna juichte en de dokter toonde trots de grote splinter voordat hij die in de vuilnisbak keilde.

‘Hij zat heel diep,’ zei hij, alsof ik dat niet wist.

Hij commandeerde Anna om antibiotica en een spuit voor tetanus bij de apotheker te gaan halen. Ondertussen maakte hij mijn voet schoon en verbond hem.

Anna was binnen de kortste keren terug. De dokter presenteerde mij vervolgens de rekening. Ik had met angstzweet aan een hoge prijs gedacht, maar die bleek nog hoger te zijn. Hij schreef een brief en zei me langs zijn neus weg dat de ziekenkas in mijn land dat wel zou terugbetalen.

‘Morgen kom je terug,’ zei hij.

Het was geen vraag, het leek meer op een militair bevel.

‘Oké,’ zei ik maar besloot dat niet te doen, ook de antibiotica kon mij gestolen worden.

Anna hielp me naar beneden en op de scooter. Die had een platformpje waarop ik mijn zieke voet gemakkelijk kwijt kon.

Zij wilde dat ik me in de hotelkamer op bed legde tot ze terug was van een namiddagexcursie, maar ik wilde naar buiten. Ik besloot mijn vrije uren aan het strand onder een grote parasol te slijten, tot Anna terug was.

Om 17u13 stond Anna naast me. Ik lag op mijn vaste plek aan strand. Ik had het er zo lang kunnen uithouden omdat de zeebries mij voortdurend afkoelde.

‘Ben je niet vastgeroest aan je zetel?’ vroeg Anna.

‘Ik heb de tijd gedood door een dik boek te lezen.’

Toen deed ze iets wat ik niet had verwacht. Ze trok het bovenstukje van haar groene bikini uit en liep in ganzenpas naar het koele water. Ik keek verlekkerd toe hoe zij halfnaakt in het water spartelde, terwijl ik met mijn gekwetste voet niet in het water kon, laat staan zwemmen.

Toen Anna enkele minuten later druipend uit het water oprees, zag ik hoe een oudere mevrouw naar haar beeldschone lichaam keek. Ik stelde me voor dat de vrouw met heimwee aan haar eigen

jeugd en haar toenmalige welgevormde lichaam terughad. Terwijl Anna zich gracieus afdroogde, liet de vrouw haar hoofd hangen alsof ze zich weer overgaf aan de zwaartekracht.

Ik stuurde mijn steelse blikken naar Anna's wipborstjes.

‘Juffrouw van Steen, je bent mooi.’

‘Zotteke, ik ben niet de enige die hier in monokini loopt.’

‘Inderdaad, maar jij hebt de leukste borsten.’

Als antwoord gooide ze haar natte handdoek naar mijn hoofd. Die viel slap op mijn kruis waar ik de afkoeling goed kon gebruiken.

Anna legde zich op de buik op haar ligstoel en viel niet veel later in slaap terwijl ik zwijgend naging hoe ik uit de lijnen van haar blonde kopje, haar blote rug en haar achterwerk onze toekomst kon voorspellen.

Een uurtje later was ik monter genoeg om op de scooter te kruipen. We besloten nog even de heuvels in te rijden.

Ik moest me beheersen om een claxonnerende chauffeur de middelvinger te tonen toen ik zijn taxi rechts voorbijreed. Anna reed voorop en haalde een hoge snelheid uit het machientje. Ik probeerde haar bij te houden, maar nog geen kilometer verder schoof de scooter in een haarspeldbocht onder me uit.

Anna kon er niets van hebben gezien, want in een wip stond ik weer recht. Ik begreep, te laat weliswaar, dat de meeste scooters 's namiddags niet zo hard reden omdat het asfalt dan veel heter en gladder was. Om me niet te laten kennen, reed ik verder zonder mijn letsels te controleren.

Enkele kilometers verder stopte Anna om het mooie landschap beneden te bewonderen. Buiten dat plaatje zag ze nog iets anders.

‘Kijk eens naar je been. En je arm ziet er niet uit. Ben je gevallen?’

‘Zo zou je het kunnen noemen,’ zei ik.

Anna maakte de inventaris op terwijl ze de kleine waterfles uit haar rugzak haalde en de stop eraf draaide. Ze telde er vijf: een schaafwonde op de rechterknie en een op de rechterelleboog, een

schaafwonde op mijn rechterbil, een inwendige bloeding aan mijn rechterschoeter en een geschaafd rechterpinkje.

Ze liet overvloedig water over de wonden vloeien en veegde ze schoon met papieren zakdoekjes. Bij een ongeluk hoort altijd wat geluk en mijn geluk was dat Anna bij me was. Ze deed haar mond niet open, maar dat zei genoeg.

We reden op ons gemak terug naar het dorpje waar we bij de apotheker grote pleisters en ontsmettingsmiddel kochten.

Pas in de badkamer van onze hotelkamer merkten we de schaafwonde op mijn rechterschouder op. Anna had er een heel werkje aan om me op te lappen.

Aan tafel zitten ging niet zo goed omdat ik mijn been gestrekt moest houden en voortdurend in Anna's benen verstrengeld raakte. Dat vond ik niet erg en haar humeur leed er ook niet onder.

Ze zei nog steeds niet veel toen we naast elkaar op het balkon naar het verlichte zwembad onder ons staarden. Ik was er getuige van de strijd van een mot die zich ter dood spartelde op het verlichte wateroppervlak van het zwembad. De mot moest alles doen met wat hij als instinct had meegekregen. Ik was blij met mijn lerend brein, want dat gaf me meer overlevingskansen.

Anna merkte van het hele gebeuren niets omdat ze met haar hoofd tegen mijn schouder in slaap was gevallen.

We stonden wat vroeger op dan anders. En wat zagen we? Wolken. Het leek me prima weer om terug de heuvels in te trekken. Anna ging daarmee akkoord. Ze moest pas om halfvijf voorbereidingen treffen voor een avondfeest in een ander hotel.

We reden naar het verhuurkantoor om de olie van de scooters na te laten kijken. Alles was in orde. Niemand gebaarde naar de witte pleisters op mijn armen en benen, of het gebroken knipperlicht van de scooter.

We kozen dezelfde weg als de dag voordien. De ongelukkige bocht nam ik probleemloos. Uit de vele krassen in het wegdek leidde ik af dat ik niet de enige was die er onderuit was gegaan. Ik

hield me aan een maximumsnelheid van 40 km per uur, maar de bochten durfde ik amper stapvoets te nemen. Enkele geiten maakten midden op de weg rare bokkensprongen en riskeerden overreden te worden.

Uiteindelijk kwamen we bij een tempel aan. Vanaf de top van een heuvel hadden we een mooi uitzicht op de steenmassa beneden ons en de steile kliffen van het eiland. We daalden af naar de begane grond en liepen door een uit één rotsblok gehouwen poort naar binnen.

Anna liep me voor door lange gangen naar ovale binnenplaatsen met hoge muren. De tempel leek op een doolhof van kamers met mysterieuze inhammen. In sommige kamers zagen we stenen die op altaren leken. Wie of wat er ooit geofferd werd, konden we niet achterhalen. Het dak was er niet meer, veel zuilen ondersteunden enkel de hemel. Het was er warm, maar in de schaduw van de stenen was het koel.

We liepen naar buiten over de bruinrode aarde. Via een geplaveid pad wandelden we naar een nog mooiere tempel. Het rook er naar specerijen, alsof er een oerkok zijn potje kookte. Van een plakkaat hangend aan de buitenmuur leerde ik dat de tempels in het nieuwe stenen tijdperk werden gebouwd, zo'n 4800 jaar geleden. Het bord maakte melding van nog een tempel in het noordwesten van het eiland. Het verwees eveneens naar een vlakbij gelegen, onderaardse tempel geheel uit de zachte rots gehouwen. Verder was er ergens nog een blauwe grot te vinden.

Omdat al die sites niet op onze uitgestippelde route lagen, reden we naar het plateau waar volgens mijn deskundige kaart oude windmolens te bezichtigen waren.

Onze scooters hadden heel wat moeite om de steile helling van de laatste heuvel te overwinnen. Eenmaal boven werden we getraceerd op niet één maar zeven molens met snel ronddraaiende wieken. Ze haalden hun adem uit de stijgwind die vanuit het dal waaide.

De cadans van de molens bracht de scooter onder mij in resonantie toen ik met Anna in mijn zog weer van de site wegreed. Enkele kilometers verder zag ik aan de kant van de weg een wegwijzer naar een grot staan.

We reden het dorpje binnen en zochten een herhalende wegwijzer. Anna wees naar links. Op de hoek van de straat waar een aantal oude mannen in de schaduw zat te knikkebollen, stond er een. Nog 1 kilometer.

Een van de mannen kwam zwaaiend voor mijn scooter staan en riep:

‘Wil je de grot zien? Kom maar mee.’

‘Oké, het is al goed ouwe gek,’ zei ik bij mezelf.

We parkeerden de scooters voor zijn bazaar volgestouwd met kleren en tapijten.

Anna keek me argwanend aan.

‘Ach kom,’ zei ik, ‘laten we ons eens goed amuseren met die ouwe knar. Ik snak naar wilde avonturen.’

‘Ja, dat heb ik gisteren gezien,’ zei ze.

De oude man wist dat hij ver genoeg was en trok haar zachtjes aan haar hand naar binnen.

‘Kijk eens wat een mooie tapijtjes.’

Ik keek rond terwijl hij aan Anna de rode wandkleedjes toonde die zijn zuster zelf had gebreid. Ze waren als een mozaïek van kleuren en daar hield ik wel van. Ik twijfelde eraan of Anna er ook weg van was.

‘Van waar komen jullie?’ vroeg hij haar.

‘Van Dolmatië,’ zei Anna.

Ze wilde natuurlijk wel wat praten in plaats van kopen.

‘Dolmatië? Ik ben ooit in Alpona geweest,’ zei hij, ‘kom, koop iets voor de kinderen.’

Hij toonde me zijn collectie ouderwets speelgoed dat hij voor nieuw wilde verkopen.

‘Ik heb geen kinderen,’ zei ik.

De man keek van mij naar Anna en zei toen:

‘Oké, jullie hebben nog tijd genoeg voor kinderen.’

Ik kocht uiteindelijk een felrood matje, maar aan Anna raakte hij niets kwijt. Ik bood niet af en betaalde cash.

Binnen de kortste keren duwde de oude man ons uit zijn winkel, stapte op zijn fiets en reed als een wildebras weg. We hadden geen idee welke bliksem hem had getroffen.

‘En de grot?’ vroeg Anna.

‘We zullen eens gaan kijken, nu we hier toch zijn.’

We volgden de wegwijzers voor de grot. Enkele minuten later stonden we aan de ingang ervan. We waren niet de enige toeristen. Een koppel stond zich af te vragen wat ze er verloren hadden.

Ik wilde wel voor plaatselijke gids spelen en liep voorop, Anna en het andere koppel volgden. Al snel begreep ik dat ik een zaklamp nodig had. Schoorvoetend ging ik verder.

Onverwachts viel de grond vanonder mijn voeten vandaan. Ik kwam hard met mijn kont op de rotsbodem terecht en ik begreep dat ik in een put was gevallen.

Ik hoorde iemand hysterisch roepen en wilde opstaan, maar ik stootte daarbij mijn hoofd tegen de zoldering. Het was een goed moment om de sterren van het firmament te vloeken. Iemand schreeuwde naar mij. Ik tastte in het donker naar houvast om me omhoog te trekken toen ik eindelijk de roepende mannenstem begreep.

‘Neem mijn hand vast.’

Ik deed dat en voelde nog een andere hand onder mijn oksel grijpen. De bereidwillige man trok me uit de put en leidde me naar buiten. Ik voelde iets over mijn wenkbrauwen druppelen toen Anna met naar me toekwam. Ik bloedde als een rund.

‘Otto toch, wat heb je weer uitgespookt?’ vroeg ze.

Onmiddellijk haalde ze een paar papieren zakdoekjes boven en depte mijn hoofdwonde.

‘Zie je nog ergens anders bloed?’ vroeg ik.

Op mijn linkerscheenbeen had ik een jaap van een snijwond, oppervlakkig weliswaar. Aan mijn rechtervoet zat een schaafwond.

‘Nee, het valt nog mee,’ zei ze.

Ik wist bijna zeker dat mijn achterwerk bont en blauw zag. Vermoedelijk had ik een inwendige bloeding ter hoogte van mijn linkerheup opgelopen.

Mijn redder vond dat ik veel geluk had. Ik bedankte hem voor zijn formidabele hulp en verzekerde hem dat we het verder wel zouden redden, vervolgens namen we afscheid.

Ik had geen zin meer om naar mysterieuze inscripties in de grot te zoeken en trok Anna mee naar onze scooters.

Een haveloze man met een lamp in zijn linkerhand kwam ons tegemoet en vroeg:

‘Komen jullie voor de grot?’

Blijkbaar liepen we in de verkeerde richting.

Ik begreep te laat dat de oude verkoper was weggereden om een gids voor ons te gaan halen.

‘Wij hebben geen zin meer,’ zei ik.

Ik had wat meer geduld moeten hebben. Waarom was ik zo roekeloos op vakantie?

Opnieuw gebruikte Anna het drinkwater om mijn wonden voorlopig zuiver te maken. Daarna raceten we terug naar het hotel. De meeste kilometers doorploegde ik al vloekend op mezelf.

In de badkamer van ons hotel lapte ik mezelf voor de zoveelste keer op terwijl Anna een volle literfles melk in het bad uitgoot.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg ik.

‘Dat is goed voor je huidje, ik doe dat ook om mijn verbrande vel te verzorgen.’

Het was 17u11 en Anna moest zich haasten voor haar afspraak in een hotel enkele kilometers verder. Ik stuurde haar de badkamer uit en bekeek mijn linkerbil die veel dikker was dan de andere. Misschien was het toch beter om de hele dag aan het zwembad te liggen zoals de meeste toeristen dat deden. Dan kon je hoogstens een zonnesteek oplopen.

Ik liet me langzaam in het bad zakken. Terwijl ik lag te weken, vroeg ik me af wat ik op het eiland verloren had. Niets. Ze konden me allemaal de pot op en de boom in. Dat luchtte op.

Ik installeerde me op mijn balkon en deed het enige wat ik kon doen: mijn wonden likken. Zo wachtte ik op Anna, de beste verpleegster van de wereld.

Ik at die avond alleen. Terwijl ik het eten opschrakte, dacht ik aan Loek en Janien. Waren zij verschijningen of echte mensen geweest? Wat moest ik denken van de steen die rakelings langs Anna was gegaan tijdens ons bezoek aan de cyclopische torens? En de stenen indruk die haar gezicht mij had gegeven? Deed een onzichtbare kracht pogingen zich in mijn wereld te manifesteren?

Het ongeluk had me al driemaal getroffen: de koraalstekel in mijn voet, mijn val met de scooter en die in de grot. Stuurde een machtig iemand mij voortdurend het ongeluk in? Ik besloot er mijn hoofd niet over te breken. Wat er moest komen, mocht komen. Ik was klaar en wist zeker dat Anna me zou bijstaan.

Om 22u18 was ze terug. Op het balkon legden we ons toe op het schijnbare uitzicht van het firmament boven onze hoofden en probeerden sterrenbeelden te herkennen. Ik flapte eruit dat het licht van de sterren nooit een echt beeld van de ruimte rondom ons gaf.

Toen we ons klaar maakten om naar bed te gaan, schoot ik in de lach bij het zien van het tapijtje dat ik van de oude man had gekocht. Er hing een fabrieksticket aan, terwijl de verkoper had beweerd dat zijn zus het met de hand had gemaakt.

Ik werd wakker met een bekend deuntje op de achtergrond. Ik wist niet wie er zong en wat er gaande was. Toen ik Anna's gezicht boven me ontwaarde, begreep ik het eindelijk.

'Lang zul je leven, lang zul je leven, lang zul je leven in de gloria, in de glo-ri-a, in de glo-ri-a. Hiep, hiep, hoera.'

Anna herdacht mijn geboortedag. Ze ging schrijlings op mijn buik zitten en gaf me als beloning een smakker op de mond. Ik voelde haar lippen vol op die van mij en de natheid ervan deed mijn chemie op hol slaan, vooral het deel tussen mijn benen.

‘Dank je, je bent te goed,’ zei ik.

Ik nam haar vast alsof zij mijn verjaardagscadeautje was en overmande haar onverwacht door de rollen om te draaien. Ze liet zich gemakkelijk overmeesteren en uiteindelijk zat ik op haar buik.

‘Wat wil je voor je verjaardag?’ vroeg ze.

‘Ik heb een vaag idee, maar ik weet niet of jij daarvoor in de stemming bent,’ zei ik.

Ze begreep welk cadeau ik in gedachten hield. Wat wij bij elkaar op emotioneel gebied hadden losgeweekt, was genoeg om een diepere band te smeden. Ze had ooit gezegd dat ze meer om me gaf dan ik kon weten. Of waren dat slechts loze woorden?

We waren de afgelopen dagen samen naar bed gegaan, maar gevreeën hadden we nog niet. Hoe bevredigend zou haar losbarstend orgasme voor mij kunnen zijn?

Anna nam onverwacht mijn hand vast en voerde die naar haar buik. Ze wreef ermee over haar navel en verplaatste hem naar de onderkant van een van haar borsten die heel goed in het T-shirt afgetekend stonden. Liggend waren ze platter en toch vond een stuwende bloedstoot zijn weg naar mijn penis die niets liever wilde dan zijn kopje als de periscoop van een duikboot opsteken.

Ze bracht mijn hand via de onderkant van haar rechterborst naar boven, naar haar slanke hals, dan naar haar voorhoofd en terug naar beneden, via de ronding van haar linkerborst naar haar navel. Ze ging verder naar beneden, naar haar verboden driehoek. Net boven haar strakke korte broek hield ze de ontdekkingstocht voor gezien, het geld van mijn cadeautje was op. Ze opende haar ogen die ze de hele rondgang dicht had gehouden en zei:

‘Zeg niet dat ik je niets heb gegeven.’

Ik kon me niet van de indruk ontdoen dat ze me treiterde en dat ze niet veel later toch zou toegeven. Dat deed ze niet omdat het Formule1-circus op tv haar afleidde.

Voor het avondeten brachten we onze scooters terug. De verhuurder repte met geen woord over het kapotte rechterknipperlicht. Anna probeerde een gesprek met de knappe man aan te knopen, maar hij bleef stoïcijns op zijn computer tokkelen.

We wandelden terug naar de stad en kwamen onderweg meer wandelende toeristen tegen, onder hen ook rondborstige dames in het gezelschap van hun stoere bodyguards. De mannen keken me allemaal aan alsof ze eigenaars waren, goed wetend dat de vrouwenlichamen slechts als tijdelijk speelgoed dienden.

Toen we door de idyllisch verlichte straten van het dorpje wandelden, dacht ik aan mijn vader en moeder die zich thuis misschien afvroegen hoe het zoonlief verging.

‘Heb jij je vader en moeder al gebeld?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei ze, ‘jij?’

Ik werkte mezelf natuurlijk weer in de nesten.

‘Vanmorgen toen jij nog sliep,’ loog ik.

Wanneer kon ik eindelijk ophouden met Anna voor te liegen?

‘Hebben ze je een gelukkige verjaardag gewenst?’

‘Ik moest zelf over mijn verjaardag beginnen,’ beweerde ik.

‘Och arme,’ zei ze en legde haar rechterarm rond mijn nek.

‘Laten we naar jouw ouders bellen,’ stelde ik voor.

Het wilde niet zo goed lukken omdat Anna vergat de nul van het kengetal te laten vallen. Uiteindelijk kregen we verbinding. Aan de andere kant van de lijn hing haar *pa*. Uit wat Anna zei, leidde ik af dat hij niet veel tijd kreeg om iets te vragen, want ineens sprak ze met haar *ma*.

De moeder vroeg Anna uit over de vlucht, het hotel en de streek. Na ongeveer een halve minuut begreep ik dat de moeder iets aan mij wilde vragen. Anna duwde me de telefoon in de hand. Ik wist eerst niet wat te zeggen, maar de moeder begon me al uit te

vragen. Of Anna aangenaam gezelschap was, wilde ze weten. Ik kon haar ervan overtuigen dat het wel meeviel, alles in acht genomen. Anna proestte het uit en deed alsof ze mij een klap rond de oren wilde verkopen. Of ik eens op de koffie wilde komen, vroeg de moeder. Graag.

De dag was goed geweest, maar wat zou de nacht ons bieden?

We besloten eens goed uit de bol te gaan. Anna trok haar donkerblauwe, meest sexy kleedje aan, met haar schouders als enige houvast. Ik kleedde me in een groene jeans en een geel T-shirt met het opschrift: IK BEN DE BESTE.

Het was al 22u35 toen we de boulevard afzochten naar een gezellige danszaal. Op de stoep stonden overal mannen en vrouwen die de toeristen met allerlei kortingen naar binnen lokten. Maar ik had geen zin om op een van hun gunsten in te gaan.

Onverwachts stond een man voor me waaraan ik helemaal niet kon voorbijlopen.

‘Loek?’

‘Heb je zin om een spelletje te spelen?’ vroeg hij.

Hij zag er in zijn maatpak beter uit dan in de kleren waarmee hij tegen mij had geracet in het hotel Muzak. Maar voor zijn leeftijd had hij veel te zwart haar.

Loek keek naar Anna, en Anna keek naar mij in de hoop dat we snel zouden doorlopen. Ik wilde nog geen beslissing nemen en controleerde de naam van het etablissement. Boven de deur hing een flitsende lichtbak: BIJ MOE. De rest van de gevel was saai, alleen de metalen boogpoort met stevige deuren viel op. Ik vroeg me af of we erachter een onderwereld zouden vinden.

Anna stootte me aan en zei:

‘Otto, dat lijkt me niets, kom laten we verder gaan.’

‘Ik ken die man, hij is te vertrouwen.’

Loek glimlachte bij het horen van dat compliment.

‘Ik verzeker je dat ik voor je veiligheid zal instaan. Je hoeft niets te vrezen,’ zei hij.

Loek maakte een revérence.

‘Wat heb je voor ons in petto Loek?’ vroeg Anna alsof ze zijn spelletje wilde meespelen.

‘Mevrouw van Kul, dat kan ik onmogelijk beschrijven. Ik stel voor dat jullie me volgen, je kunt het dan zelf aanschouwen.’

Het was gek dat Loek aannam dat Anna mijn vrouw was.

Hij opende een helft van de poort. Anna wilde achter hem aan gaan, maar ik hield haar hand vast en bleef staan omdat het mijn beurt was om te twijfelen.

‘Wat is er Otto?’

‘Ik vertrouw het zaakje niet.’

‘Och kom, doe niet zo flauw,’ zei ze en trok me gemakkelijk mee door de poortopening.

Loek wachtte tot we erdoorheen waren, ik hoorde hoe hij ze achter ons sloot. Ik zag een lange grotachtige gang voor me liggen en vroeg me af wat ik moest doen. Anna liep erdoor, zij leek te weten wat ze wilde. Ik draaide me om, om Loek te vragen ons de weg te wijzen, maar er was niemand meer te zien.

‘Verdomme, ik wist het.’

Ik liep terug naar de gesloten poort en probeerde de deuren open te krijgen. Er kwam echter geen beweging in. Anna had ondertussen begrepen dat ik niet volgde en was teruggekeerd. Ze keek beteuterd en leek het koud te hebben in haar open kleedje.

‘Ik weet niet waar hij is gebleven, maar we zullen ons eigen plan moeten trekken,’ zei ik.

Ik betastte de wanden van de namaakgrot in de veronderstelling dat ze van piepschuim waren gemaakt, maar dat was niet zo.

‘Verdorie, dat is echte rots.’

Anna controleerde dat en zei:

‘Je hebt gelijk.’

‘Dan zit er niets anders op dan de gang te volgen,’ zei ik.

‘Ga jij maar voorop.’

De verlichting was uitgevoerd in piepkleine spotjes die in de wand van de tunnel waren ingewerkt, ze hadden allerlei kleuren maar de meeste waren indigo. De gang kronkelde nauwelijks, over de volgende tientallen meters waren er geen zijgangen of deuren te bespeuren. En ik had de indruk dat de vloer lichtjes naar beneden helde.

Ineens zag ik twee parallelle, geeloranje lichtjes in het halfduister bewegen.

‘Anna, zie je dat?’

‘Het lijken wel ogen,’ zei ze.

Die mogelijkheid had ik ook al overwogen. De ogen vergrootten, dat betekende dat het wezen dichterbij kwam. Ik zag de zin niet in van terug te keren, want aan de ingangspoort kon net zo’n beest in hinderlaag liggen.

‘Wat doen we?’ vroeg Anna.

‘Het lijkt me beter af te wachten.’

We hielden elkaars hand goed vast terwijl de contouren van het beest duidelijker werden. Het liep op vier poten en maakte een spinnend geluid als van een heel grote kat. Het dier deed me denken aan het zwarte wezen in mijn tuin.

‘Een zwarte panter,’ fluisterde Anna.

Herkende zij ook het zwarte ding dat we in de bossen achter haar huis hadden gezien?

De panter bleef staan en stak zijn neus in de lucht. Onverwacht draaide het dier zich om, alsof het een slechte geur had opgesnoven. Het slenterde de duisternis weer in terwijl zijn staart een eigen leven leek te leiden.

Anna trok me mee achter het dier aan. Ik vroeg me af waarom de vierpotige gids ons moest leiden, want de lange gang had geen splitsingen.

Ineens stonden we in een niet al te grote ronde kamer. Ze was ongeveer zes meter in diameter. De zoldering was voorzien van geïntegreerde lampjes zoals in de gang. De panter was verdwenen.

‘Wat is dat voor een rare vloer?’ vroeg Anna.

De ondergrond voelde aan als een kasseiweg met bolle stenen. Ik bukte me en kon mijn ogen amper geloven.

‘Verdorie, dat zijn schedels.’

‘Meen je dat?’ vroeg Anna.

‘Kijk zelf maar,’ zei ik terwijl ik me oprichtte en rondkeek op zoek naar een uitweg uit de lugubere kamer.

Anna bukte zich maar stond even snel weer recht omdat ze van iets anders schrok. Ik wist van wat: de grote kat was terug. Het dier keek ons met zijn gele ogen aan, draaide zich negentig graden en leek in de muur te verdwijnen.

Na wat getreuzel durfde ik de wand te onderzoeken. Ik stelde vast dat sommige spotjes heel kien geplaatst waren zodat je de opening in de muur niet kon zien.

‘Hier is een nis,’ zei ik.

Via een smalle spiraalvormige trap stegen we op naar de volgende verdieping. Opnieuw belandden we in een cilinderkamer, helemaal uitgehouwen in de zachte rots die groen licht uitstraalde. De kamer was iets groter dan de eerste. In het midden stond een altaar, misschien om dieren of mensen te offeren.

Ik wilde Anna iets vragen maar ze wenkte me dat ik moest komen. Ze had een nieuwe trap gevonden. Ik stond er even bij stil dat we almaar hoger gingen terwijl ik had verwacht in een donker gat af te moeten dalen, zoals in de zwamstad.

De trap was iets breder dan de vorige, en de gladde wanden schenen meer van dat akelig groen licht uit. Zoals verwacht was de derde cilinderkamer nog wat groter dan de tweede. Aan de rand waren halve zuilen uitgehakt die enkel als versiering dienden. De muren waren volledig kaal en zonder inscripties. Felgroen buitenlicht scheen door een koepel in het plafond naar binnen. Hij leek op een smaragd waarvan de gereflecteerde lichtstralen de ruimte deden opleven als in een discotheek.

Iets gromde rechts van mij, slechts enkele meters van me vandaan. Anna schrok en klampte zich aan mij vast.

‘Rustig Anna, de panter wijst ons de weg in dit labrynt.’

De ogen van de panter flikkerden gevaarlijk geel. Hij stond een vijftal meter van ons vandaan en gromde. Toen verdween hij weer in een duistere nis.

‘Otto, ga jij maar eerst,’ zei Anna.

De opening in de wand leidde naar een trap omhoog.

‘Oké, volg me maar.’

Met mijn handen op mijn rug en geketend met die van Anna besteeg ik de smalle trap. In tegenstelling tot een echte grot was het er niet kil en vochtig. Ik kreeg het zelfs warm en had dorst. De trap kwam uit op een soort dak.

Op het eerste gezicht leek de omgeving op de halfdonkere cilinderstad die verstopt zat in de menhirformatie vlak bij Anna's boerderij. Waar ik een koepel had verwacht, zag ik een normale sterrenhemel. Door het groengele schijnsel leek de opening op de rand van een krater. Waren we op een buitenaardse wereld geland? Tot mijn grote verbazing kon ik snel enkele bekende sterrenbeelden situeren.

We gaapten vanaf de rand van het dak naar beneden.

'Ik geloof mijn ogen niet,' zei Anna.

Een honderdtal meter lager zag ik het dak van het volgende cilindergebouw. Het was iets minder breed dan het dak waarop wij stonden en eveneens roodbruin gekleurd. Een heel eind lager zag ik de contouren van een derde dak, maar het midden van de put lag in de duisternis. Elk gebouw was voorzien van ontelbare venster-tjes, slechts achter enkele brandde licht.

'Dat is verdorie diep,' zei Anna.

'Laten we naar beneden gaan.'

Anna zei niets, als reisbegeleider ging ze met de mening van een reiziger altijd snel akkoord. Zwijgend liep ze mee, angstig uitkijkend naar de panter, maar die was met de noorderzon vertrokken.

Ineens schrok ik op van een akelige kreet. Een vliegend rood-gloeiend beest kwam uit de diepte omhoog gefladderd. Ik hoopte dat Anna het ook zag. Er was maar één woord voor: draak.

De draak trok iets achter zich mee als een spin die een draad spint. Het materiaal leek op vloeibaar metaal. Het fenomeen ontplooidde zich geluidloos, maar het was wel een lust voor het oog. Ik vergeleek het met de manier waarop een computer iets op het scherm uittekent nadat je hem gevraagd hebt het voorwerp vanuit een andere hoek te bekijken. Ik raakte niet wijs uit de constructie

die de draak maakte, maar hij speelde zijn rol als cursor bijzonder goed. Terwijl het voorwerp vorm kreeg, verscheen er hoe langer hoe meer licht achter de minuscule raampjes van de cilindergebouwen eromheen.

De roodgloeiende buizen koelden geleidelijk af en het ding leek op het stalen geraamte van een wolkenkrabber. De cursordraak kwam op onze hoogte en maakte zijn computertekening met een wijzerplaat af, waarna hij weg floepte.

‘Een enorme staande huisklok,’ riep Anna alsof ze in een vraagspelletje op tv meespeelde.

De klok wees 11u30 aan.

‘Kijk,’ riep ik en wees naar de secondewijzer die langzaam dichterbij tikte.

Janien, de toverkol en de poesjesvrouw in één, had zich rond de wijzer geklemd en sprong met een leuke salto op het dak. De wijzer tikte gewoon verder en zou tijdens haar betoog meermaals schoksgewijs langskomen.

‘Daar ben je dan. Waarom heb je zo lang gedraald? Ik wist het wel, als er vrouwen in het spel zitten, komt er nooit vaart in. Mannen? Niets mee te beginnen,’ riep ze naar mij.

En tot Anna zei ze:

‘En jij bent de schuldige. Waarom moest je hem hebben? Ga je hem uitmelken en aan de rand van de straat achterlaten? Ja, ik weet het, hij is een toffe vent, maar wie zegt je dat hij niet zal veranderen hé? Daar al aan gedacht? Ik wed van niet, maar doe wat je wilt, aan de ondergang van de wereld bouwt iedereen mee.’

Tijdens de tirade was ze heel dicht bij Anna gaan staan, alsof ze haar wilde bedreigen. Nu ging ze een stap achteruit en leek de woedeaanval voorbij te zijn.

Onverwacht vestigde ze haar volle aandacht weer op mij:

‘Enig idee hoe je dat gaat oplossen? Nee? Zal ik je wat zeggen? Het is hoogtijd. Wat? Je meent van niet? Zal ik je eens tonen hoe de toekomst er uitziet? Je denkt misschien dat ik dat niet kan, laat ik je dan iets anders wijsmaken. Er is nog een beetje tijd over om

alles te veranderen. Terug naar het platteland met de boerderijtjes en de koetjes, geen wegen voor auto's maar voor kar en paard, in harmonie leven met de dieren in de natuur. Zalig leven zoals mijn grootmoeder dat deed, hard werken, dat wel, maar zoveel puurder en zuiverder. Ik weet het, ik ben een beetje nostalgisch, maar er zijn te veel mensen op de wereld. Om elk plekje te gebruiken bouwen jullie torenhoge huizen waarin ieder gezin een blokje krijgt, net genoeg om in te ademen, laat staan te leven. Doe daar wat aan, oké?

De heks overdonderde me en ik kreeg geen tijd om te antwoorden. Ze sprong naar de wijzer die net voorbij schokte en steeg op, waarna ze per seconde een beetje verkleinde. De cursordraak verscheen uit het niets en begon de hele constructie weer af te breken.

Het dak waarop we stonden trilde hevig en we hielden elkaar vast. Vol afschuw staarden we naar het lugubere tafereel dat leek op de versnelde opname van een sinaasappel die weken nodig heeft om weg te rotten. Daar gebeurde hetzelfde met de zwamstad, maar in tien luttele seconden.

Het volgende moment stonden we voor een spiegel en zag ik de contouren van een toiletruimte achter ons die op het ritme van de muziek trilde. Ik draaide me geschrokken om en zwaaide bijna helemaal door. Als Anna er niet was geweest, was ik gevallen.

‘Otto, hoor je me?’

Ik voelde hoe ze me onder de arm nam en me hardhandig naar buiten duwde.

‘Gaan we al naar huis?’ vroeg ik.

Anna antwoordde niet. Met haar hulp vond ik de uitgang van de discotheek. Zonder haar was ik van de wereld geveegd.

Liggend in het hotelbed zoomde ik mijn blik in op de ronde lamp boven mij tot ze een immense vliegende schotel was die nog nooit door een levend mens was gezien. Ik had een heel betrouwbare getuige kunnen zijn.

Toen ik moeilijk wakker werd, was Anna al druk bezig met haar koffer te pakken. Ik had moeite om uit bed te geraken, want ik had

pijn in de omgeving van mijn maag, buik en bekken. Ook mijn geheugen ondervond nog de nadelige gevolgen van mijn avondje uit.

Ik ging er prat op dat ik nog nooit een black-out had meegeemaakt. Enkel het ezelsbruggetje naar de herinnering voor het binnengaan van de discotheek en dat van het buitengaan waren nog heel. De andere verbindingen waren onherroepelijk door de vijand opgeblazen.

Anna wist er niet veel méér van dan ik, enkel dat ze een grote ondergrondse stad had gezien met in het midden een ding dat op een klok leek. Toen ze de stad beschreef, herinnerde ik me de zwamstad die Janien me in de menhirformatie had getoond. Ook de herinnering aan Loek kon ik min of meer reconstrueren. We hadden echter geen idee wat de belevenis ons wilde leren, waar ze ons heen moest leiden.

De telefoon ging. Ik nam op en de receptioniste vroeg me beleefd of we de kamer wilden verlaten. Snel smeed ik alles wat Anna had laten rondslingeren in mijn koffer en stapte zwaarbeladen achter haar aan.

Ik wachtte geduldig terwijl Anna de reizigers begeleidde voor de terugreis. Toen ze klaar was, hadden we eindelijk weer tijd voor elkaar.

Als twee tortelduifjes zaten we onder een palmboom in de luchthaven. De mensen rondom zouden het prille liefde noemen, maar ik zocht naar een beter woord om het euforisch gevoel te beschrijven.

‘Wat is er Otto?’ vroeg Anna, ‘normaal praat je veel meer.’

‘Och, trek het je niet aan, dat gaat wel over.’

‘Neem je me nog ooit mee op vakantie?’ vroeg ze, ‘of was ik niet interessant genoeg?’

Ik haastte me dat misverstand uit de wereld te helpen en zei:

‘Je bent gevaarlijk bezig.’

Ze keek me verward aan en vroeg:

‘Wat bedoel je?’

‘Als je iedereen zo behandelt, ga je er niet komen.’

‘Wat heb jij opeens?’

‘Het ligt niet aan mij, het probleem ligt bij jou,’ zei ik.

Haar blik vertelde me dat ik niet veel verder moest gaan, of de bom zou ontploffen.

‘Heb ik een probleem?’ vroeg ze met trillende stem.

Ik besloot mijn stoïcijnse blik te versoepelen tot die van een idiote nar.

‘Zie je me dan zo graag dat je het probleem niet ziet?’

Ze keek me aan alsof ik niet goed snik was.

‘Doe niet zo gek,’ zei ze, ‘wat zie ik dan niet?’

‘Dat ik je gebruik.’

Ik misbruikte haar.

Haar schouders zakten minstens vijf centimeter en haar mond viel nog verder open.

‘Gebruik jij mij?’ vroeg ze bijna hysterisch.

‘Yep,’ zei ik, waarna ik deed alsof ik de lengte van mijn vinger-nagels controleerde.

‘Hoe dan?’

‘Als inspiratiebron.’

Toen zag ze eindelijk in dat ik aan het zeveren was.

‘Voor je boeken zeker?’

‘Inderdaad,’ zei ik.

‘Ik weet wel dat je niet goed snik bent. Dat je ook nog aan groothedswaanzin lijdt, kon ik niet vermoeden.’

Wat ze zei, deed me nadenken. Ik schreef verhalen. Maakte dat van mij een schrijver ook al waren mijn boeken nog niet uitgegeven?

Anna stond op en liep naar het infoscherm om te kijken welke uitgang we moesten nemen. Een vriendelijke vrouwenstem riep het nummer van de gate om. Anna wenkte naar mij en ik rende haar achterna. Ineens herinnerde ik me dat ik me helemaal niet moest haasten omdat een zetel aan het venster voor mij was gereserveerd.

Heel fijn, alleen jammer dat ik ter hoogte van de vleugel zat. Anna zette zich zo dicht mogelijk naast me. Ik merkte hoe de andere passagiers naar ons keken. Misschien vroegen ze zich af hoe ons liefdesverhaal zou eindigen, terwijl het nog niet was begonnen.

Het was 14u54 uur toen we op de luchthaven van Alpona aankwamen. De meeste passagiers hadden hun bagage al van de band genomen, maar onze koffers lieten op zich wachten. Eindelijk kwam mijn koffer uit de tunnel tevoorschijn. Toeval of niet, die van Anna volgde.

Anna hielp een oudere vrouw die alleen reisde met haar veel te grote koffer en nam afscheid van een collega. Vervolgens begon ze in haar portefeuille te rommelen. Haar vader kwam haar afhalen en ze moest geld hebben om een fles whisky voor hem te kopen. Toen ik de kartkaart in haar portefeuille zag zitten, dacht ik terug aan de kartrace die we op het werk hadden georganiseerd. Ik was de snelste geweest en Anna had zich tot de beste racer onder de vrouwen ontplooid. Ik glimlachte toen ik voor mijn geestesoog zag hoe ze haar brede heupen in het smalle kuipstoeltje perste.

Anna kocht de fles whisky en we liepen door de schuifdeur naar de aankomsthal. Ze stelde me aan haar vader voor, maar de goede man was niet spraakzaam.

‘Wie komt jou afhalen?’ vroeg ze.

‘Mijn broer, maar ik zie dat hij er nog niet is.’

Een leugentje om bestwil.

‘Wil je een lift?’

‘Nee, anders heb ik mijn broer voor niets opgetrommeld.’

We gaven elkaar een vriendschappelijke kus terwijl haar vader kwaad omkeek naar iemand die tegen zijn karretje botste.

‘Zorg dat je heelhuids thuiskomt hé?’

‘Geen probleem, ik ben een grote jongen.’

Ze toonde me haar mooiste glimlach. Ook haar vader was er helemaal weg van.

In de zachte zetel van de trein deed ik een poging om wild te dromen van een betere wereld, een wereld zonder vliegtuigen en treinen, waar je slechts aan een plaats moest denken om er al te zijn. Ik slaagde daarin via mijn droomloze slaap, want ineens was ik in het station van Lomara.

Achter de voordeur van mijn huurhuis in Lomara lagen drie enveloppen op de grond, een gele, een groene en een rode. De gele was van mijn ouders, de koning en de koningin: *Proficiat met je verjaardag*. Meer niet, maar genoeg om een opkikker te zijn. Ze hadden er zich bij neergelegd dat ik alleen wilde wonen.

De rode envelop kwam van Titia Jamart, trotse moeder van een 11-jarige zoon. Soms was een gedichtje niet meer dan een versje: *In jouw blauwe ogen straalt een lichtje/ jouw sensuele mond lacht zo blij/ nu ik voorlees uit mijn gedichtje:/ een gelukkige verjaardag van mij*.

Eer een gedicht tot je hele wezen kan doordringen, moet het over een onderwerp gaan waarmee je in resonantie kan komen. Ondanks de dichterlijke vrijheid over mijn blauwe ogen deed Titia's versje me iets.

De groene envelop kwam van de kindjes van mijn broer Udu. Ze hadden er een tekening bij gestoken waarop ze hun ultieme wens kenbaar maakten. Er stond een mannetje en vrouwtje op met de namen *Otto* en *Anna* erboven. De bijeenkomst had een gezonde baby van acht kilo als resultaat, maar ze hadden het kind nog geen naam durven te geven.

Lise had haar mooie naam in kalligrafisch schrift erbij gezet en mijn broer had het niet kunnen laten zijn ongezoeten commentaar te geven: GEEN VROUW, GEEN SMART.

Trouwen zag ik niet zitten, maar aan de lokroep van de liefde ontsnapte ik niet.

Al snel was het helende effect van mijn vakantie weer helemaal verdwenen.

Ik had van katten gedroomd. Ze hadden zich stevig in mijn handen vastgebeten, maar met behulp van de middelpuntvliedende kracht had ik hen van mij af kunnen zwieren. Eén kat was hardnekkig blijven hangen. Ik had er niets beters op gevonden dan het beest de schedel in te slaan. In mijn vlucht had ik een schop naar een blinde hond gegooid, maar die had een grijsaard in zijn rolstoel vol in de borst getroffen.

Terwijl ik een beetje duizelig naar het werk ging spookte de akelige nachtmerrie nog in mijn brein rond.

Ik moest het laatste nieuwe model van Peupot uittesten maar een telefoontje van Anna hield me op. Ze klonk kwaad:

‘Otto, waarom heb je je collega’s verteld dat je met mij op vakantie bent geweest?’

‘Ben je boos, pluk een roos, zet hem op je hoed, dan ben je morgen weer goed,’ zei ik in een poging haar ongenoegen met humor op te vangen.

‘Ik heb de indruk dat iedereen me uitlacht,’ zei ze.

Ze lachten mij uit, maar ik zei:

‘Ze zijn jaloers.’

‘Jij denkt alles te weten hé? Wel, ik weet iets wat jij niet weet.’

‘Ik weet het. Jij vindt mij een stuk.’

Van een van haar mannelijke collega’s wist ik dat ze niet over mij kon zwijgen.

‘Steek je kop onder de waterkraan,’ stelde Anna voor.

‘Helpt niet.’

Ze besloot nog niet te zeggen wat ze te weten was gekomen en hing op. Wie had de roddels op gang gebracht? Ik had Titia verteld over mijn ongelukjes, en dat we met de scooters het eiland hadden bezichtigd, maar mijn uitspattingen met Anna had ik niet uit de doeken gedaan.

‘Otto, word wakker,’ riep iemand.

Verwilderd keek ik van mijn scherm op en zag Nix in de deur-opening staan.

‘Denk eraan dat je hier auto’s test en beter niet de verliefde hond uithangt.’

Nix glimlachte en ik begreep dat hij ook van mijn escapade met Anna op de hoogte was.

‘Nooit verliefd geweest?’ vroeg ik.

‘Niet tot over mijn oren.’

De testauto had geen enkele indruk op mij gemaakt. Het rapport had ik snel in elkaar kunnen steken, maar mijn professionaliteit dwong me er werk van te maken. Toen ik bijna klaar was, vertelde Nix me dat Anna gebeld had tijdens de test, zonder reden.

Ik belde terug en vroeg:

‘Wat moest je me nog vragen?’

‘Ik dacht dat je nieuwsgieriger was.’

‘Hoe bedoel je?’

Ik kon me goed van den domme houden en hoorde haar zwaar zuchten aan de andere kant van de lijn.

‘Wat ik weet en jij niet,’ verduidelijkte ze.

‘O dat.’

Stilte.

‘Ga je het nog vragen?’ vroeg ze.

‘Ga je het nog zeggen? Ik heb nog juist geteld vijf minuten voor ik naar huis ga.’

Ze gaf zich eindelijk gewonnen en zei:

‘Ik ben gisteren naar een waarzegster geweest.’

‘Geloof jij in die onzin?’

‘Waarom niet? Ik stond er versteld van hoe zij mijn levensloop kon vertellen en welke emotionele ballast ik uit mijn verleden meedroeg.’

Charlatans vernoemden altijd dingen die iedereen meemaakte.

‘Ze speelt in op wat jij haar vertelt,’ zei ik, ‘ze heeft je toch ook de toekomst voorspeld hoop ik?’

‘Ze kende me van haar noch pluimen, maar ze wist wel dat ik ooit een prinses zou zijn.’

Wat Anna zei, had zoveel invloed op mijn denken dat ik de eerste seconden niet wist wat ik moest zeggen. Het zweet brak me uit, want trouwen met een prins maakte van een doodgewone vrouw een prinses. Ik besloot het feit dat ik een prins was nog wat langer voor mij te houden, ook al had ik daarmee nu zeker haar hart kunnen stelen.

‘Ik denk dat die waarzegster je voetzool heeft gelezen in plaats van je handpalm,’ zei ik.

‘Mafketel, je bent jaloers. Nog een goedenavond.’

‘Doei, Koninklijke Hoogheid prinses Anna van Dolmatië.’

Ze verbrak de verbinding al giechelend, maar ik had de neiging om een traan te laten.

Die nacht overviel een levensechte nachtmerrie me. Daarin speelde ik het rallyspel tegen Anna. In een heel snelle bocht ver vaagde het circuit tot een mist en we belandden in een heel ander spelletje. Boven ons hingen ruimteschepen die bommen in allerlei vormen dropten. De ballonnetjes lieten we op onze hoofden botsen, maar de spitste menhirs gingen we uit de weg.

Je hoeft niet te vragen hoe blij ik was toen ik ontwaakte.

Een week later moest ik een busje van Citoyen testen. Ik zat al in de auto met draaiende motor en Nix wilde de klink aan de passagierskant vastnemen. Impulsief liet ik het busje een halve meter vooruitschieten. Dat durfde ik nog drie keer te doen. Toen Nix begon te vloeken, liet ik hem het portier opentrekken.

Hij stapte in en riep kwaad:

‘Als je dat nog één keer doet, mag je vertrekken.’

‘Je gaat me toch voor een grapje niet ontslaan?’ vroeg ik verontwaardigd.

Zijn blik leek op dat van een bengeltje dat kattenkwaad heeft uitgespookt.

‘Omdat je een geweldig testrijder bent, mag je blijven,’ zei hij.

‘Alleen daarom wil ik niet blijven,’ zei ik om moeilijk te doen.

‘Oké, omdat je een echte lolbroek bent.’

‘Dito,’ zei ik.

In tegenstelling tot wat iedereen dacht, konden we prima met elkaar opschieten. We hadden de neiging elkaar te plagen, maar we wisten hoever we konden gaan. Onze rijstijl was er ook naar. Laat de boel maar waaien. Als de rest van de wereld allemaal kutten en lullen wilden blijven, ook goed.

Toen ik nog geen minuut aan mijn bureau zat, kreeg ik onverwacht bezoek van Titia. Mijn collega’s waren er niet en ze kon vrijuit spreken.

‘Otto, ik heb mijn ontslag ingediend, maar hou dit nog even voor jou.’

‘Verdorie, met wie moet ik dan roddelen?’

‘Probeer het eens met Anna.’

Hoorde ik daar een vijandige ondertoon? Was Titia jaloers?

‘Waarom verlaat je ons?’ vroeg ik.

‘Omdat het saaie werk mijn keel uithangt.’

Haar werk als keukenhulpje stelde niet veel voor.

‘Heb je al ander werk gevonden?’

‘Ik ga poetsvrouw worden,’ zei ze, ‘dat verdient beter.’

‘Je meent het niet.’

‘Toch wel.’

‘Wanneer vertrek je?’

‘Over veertien dagen.’

‘Nog maar veertien dagen?’

‘Ja, ik werk hier nog geen twee jaar.’

‘Ach zo,’ zei ik.

Stilte.

‘Ik zie je nog wel Otto, oké?’

‘Zeker.’

‘Daag.’

‘Hou je goed.’

Weer een vriendin minder. Ik vroeg me af hoeveel mensen ik al had ontmoet en hoeveel ik er in mijn leven nog moest laten gaan.

Om mijn zinnen op iets anders te zetten, controleerde ik mijn elektronische post en vond een berichtje van Anna:

<Heb je die formidabele voetbalmatch op tv gezien gisterenavond?

Het was wennen, een vrouw die van voetbal hield. Ik schreef:

>Aha mij testen hé? Misschien is dat testrijden ook wel wat voor jou.

Anna reageerde snel met:

<Ik zou de banden nogal laten dampen, denk ik.

Ze overdreef, want ze had schrik in de auto en remde voor het minste beetje.

Ik ging vroeg naar bed omdat alle vaart uit mijn lichaam was verdwenen. In mijn droom reed ik naar een geheimzinnig huis. De voordeur stond op een kier en ik kon zomaar naar binnen lopen. Niemand leek thuis te zijn, maar op zolder vond ik een dozijn spelende peuters die alles ondersteboven hadden gehaald. Opeens stond Titia achter me, ziedend kwaad. De kindjes liet ze ongemoeid, maar mij verdreef ze van haar erf met een hoog opgeheven pollepel in de hand. Toen ze het ding op mijn hoofd plantte, kon ik eindelijk uit mijn nachtmerrie ontsnappen.

De dag voor kerstmis kwam ik uit de lift gestoven en zag ik iemand gebukt over haar tas voor de deur staan. Toen herkende ik een kortgeknipte Titia.

‘Je ziet er goed uit, ik hou van jongenskopjes.’

Ik stapte naar haar toe, nam haar hand elegant vast en kustte haar op de wang. Ik wist niet wat me bezielde, en zij zei:

‘Zot.’

Ik zag waarachtig een blos op haar wangen.

‘Heb je even tijd voor mij?’

‘Natuurlijk, volg mij maar, koningin van de avond.’

Ze liep mee naar mijn bureau en praatte erop los. Vraag me niet wat ze allemaal zei, want ik was helemaal weg van haar verschijning. Aan het einde van ons gesprek vroeg ze:

‘Kun jij me buiten laten? Ik heb mijn badge al afgegeven.’

‘Natuurlijk,’ kreeg ik gezegd.

In de ontvangstzaal van LOTO namen we met drie kussen afscheid.

‘Je belt me hé?’

Ik zag aan haar gezicht dat ze dat wel wilde doen, maar ze kon het niet hardop zeggen. Waarschijnlijk was ze bang dat ik aan haar stem zou merken dat ze het er moeilijk mee had.

‘Hou je goed Titia.’

Ze liep langzaam naar de open lift en zei nog snel:

‘Ik zal je mijn e-mailadres sturen.’

‘Fijn.’

Ze zwaaide met haar hand en keek me triest aan. Toen de lift zich opende, ging ze naar binnen. Na enkele seconden schoven de deuren langzaam dicht. Uit ervaring wist ik dat ex-collega’s in het begin nog moeite doen om elkaar terug te zien, maar uiteindelijk bloedt de relatie dood. Ik hoopte dat dit niet met Titia zou gebeuren. Ik had alleen Anna nog, maar zij was anders. Ach, het draaide allemaal rond leven in de natuur en zich opwarmen aan de zonnestralen.

Ik dacht: *Wat ben ik weer poëtisch*. Ik stond nog steeds bij de lift hoewel ik daar niets meer te zoeken had. In gedachten probeerde ik het gedichtje dat ik op Anna’s verjaardagskaart had geschreven te reconstrueren. Het kwam erop neer dat woorden nooit zeiden wat mensen dachten, dat de zin van het leven in geen enkel boek stond beschreven en dat ze met haar 26 lentes nog alle kanten op kon. Toevallig waren Titia en Anna even jong.

Ik werd wakker uit mijn dagdroom omdat iemand de deur bijna tegen mijn neus sloeg. Misschien vroeg de bewaker zich achter het oog van de beveiligingscamera boven de ingang deur af wat ik van plan was. Ik keerde terug naar mijn bureau.

Mijn broer had me in het kerstweekeinde gevraagd of ik zin had de eindejaarsfeesten samen met zijn liefdallig gezinnetje in zijn buitenverblijf door te brengen. Dat vakantie-idee leek me wel wat. Did had me gevraagd of ik mijn vriendin mee wilde nemen en dat had me helemaal gek gemaakt.

Op de eerste dag van de werkweek leek het me beter de vraag via de elektronische post te stellen. Anna kon dan gemakkelijker *nee* zeggen en dat kwam voor mij minder hard aan. De wereld aan de durvers, scandeerde ik in gedachten, terwijl ik het zendknopje indrukte.

>Dag Anna, zin om weer op reis te gaan?

Ze antwoordde met:

<Wanneer je maar wilt.

Ik besloot de virtuele conversatie verder te zetten in vocale spraak en haastte me naar haar bureau.

Helaas was ze aan het telefoneren. Ik overwoog terug te gaan naar mijn bureau, maar mijn blik viel op een halfopen la waarin een mooie tekening lag: een auto zonder wielen die boven een doolhof hing. Ik herinnerde me dat ze in haar vrije tijd op het werk tekenende, niet architecturaal maar impressionistisch.

Ik stond op het punt te vertrekken toen ze eindelijk gedaan had met telefoneren. We hoefden niet te fluisteren, want haar collega verliet het lokaal, waarschijnlijk voor een persoonlijke boodschap.

‘Meen je dat van die reis?’ vroeg Anna, ‘wat is de bestemming?’

‘Karnuuk,’ zei ik.

‘Dat is de megalietenstreek.’

‘Yep, er zijn ook beroemde tumuli.’

‘En ik mag mee?’

‘Er is nog iets wat je moet weten,’ zei ik.

Haar glimlachende gezicht kreeg een starre dimensie bij.

‘Je vader en moeder gaan mee,’ gokte ze.

Ik begreep dat ze humoristisch wilde zijn. Mijn vader en moeder waren de laatsten die ik erbij wilde hebben.

‘Nee zotteke, mijn broer heeft er een buitenverblijf. Hij is vrijdagavond vertrokken en blijft er twee weken. De kinderen hebben vakantie, en als we willen mogen we er volgende week komen logeren, gratis.’

Gratis klonk ook in koninklijke kringen goed.

‘Met je broer, zijn vrouw en de drie kinderen?’

‘Zoiets ja.’

Ze keek naar buiten. Misschien stelde ze zich in gedachten voor hoe het op zo’n vakantie eraantoe ging. Ik wist dat, want ik had het enkele maanden eerder al aan mijn vege lijf ondervonden.

‘Denk je dat de kinderen dat graag hebben?’

‘Die zullen in de hemel zijn,’ zei ik.

Ze keek me aan alsof ze me niet begreep. Toen begreep ik mijn eigen lugubere opmerking.

‘Ze zullen in de wolken zijn,’ verbeterde ik mezelf.

Haar lach maakte het allemaal nog wat aangener.

‘Oké,’ zei ze, ‘dan ga ik mee.’

Mijn hartje bonkte van blijdschap. Ik moest alleen nog een manier vinden om haar te vertellen dat ik een prins was en dat Dieter, Beau en Elke in feite Did, Bab en Ebe heetten.

Er is nog iets bijzonders aan het koningshuis van Dolmatië. Mijn vader heeft me niet kunnen uitleggen waarom onze voornamen allemaal palindromen zijn, dat is nu eenmaal traditie. Maar het was een buitengewoon toeval dat de ouders van Anna haar ook een palindroomnaam hadden gegeven.

‘Mogen Toot en Faf mee?’

Anna van Steen dwong me nuchter na te denken. Voordat ik een antwoord kon formuleren, knikte ik als het kopje van een antieke spaarpot in de vorm van een bedelende neger.

Nix gaf me een weekje verlof. De test van de nieuwe Gaaat zou ik missen, maar dat vond ik niet erg. Ik had met mijn broer afgesproken dat we vrijdagavond zouden komen om oud naar nieuw in Karnuuk te vieren. Darpita had beloofd mijn koffer te pakken.

Op donderdag namen we 's namiddags vrijaf. Samen met Anna liep ik de winkels van Lomara af. Ik had al vuurwerk gekocht. Anna zocht nog wat warme kleren om de kou aan de kust te trotseren.

Ze liet zich in de winkels van alle kanten bewonderen en vroeg mijn mening over de pulletjes en de rokjes. Af en toe piepte ik met een verliefde blik door het gordijn van het pashokje en zag ik haar crèmekleurige huid en haar leuke ondergoed. Ze liet het allemaal gebeuren, want ik moest een oogje in het zeil houden.

Ik mocht de zakken dragen en Anna stak haar arm door die van mij. Dicht tegen elkaar liepen we over het trottoir voorbij een etalage vol boeken.

'Kom, laten we hier nog wat reislectuur kopen,' stelde ik voor.
'Oké.'

De liefde voor boeken en het lezen ervan hadden we gemeen. Er zijn mensen die boeken verzamelen maar ze nooit lezen. Dat vonden we zonde.

De winkel was volgestouwd met tweedehandse boeken. Het scheelde in de prijs hoewel ik daar niet zo naar moest kijken. Maar Anna hield haar boekenbudget goed in de gaten. Ze had gelijk, je kon er met minder geld heel wat meer leesvoer kopen.

Ik zocht naar de sciencefictionafdeling terwijl Anna zich op de thrillersectie gooide. In mijn waan van alleen te zijn, liet ik een scheet en schrok daarvan. Toevallig lag op een tafeltje een boek met als titel: SEKSTECHNIEKEN VOOR GEVORDERDEN. Om mij een nieuwe houding aan te meten, opende ik het boek op een willekeurige plaats. De titel van een hoofdstuk sprong onmiddellijk in het oog:

PLOMPZAKKEN. Wat was dat? Ongelooflijk genoeg bleek het een manier te zijn om niet alleen de penis maar ook de ballen in de vagina te steken.

Ik stond op het punt Anna te roepen en haar het ongelooflijke verhaal voor te lezen, maar zij was me voor.

‘Otto, kom eens hier,’ riep ze vanuit de aanpalende ruimte.

Ik legde het boek over seksuele uitspattingen terug en slenterde naar de andere kamer.

Anna had een lijvig boek vast met als titel: AL HEEL. Ze hield het op een bepaalde bladzijde voor me open en zei:

‘Nu begrijp ik pas wat een zwart gat is.’

Ik las de tekst bij haar elegante wijsvinger af:

‘De graviteit van een zwart gat buigt het licht van de sterren zover af dat het altijd maar rondcirkelt en het uiteindelijk terug wordt gezogen.’

Dat was een heel goede beschrijving.

‘Goed hé?’

‘Geweldig,’ zei ik, maar ik bedoelde haar verschijning.

‘Een zwart gat is verdorie niet zwart,’ riep ze.

‘Niet alles is wat het lijkt.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

Nu moest ik verder gaan.

‘Ik ben niet degene die je denkt dat ik ben.’

‘Wie ben je dan wel? Een psychopaat op zoek naar sappige brokjes vrouwenvlees?’

Ze kon het altijd zo mooi verwoorden.

‘Nee, ik ben niet wie ik beweert te zijn.’

Ze keek van haar interessante boek op en haar blik zei genoeg.

‘Mijn naam is niet Otto van Kul maar Otto van Gul, Zijne Koninklijke Hoogheid, de doorluchtige prins Otto van Dolmatië, Aartshertog van Morgana.’

Haar gezicht stond eerst nadenkend, vervolgens klaarde het op, waarna haar linkermondhoek begon te trillen.

‘Je meent het niet.’

Toch voelde ze aan dat ik de waarheid sprak.

Ik knikte en zei:

‘Tk hoop dat je niet naar de pers gaat.’

‘Heten je neefje en nichtjes Did, Bab en Ebe?’

Udu en zijn vrouw Lise had ik altijd *pap* en *mam* genoemd.

‘Yep.’

Ik had gedacht dat ze boos zou worden, maar een glimlach brak door, en ze maakte onverwachts een revérence.

‘Prettig met je kennis te maken, prins Otto.’

Ik nam haar bij de schouders vast en vroeg:

‘Heb je in mij geen prins herkend?’

‘De echte prins heeft geen snor en baard,’ zei ze.

‘Nu wel,’ zei ik, ‘ben je niet kwaad dat ik je belogen heb?’

Ze keek me peilend aan, alsof ze naging wat ze allemaal moest ontberen als ze besloot geen vriendin van de prins te zijn.

‘Je had het me gerust wat eerder kunnen vertellen.’

‘Misschien wel, maar nu heb je me leren kennen zoals ik werkelijk ben en kun je niet meer terug als je me echt graag ziet.’

Weer een peilende blik.

‘Je bent gewiekst,’ zei ze.

Niet alleen dat, ik voelde me heer en meester van het heeral.

Op de laatste dag van het jaar gingen we om 07u22 met de snelle Coupé op weg. Achterin had ik met een ruiten plaid een soort bed voor Faf en Toot gemaakt. Het was Anna de avond voordien spontaan ingevallen dat ze haar huisdieren een palindroom als naam had gegeven. Het bracht de dingen nog meer in verband.

Het was een hele rit. De bergen maakten het ons in het begin van de reis wat moeilijk, maar na Macrona verliep alles letterlijk op wieltjes ondanks de vele plasstops voor Faf. Stel je voor dat hij zijn behoefte in mijn mooie sportauto deed.

Om 18u44 kwamen we in Karnuuk aan. Ik was niet moe maar volledig uitgeput, ook al had Anna een groot deel van de reis achter het stuur gezeten. Het was donker, het regende en het waaide hard.

Maar de vakantiewoning van monseigneur Udu was een klein paleis. Anna gaapte ernaar. Door de verkwistende verlichting rondom het huis konden we ons in het donker een heel goed beeld ervan vormen.

Verscholen achter hoge populieren die de wind temperden, lag een langwerpige, symmetrische bouw van twee verdiepingen met een spits dak erop. Pilaren ondersteunden het dak decoratief, achter de mensenhoge ramen scheen zwak licht. In het midden was er een brede trap naar een boogdeur en daarboven hing een zwaar balkon uitgevoerd in kleine zuilen.

Aan weerszijden van het gebouw waren kleine veranda's gebouwd waarin een deel van een tropische tuin was ondergebracht. Vóór het gebouw was er een kleine fontein in het midden aangelegd. De tuin was niet groot maar groter dan de tuin van de gewone man in de streek.

Terwijl ik de koffers over de trap sleurde, ging de voordeur open. In de deuropening verschenen de drie kinderen van mijn broer. Ze kwamen niet verder omdat het regende.

'Welkom,' zei de kleinste toen we eenmaal binnen waren.

'Dank je,' zei ik en zette de zware koffers op de vloer.

Toot zat op mijn schouder en niemand lette op hem. Did haastte zich om Faf achter de oren te kriebelen. De twee meisjes omcirkelden Anna. Ze zagen er waarschijnlijk een tweede *mam* in.

'Ben jij Anna van Steen?' vroeg Ebe zonder schroom.

'Prinses Anna voor jullie,' zei Anna.

De kinderen keken mij aan en twijfelden. Ofwel was het waar wat Anna zei, ofwel liep ze te snel van stapel met zichzelf tot prinses te bombarderen.

'Grapje,' zei Anna.

Hun gezichten verzachtten meteen.

'Er zit iets op je schouder,' riep Bab angstig, alsof het mijn oor ging afbijten.

'Dat is Toot, mijn eekhoorn,' zei Anna, 'hij is nog wat bang, maar dat zal snel veranderen.'

Bab had er duidelijk schrik van. Did had meer interesse voor de hond. Maar Ebe bleef vragen om het diertje eens vast te nemen. Ze was niet groot genoeg om hem van mijn schouder te kunnen nemen.

‘Laat hem eerst wat wennen,’ stelde ik voor.

Daar nam ze vrede mee.

‘Waar zijn jullie ouders?’ vroeg ik.

‘Mam en pap zijn weg,’ zei Bab.

Ik verdacht mijn broer ervan me te hebben uitgenodigd om op zijn kinderen te passen terwijl hij met Lise rustigere vaarwateren bevoer. Ik had echter niet verwacht dat hij al bij onze aankomst pleite zou zijn.

‘Wie let er op jullie?’ vroeg Anna.

‘De kuisprins en de keukenprinses,’ zei Ebe.

Ik wist niet wie Ebe daarmee bedoelde.

‘Die wil ik wel ontmoeten,’ zei Anna.

‘We tonen jullie eerst de slaapkamers,’ zei Bab.

Did zweeg en keek ons aan alsof we indringers waren.

‘Wat is er jongen, alles kits?’ vroeg ik.

Hij stampte tegen de treden terwijl we de trap opliepen en zei:

‘Ik kon eindelijk doen wat ik wilde en nu kom jij opdagen.’

‘Did, wie zal je intomen als je vader er niet is? Geloof me, het is voor je eigen bestwil.’

Hij grommelde iets onverstaanbaars en liep verder.

Onze slaapkamer was in één woord *zalig*. Aan Anna’s gezicht zag ik dat ze zich in een sprookje waande. De muren waren lichtblauw geschilderd, hier en daar was een pilaar half uitgehouwen en versierd met ornamenten. In het midden stond een hemelbed met donkerblauwe gordijntjes, de grootte ervan overtrof die van een koningsgroot bed.

Bab en Ebe probeerden de matras uit door naar hartelust erop te wippen. Faf trippelde rond het bed met de bedoeling zich op een mooi plekje te installeren, maar er was te veel beweging en hij bleef in rondjes draaien.

‘Mogen jullie wel samen slapen?’ vroeg Bab.

‘Waarom niet?’ vroeg Ebe die er niet bij stilstond dat Anna en ik niet getrouwd waren.

‘Slapen mag,’ zei ik doordacht.

Anna keek me schalks aan. Did kapte onze blik jammer genoeg bruusk af toen hij naar de meisjes riep:

‘Kom daar af.’

Natuurlijk luisterden ze niet. Did stoomde naar het bed en stompte met zijn rechtervoet in Babs maag. Zij begon te wenen en schoot onverwachts in actie door Did in zijn gezicht te slaan. Hij had geluk dat het geen gebalde vuist was, want anders had hij uitgeteld op de vloer gelegen. Ebe was ondertussen van het bed weggevlucht en had zich achter mij verschanst.

Did kon het voorval niet zomaar naast zich neerleggen en ging zijn zus met beide vuisten te lijf. Ik begreep te laat dat ik de kemp-hanen uit elkaar moest halen. Did schopte tegen Babs linkerscheenbeen waardoor ze kreunend van de pijn op het bed viel.

Een seconde later had ik Did beet en gooide hem van het bed. Hij kwam net naast Ebe op de houten vloer terecht en kromp ineen alsof hij zich schrap zette voor zijn straf. Ebe keek beteuterd toe omdat ze niet wist hoe ze zo’n kromme toestand recht kon trekken.

‘En nu braaf zijn oké?’ zei ik zo streng mogelijk.

Waar was Anna? Ik keek rond en zag haar door het venster naar buiten kijken. Faf zat naast haar en keek omhoog. Alsof Anna het moment daarvoor had uitgekozen, vroeg ze:

‘Wie ligt daar begraven?’

Alle aandacht ging nu naar Anna. Iedereen vergat het dispuut en ik vond het vreemd dat ze deed alsof er niets aan de hand was.

‘Ligt daar een graf?’ vroeg Ebe terwijl ze naar Anna holde.

Bab lag uitgeteld op het bed en veerde recht. Haar nieuwsgierigheid won het, ze volgde haar kleine zus. Did deed alsof het hem niet veel kon schelen. Maar toen ik naar het venster liep, volgde hij mij.

‘Waar?’ vroeg Ebe terwijl Anna haar ophief om door het hoge venster te kunnen kijken.

‘Daar,’ zei Anna.

Het bouwsel dat ik in het felle licht van de buitenverlichting zag staan, leek op een oude graftombe. Ze was vier bij twee en bijna een meter hoog. De stenen waren nog niet door de tijd verweerd.

‘Dat ding heeft pap laten bouwen,’ zei Did, ‘omdat er in de streek veel menhirs en dolmen staan.’

‘Dat is waar,’ zei ik, ‘hier staan ganse velden menhirs.’

‘Gaan we daarheen?’ vroeg Ebe, ‘asjeblijft?’

Om de vraag te accentueren, hield ze haar gevouwen handjes naar de hemel gericht.

‘Als jouw pap daarmee akkoord gaat,’ zei Anna.

Ze gebruikte de bijnaam van hun vader alsof ze al prinses was.

‘Pap is het met alles eens, zolang je hem gerust laat,’ zei Did.

‘Waar zijn jullie ouders?’ vroeg ik.

‘Naar een jagersfeest van een vriend van pap,’ zei Bab.

‘De jacht moesten ze verbieden,’ zei Anna.

Iemand klopte op de deur achter ons. We draaiden ons om en zagen zonder twijfel de kuisprins in de deuropening staan. Hij droeg een zwarte broek en een wit hemd met een rood gestreepte voorschoot eroverheen, in zijn linkerhand stak een plumeau in de kleuren van de regenboog.

‘Aha, daar hebben we Loek,’ zei ik.

Zijn vorige look had plaats gemaakt voor een poetslook.

‘Otto, ik ben blij je weer te zien.’

Tegen Anna zei hij:

‘Mag ik jullie allemaal aan tafel uitnodigen?’

‘Is dat niet de man die ons de discotheek in lokte?’ vroeg Anna aan mij.

Ik knikte. De kinderen vonden het niet vreemd dat wij hem kenden. Ze holden de kamer uit terwijl Loek op ons wachtte.

‘Als hij de kuisprins is, wie is dan de keukenprinses?’ vroeg ik pro forma.

Loek draaide zich elegant om en liep ons voor. Bij het binnengaan van de gezellige keuken zag ik Janien de soepborden vol-scheppen. Zij had haar heksenoutfit voor een fleurige jurk met een donkerblauw gestreepte voorschoot erover ingeruild.

Ondanks haar gedaanteverwisseling herkende Anna haar met-een en zei:

‘Jij bent de vrouw van de klok.’

Janien knikte en wees ons onze plaatsen aan tafel aan. De kinderen wachten en keken ondeugend naar Anna en mij, alsof zij wisten hoe de vork in de steel zat.

Toen ik zat, dacht ik eraan hoe mooi een vakantie kon beginnen, ongeacht de manier waarop ze zou eindigen. Toot leek me iets te willen influisteren, maar ik begreep dat hij ook honger had.

Iets voor middernacht scheerde de eerste vuurpijl rechtopstaand vanuit een fles in een bierkrat de donkere hemel in. Did wilde de volgende aansteken. Ik vertrouwde dat niet helemaal en gaf hem een vuurwerkfontein om aan te steken. Ik legde hem uit dat hij in een houding moest gaan staan waarbij hij gemakkelijk het op een lopen kon zetten. Hij bleef echter veel te lang met zijn lucifer boven het uiterst korte lontje hangen en nam geen afstand.

Uit de fontein floepten een parse en een groene bol, daarna bleef het stil. De verkoper had me gewaarschuwd dat je vuurwerk nooit een tweede kans mag geven omdat het onbetrouwbaar is. Ik hield Did tegen en liet hem een andere fontein aansteken. Nu barstte het vuurwerk wel los, er leek helemaal geen einde aan te komen. Ook de meisjes – Ebe, Bab en Anna – keken met verwondering toe terwijl het overal rondom ons knalde en flitste.

De laatste vuurpijl schoot lijnrecht de hoogte in. Ik gooide mijn hoofd in de nek en stond versteld over de schoonheid van de ontploffing. Een regen van glinsterende sterretjes dwarrelde omlaag als sneeuwvlokjes. Ebe riep dat ze de vuurpijl niet uit elkaar had zien spatten.

Nieuwjaarsdag vierden we in familiekring. Udu en Lise waren er. Ook mijn ouders waren voor die ene dag van Dolmatië over gevlogen. Ik stelde Anna van Steen zonder veel woorden voor, want haar zien zei genoeg. Een mooie vrouw heeft altijd een streepje voor.

Terwijl het nieuwjaarsconcert op tv zijn traditionele lijst van klassieke schlagers op de achtergrond ten gehore bracht, lazen de kinderen hun nieuwjaarsbrieven voor. Ze lachten zenuwachtig en hadden veel moeite om zich serieus te houden.

Ebe las haar brief af als een voorlezer in de kerk. De laatste zin verraste me, en hij ontlokte een rode blos aan Anna's wangetjes. Toen Ebe mij de brief overhandigde, glunderde ze en stak ze haar handje uit om geld te bedelen. Ik mocht haar daarin niet teleurstellen, maar eerst wilde ik de brief nalezen. De laatste zin was er later bijgeschreven en net daarin stond de enige fout: *En ik wens ook nog een lieve vrouw voor jou.*

Ik vermoedde dat haar mam haar het zinnetje in het oor had gefluisterd. Maar Ebe had haar nieuwjaarsgeld dubbel en dik verdiend.

We aten onze buikjes vol en hadden plezier bij het bekijken van een tv-film. Tijdens de aftiteling liet Did zich iets heel merkwaardigs ontvallen. Hij wilde dat hij alleen op de wereld was. Iedereen lachte hem uit. Het was een straffe uitspraak voor een jongen van elf, maar het gevoel van letterlijk helemaal alleen op de wereld te zijn wilde ik ook weleens ervaren. Als Adam, samen met Eva.

Het was laat op de avond, iedereen lag in bed. Mijn ouders bleven overnachten en zouden 's morgens terug naar Dolmatië reizen. Anna en ik moesten geen moeite doen om gespreksonderwerpen te vinden, die kwamen vanzelf toen we in pyjama in de gemakkelijke zetel van onze slaapkamer zaten.

‘Hoe zit het met dat prinsengedoe?’ vroeg Anna.

Faf lag op het matje net voor de warme radiator en Toot liet zich in Anna's schoot aaien door haar frêle hand.

‘Heb je echt interesse voor mijn afkomst?’ vroeg ik, alsof die heel saai was.

‘Ja, ik wil weten welk vlees ik in de kuip heb.’

‘Oké,’ zei ik en stond van de zetel op, ‘ik ben zo terug.’

Ik liep naar de kleine studeerkamer, die Udu trots zijn bibliotheek noemde terwijl hij er nooit een boek opendeed. Ik vond er een boek over onze stamboom, de boom waaraan ik als vrucht mocht groeien tot ik eraf zou vallen. Toen ik het boek uit de rij trok, viel mijn blik op het boek ernaast: WOLKENKRABBERS. Het was tweemaal hoger dan de andere boeken en ik nam het mee.

Toen ik de slaapkamer binnenkwam, keek Anna op en zei:

‘Wat een enorm boek heb je bij.’

Ik zette me naast haar en legde het op de leuning van de zetel. Het andere boek klapte ik open.

‘Dat kijken we straks wel in, dit eerst,’ zei ik, ‘hebben ze in jouw familie al een genealogie gemaakt?’

‘Wat is dat voor een beest?’

‘Dat is de studie over familierelaties in het verleden.’

‘Nee, dat hebben we niet.’

‘Jammer, misschien had je dan de afstammingslijn van jouw voorouders kunnen vergelijken met die van mij.’

Ik zag haar denken: *Inderdaad jammer.*

‘Hoe schrijf je jouw achternaam, met grote of kleine v?’

Ik nam aan dat het met een grote V was.

‘Met een kleine v,’ zei ze, ‘en apart Steen erachter.’

Mijn ongelovige blik spoorde haar aan om verder te vertellen:

‘Ja, ik weet het, ik zou ook van adel kunnen zijn, maar ik ben dat helemaal niet, anders had ik het wel gemerkt, bijvoorbeeld als mijn ongetrouwde tante me een kasteel naliet.’

‘We zouden beter je stamboom eens raadplegen,’ zei ik.

‘Laten we eerst die van jou bekijken,’ stelde ze voor.

‘Oké, voor een doorsneemens is het mogelijk om zijn voorouders tot driehonderd jaar terug te vinden, hoogstens vierhonderd jaar. Voor een adellijke familie kun je nog wat verder gaan omdat

die gegevens veel beter zijn bijgehouden. Mijn stamboom begint ongeveer eenentwintig generaties terug.’

‘Meen je dat?’

‘Kijk maar.’

Ik liet haar een ingewikkelde tekening van een stamreeks zien, een duidelijke manier om iemands afstammingslijn voor te stellen.

‘Otto de Rijke, hij was een heuse ridder én een huurling. Hij is tachtig jaar geworden.’

‘Ik had geen idee dat ze in die tijd al zo oud konden worden,’ merkte Anna op.

‘Normaal werden mensen niet ouder dan vijftig of zestig. Hij heeft veel geluk in het gevecht gehad.’

Anna las de rare namen af:

‘Fred de Strijdbare, Rik de Doorluchtige, Leo de Ontaarde, Willem de Gebetene. Hé, hier Otto de Wijze. Hun namen zijn niet allemaal palindromen, hoe komt dat?’

‘Zij waren nog geen koningen. Het koningschap begon met Otto I, of de Dappere zoals je wilt. Hij snoepte een stukje van het buurland af, trouwde met Anna-Sophia Dacoste en riep zich uit als koning van Dolmatië.’

‘Daar heb je Otto en Anna weer,’ zei ze.

‘Inderdaad, sindsdien hebben alle afstammelingen palindromen als voornamen.’

‘Ik zie dat jouw vader ook Otto heet, de vierde.’

‘Met die palindromen hebben we het ons wel wat moeilijk gemaakt. Er zijn niet zoveel gepaste namen. Ik zal Otto de vijfde zijn als ze me ooit tot koning bombarderen.’

‘Kan dat?’

‘Als mijn broer iets vreselijks overkomt.’

Ik had het op een manier gezegd die liet doorschijnen dat ik dat wel wilde, maar ik deed dat maar voor de grap. Anna liet haar doende blik zien en ik haastte me te zeggen:

‘Wees gerust, ik denk niet dat ik een goede koning zou zijn, ik sta op mijn vrijheid.’

Anna liet haar schouders zakken en leek gerustgesteld.

In gedachten ging ik na wat de bezigheden van een koning ook alweer waren. Ik kende de tekst nog vanbuiten: *De koning voert het bevel over het leger, verklaart de oorlog, sluit bondgenootschappen, vredes- en handelsverdragen. Hij geeft daarvan kennis aan de Kamers als het belang en de veiligheid van de staat het toelaten, onder toevoeging van passende mededelingen.*

Anna nam het boek van mij over en bladerde erin.

‘Jouw moeder is Liselot van Goppensteen.’

‘Ik ben blij dat mijn vader haar gevonden heeft,’ zei ik, ‘hij was al vijfendertig toen hij trouwde.’

Ze zweeg en glimlachte, alsof ze me zo wilde zeggen dat ik op mijn negenendertigste haast mocht maken. Of bedoelde ze dat ik mijn zoektocht eindelijk kon staken?

‘Haar naam lijkt op die van mij,’ merkte ze op.

‘Jullie zijn van steen,’ zei ik zonder erbij na te denken.

Ze draaide haar mooie hoofdje in mijn richting.

‘Meen je dat?’

‘Nee, van blank vlees en warm bloed,’ legde ik snel uit.

Anna glimlachte stout.

Ze las af en toe iets hardop voor en ik vond het fijn dat zij zich voor de koningsgeschiedenis interesseerde.

Niet dat koningen veel voorstellen, maar je kunt ernaar opkijken. De gewone man in de straat voelt zich gemakkelijk tot het koningshuis aangetrokken, maar mensen die hogere studies hebben gevolgd zijn er minder enthousiast over. Je moet er geen zin achter zoeken, een koningshuis is het duidelijkste voorbeeld van hoe een familie van generatie op generatie de stok van het leven doorgeeft.

We hielden het verhaal over koningen en koninginnen voor gezien en legden ons als een prinsenaar in bed, hemels en kuis. Faf mocht aan het voeteneinde liggen. Waar Toot zijn nestje had gebouwd, wist niemand. Ik vergat het wolkenkrabberboek en viel als een blok in slaap.

Anna en ik sliepen wonderwel in het grote hemelbed van de lichtblauwe kamer. Ze bezorgde haar innerlijke rust die naar mij oversprong zonder elkaar aan te raken. Die rust was er niet als de kinderen 's morgens vroeg op de kamer kwamen en ons uit dromenland lokten door de gordijnen open te trekken en onder onze neuzen te kriebelen.

Did had zijn eigen kamer en de meisjes sliepen samen in de kamer tegenover de onze. Die van hun ouders was de grootste van allemaal, zij was ongeveer hetzelfde ingericht als de onze, behalve dat de muren in de tinten rood-oranje-geel waren geverfd.

Het ontbijt was de enige maaltijd waarbij we de gastheer en de gastvrouw ontmoetten. Udu en Lise excuseerden zich elke morgen omdat ze iets anders te doen hadden. Ze beloofden elke dag dat ze één volledige dag van de vakantie samen met ons zouden vertoeven. De kinderen geloofden er niets van. De drukke agenda van hun ouders hield in dat we de keukenprinses en de kuisprins slechts sporadisch zagen, want zij moesten de monseigneur en zijn vrouw altijd en overal op hun wenken bedienen.

De kinderen speelden het liefst in de grote tuin. Faf en Toot fungeerden daarbij als speelkameraadjes. Als het te koud of te nat was, hielden ze zich bezig in de speelkamer. Ebe vroeg me zelfs of ik haar kon helpen bij het maken van een boek. Ik wist niet hoe de boekbinder van mijn vader het deed, maar het speelpakket van Ebe legde me dat tot in de kleinste puntjes uit.

We tennisten, zwommen, speelden badminton, wandelden, gingen op excursie maar niet te ver, of raceten in het lunapark. Soms gingen de kinderen zo in hun spel op dat ze zelfs niet merkten dat Anna en ik ons in de slaapkamer hadden terugtrokken.

Anna slaagde er 's woensdags in de kinderen warm te maken voor een lange wandeling naar het bos. In tegenstelling tot hun enthousiasme bij het aantrekken van de warme jassen en de hoge botten wilden Ebe en Bab na amper één kilometer niet meer vooruit. Achteruit, dat had nog gekund.

‘Aan het strand krijgen jullie een ijsje,’ zei ik als laatste strohalm.

Gelukkig bewogen ze weer.

Om bij het strand te komen moesten we door het donkere bos. Aan een kruispunt van wandelpaden, net onder een brede oude beuk, stonden enkele meiden te giechelen omdat een groep jongens naderde. Een van de jongens deed alsof hij door een verrekijker keek en riep naar zijn kompanen:

‘Daar zijn de poesjes.’

De jongens lachten opgewonden, en zongen:

‘Zwarte poesjes, gele poesjes, rode poesjes...’

Did grijnsde, hij kende het liedje en zong mee.

We liepen de luidruchtige meute snel voorbij.

Naarmate we dieper het bos in liepen, zwol andere muziek aan. Normaal staat het bos symbool voor rust, maar wij ervoeren er een drukte van jewelste. Ik vloekte binnensmonds omdat er altijd compromissen moeten gesloten worden.

Niet veel verder zagen we de reden van het kabaal. Om mensen te lokken hadden ze in het midden van het park een circustent neergezet. De kakofonie van muziek, geroep en getier zou een onweer overstemmen. Faf begon met het ritme mee te blaffen.

De kinderen waren nieuwsgierig en wilden ernaartoe. Maar Anna kon ze als rechtgeaard reisbegeleider overtuigen op het strand het beloofde ijsje te gaan eten. Did probeerde nog met de uitleg dat ze rond een circus ook ijsjes verkochten. Uiteindelijk volgden de kinderen, maar niet enthousiast.

Grote pech natuurlijk toen bleek dat de ijssalon wegens het slechte weer gesloten was. Er was geen mens te zien op het strand. De kinderen werden vervelend. We hadden de wandelroute half afgelegd en de keuze tussen rechtsomkeer maken of doorlopen had helemaal geen zin meer. Vanaf hier kwamen we toch weer dichterbij ons vakantiehuis.

Ik was bezig met de kinderen te overreden toen Anna zei:

‘Otto, kijk daar eens.’

Ik draaide me in de richting die Anna aanwees. Boven de open zee hingen donderwolken, en een bliksemschicht spleet de hemel in twee. Faf kromp ineem, hij had liefst van al zich in mijn jaszak verstoppt. Als we samen doodgingen, hoopte ik dat onze nabestaanden een familiegraf voor ons zouden oprichten.

Terwijl ik het bliksemdoodscenario overdacht, donderde het dat horen en zien me verging. De donderslag was de bliksem op nog geen drie seconden gevolgd. Het onweer was heel dichtbij.

‘We moeten maken dat we hier wegkomen,’ riep ik.

We liepen onze benen onder het lijf, maar het tempo was slechts zo hoog als dat van de kleinste. Honderd meter verder nam ik Ebe onder de arm en droeg haar als een varkentje dat gewassen moest worden. Ze giechelde en beleefde pret terwijl de bliksem en de donder eensgezind dichterbij kwamen. Hier en daar viel een dikke druppel op het asfalt.

Faf liep voorop en leek de weg op zijn duimpje te kennen. Regelmatig keek hij achterom, om er zeker van te zijn dat we volgden.

Net toen we de deur van de serre aan de zuidkant van de villa achter ons dichtsloegen, begon het te hagelen. Ik kon de afzonderlijke ijsballetjes niet horen, maar het geluid dat ze samen maakten leek op de ruis van een reusachtig oud radiotoestel.

Een bliksemschicht verlichtte de donkere hemel. Niet veel later sloeg het gedonder zich een weg door de hemel. Het onweer was zo dichtbij dat de alarminstallatie van mijn auto in de garage aansloeg. Ik liet het ding doen, binnen de minuut zou het toch automatisch stoppen.

In bed nam ik me voor de volgende keer de auto te nemen.

Op de zesde dag van onze vakantie hield het op met regenen, maar de wolken bleven niet veraf. Aan de ontbijttafel vertelde ik dat er genoeg menhirs, cromlechs en dolmens in de streek waren om een dag zoet te zijn. Udu en Lise sliepen uit.

‘Wat is een menhir?’ vroeg Ebe.

‘Het woord *men* betekent steen, en een menhir is een lange steen rechtop gezet. Een cromlech is een cirkel van menhirs en een dolmen is een tafelsteen.’

‘Waarom hebben ze die stenen zo gelegd?’ vroeg Bab.

‘Dat is een goede vraag,’ zei ik, ‘heel lang geleden begroeven de oermensen hun doden in grotten of ondergrondse kelders van valleien. Daar waar de natuur geen veilige schuilplaats bood voor de overledenen hebben ze megalieten opgezet als begraafplaatsen.’

‘Wat zijn oermensen?’ vroeg Ebe.

‘De mensen van vijfduizend jaar geleden, ongeveer.’

Ze fronste haar wenkbrauwen, wellicht omdat ze haar eigen leeftijd als een eeuwigheid zag.

‘Overal zijn er resten van megalieten teruggevonden. Veel van die stenen zijn hergebruikt om kastelen en huizen te bouwen,’ legde ik uit.

‘Zoals dit huis?’ vroeg Did.

‘Dat is mogelijk,’ antwoordde ik niet zo zeker van mezelf.

Bab gaapte en Anna deed haar best om wakker te blijven. Het gezicht van Janien kon ik niet zien omdat zij met haar rug naar mij stond terwijl ze de afwas deed. Loeks gezicht verried zoals altijd geen enkele emotie terwijl hij in de zetel zijn krant las.

Het werd tijd dat we onze excursie begonnen. Ik zei:

‘In de wijde omgeving van Karnuuk staan overal kleine menhirs broederlijk naast elkaar, we gaan op megalietenjacht.’

Ineens verscheen Toots kopje boven de rand van de tafel, als een konijn uit een hogehoed. Met één wip zat hij erop. Bab schrok en schoof haar stoel achteruit. De anderen bleven waar ze waren.

‘Daar heb je dat beest weer,’ riep Bab, ‘was hij niet dood?’

Toot liet zijn kunstje zien door vijf seconden dood te liggen met zijn staart als deken over zich heen gelegd. Iedereen was enthousiast over de voorstelling, ook Bab. Om zeker te zijn dat het geen toeval was, herhaalde Ebe het commando. De eekhoorn deed zijn ding en liet zich door de kinderen aaien. Ze hadden er dolle pret mee. Anna moest Did in toom houden omdat hij voortdurend het toverwoord uitsprak waardoor Toot over zijn toeren raakte.

‘Janien, wil je boterhammen voor ons maken?’

‘Ik zal een picknickmand klaarmaken en ter plaatse de nodige voorzieningen treffen. Ik hoop dat het niet gaat regenen.’

‘Wij kunnen ons eigen plan wel trekken,’ zei Anna.

‘Nee, de monseigneur zou niet tevreden zijn. En hij heeft zelf geen bediening nodig, er staat niets op de agenda vandaag.’

Ik gaf het op. Zo kon Udu en Lise eens iets anders doen, bijvoorbeeld naakt in het zwembad spartelen, en zo. Van mij mocht Janien mee. Anna gaf ook toe:

‘Zoals je wil.’

De kinderen liepen de keuken uit omdat Faf met Toot op zijn rug naar de woonkamer rende.

‘Ik zal Loek vragen de auto buiten te rijden, want met z’n zevenen kunnen we niet in die kleine auto van jou,’ zei Janien.

‘Heeft Udu de auto vandaag niet nodig?’ vroeg ik.

‘Dan neemt hij toch jouw auto.’

Dat was een goed idee. En ze had gelijk over de grotere auto. Er kwam gegarandeerd ruzie van als de drie kinderen naast elkaar achterin mijn auto moesten plaatsnemen. En het zou zonde zijn als de hond en de eekhoorn niet mee mochten.

Vanuit de woonkamer weerklonk het getier van de kinderen. Ze waren zo springlevend als uitgelaten jonge honden die op het grasperk een robbertje mogen vechten om later de harde wereld beter aan te kunnen. Anna haastte zich erheen, want misschien waren ze Toot aan het villen.

Binnen het uur was iedereen klaar. Toen ik van de buitentrapp afdaalde en de auto bekeek, moest ik even slikken.

‘Een Limo?’

Het ding had ramen als die van een doorsneehuis. Hij was groot genoeg om een familie van tien te vervoeren.

Loek hield het achterste portier voor me open en ik stapte als een prins in mijn koets. Faf sprong achter mij de auto in en moest zich tevredenstellen met de ruimte tussen de zetels omdat Loek de witleren achterbank proper wilde houden.

Anna en de kinderen stapten zonder hulp in, maar Loek moest Janien met de nodige omzichtigheid vooraan helpen instappen. De picknickmand zette hij in de kofferbak.

Loek stapte weer in, hij gaf me een afwezige indruk. Ofwel kon hij niet goed tegen de kinderen, ofwel zat de aanwezigheid van Janien hem dwars. De vorige dagen had ik gemerkt dat de keukenprinses en de kuisprins elkaar ontweken, maar ik had hen nog niet kunnen vragen waarom dat zo was.

De kinderen konden hun plezier niet op, ook voor hen was de autokeuze niet alledaags. Ze wipten op de zachte zetels en stotten elkaar aan waardoor de zware auto op zijn vering deinde. Je kon het ding nog het beste vergelijken met een schip op wielen. Ik hoopte dat de straten overal breed genoeg waren.

‘Allemaal klaar,’ riep de kuisman die tot chauffeur was gepromoveerd.

Iedereen behalve de keukenprinses riep:

‘Ja!’

Faf blafte.

Janien kneep haar ogen dicht alsof ze het onbeschrijflijke lawaai wilde buitensluiten. Als ze mee wilde, moest ze ook tegen het kabaal van de kinderen kunnen. Een glimlach verscheen rond haar mond en ze vroeg:

‘Niets vergeten?’

Iedereen behalve Loek riep:

‘Nee!’

Faf blafte enthousiast.

Loek trapte op het gaspedaal dat zo groot was als zijn voet. De auto reed de oprijlaan af. Het ontlokte ons een keelgeluid dat klonk als het angstige gekrijs van mensen in een achtbaan.

Anna keek achterom. Ik volgde haar voorbeeld en samen keken we naar de villa die achter de blauwwitte wolken van de uitlaat verdween. Terwijl de rijdende boot door het landschap stoomde, vroeg ik me af of we niet beter een monteur hadden meegenomen.

Om te beginnen bezochten we een tumulus. Uit de brochure bleek dat het niets bijzonders was, maar in een van Udu's oude boeken had ik gelezen dat de grafheuvel uniek was. De kuisprins en de keukenprinses bleven in de auto zitten omdat het er hard waaide. Did had geen interesse en gooide stenen naar een koe die daar niets om gaf.

‘Hier blijven,’ riep ik naar Ebe, ‘blijf in mijn buurt.’

Ebe, Bab, Anna en Faf liepen mee naar de heuvel die op het eerste gezicht niet veel voorstelde. Toot liet zich als vanzelfsprekend dragen door zijn baasje Anna.

De grafheuvel was rond en had onderaan twee openingen. Ebe verdween in de linkergang, Bab wachtte mijn beslissing af. Ik twijfelde even en koos voor de rechtergang.

Tot mijn grote vreugde kon ik mijn zaklampje gebruiken. De gang was laag waardoor we ons moesten bukken, en hij eindigde in een kleine kamer. Met mijn zaklamp zocht ik naar versieringen. Waar ik ook keek, ik zag niets bijzonders.

Onverwachts kwam Ebe binnengestormd.

‘Ik heb tekeningen gezien,’ riep ze.

‘Waar?’ vroeg ik.

‘In de andere gang, op het plafond.’

Ik had me van gang vergist.

We volgden Ebe naar de westelijke grafkamer.

In het licht van mijn zaklamp vond ik kronkelende lijnen die met niets te vergelijken waren. Volgens de ene onderzoeker waren

het wandelstokken, bijlen of ploegen. Voor de andere leek het lijnenspel op een gebeiteld overzicht van de ontdekking van de wereld via de grote zeeën. Ze zaten niet op de muren omdat ze ingekerfd waren voordat de steen als plafond werd gebruikt bij het bouwen van de tumulus.

Ik zag er geen ploegen in, ook geen bijlen of wandelstokken. Het konden net zo goed vislijnen zijn. Toch deed het me iets om op een plaats te zijn die voor de oerbewoners en passerende reizigers belangrijk was geweest.

‘Ik zie er niets bijzonders in,’ merkte Anna op.

‘Ik denk dat we het nooit zullen begrijpen hoe de oermensen hebben geleefd, net zoals zij zich niet konden voorstellen hoe wij zouden leven.’

Faf liep als eerste uit het ganggraf naar buiten. De meisjes volgden hem en Anna trok me aan mijn mouw mee. Willen of niet.

Er waren stenen genoeg aan de kust te bezichtigen. Een gans menhirveld stond als een stenen wegwijzer op een groene grasmat. De stenen stonden in parallelle lijnen en volgens sommige archeologen dienden ze ooit als kalender.

Op andere plaatsen waren de oermensen zo bedrijvig in geometrie dat ze stenen opstelden in de vorm van samengestelde cirkels. En toch had het een hele tijd geduurd eer ze het wiel uitvonden. Zelfs ronde hemellichamen hadden hen daarin niet kunnen inspireren.

De menhirkvelden beroerden me niet. Ze waren omheind en zonder gids mochten we er niet binnen. De stenen hadden goed als verstopplaats kunnen dienen, maar de kinderen mochten er geen verstopperje spelen.

De picknick hielden we in een boerderij die omgetoverd was tot een gezellig restaurant. Janien maakte er bijna ruzie met de dienstster omdat ze opmerkingen maakte over de povere bediening.

Na het eten reden we in de richting van de volgende bezienswaardigheid. Het was aangenaam rijden met Loek achter het stuur.

Maar hij moest de slome auto tot stilstand brengen omdat een agent in het midden van de weg stond, met zijn hand in de lucht gestoken.

Terwijl de politieman naar onze auto liep keek ik in de auto rond. Niemand had een gordel om omdat de antieke auto er geen had. De kinderen waren zo braaf als elke ouder zou wensen.

‘Papieren alstublieft,’ zei de agent.

‘O jee,’ zei Loek.

We keken op, want die reactie hadden we niet verwacht.

‘Wat scheelt eraan?’ vroeg ik aan Loek.

‘Ik heb de boordpapieren in de villa laten liggen.’

‘Papieren,’ zei de agent iets strenger.

‘Sorry, maar ik ben ze in het vakantiehuis vergeten,’ zei Loek, ‘is mijn rijbewijs genoeg?’

De agent dacht even na en keek achterom naar zijn kompaan die onze auto in de gaten hield. Alles ging volgens het boekje, maar niet volgens dat van ons.

‘Oké,’ zei de agent en iedereen herademde opgelucht.

Terwijl hij met het rijbewijs naar zijn combi liep, gingen we in de auto de mogelijke afloop van de controle na. Janien wist zeker dat we de gevangenis in moesten. Did vond dat niet zo erg, maar de meisjes keerden liefst naar huis terug. Faf hield zich koest achter de zetels. Toot zat op de hoofdsteun van Loek en keek nieuwsgierig rond. Anna zweeg.

De agent kwam terug. Met het rijbewijs in zijn handen bleef hij staan en leek te twijfelen. Toen de eekhoorn op de schouder van Loek sprong, kwam de agent tot een besluit en glimlachte.

‘Rij maar verder,’ zei hij en gaf het rijbewijs terug.

Loek slaakte een hoorbare zucht terwijl Toot via de kortste weg terug naar Anna wipte.

De agent ging midden op de weg staan om het verkeer tegen te houden. Hij deed teken dat we mochten vertrekken en even later reden we met een dankbaar gevoel van hem weg.

In een vissersdorpje bezochten we een grote menhir. Hij was in drie stukken gebroken en had als enige inscriptie een tekening van een soort bijl of ploeg. Oorspronkelijk had hij een hoogte van achttien meter. De monoliet was om een of andere reden omvergevallen en het middelste deel diende als deksteen voor een graftombe.

In de brochure las ik dat de steenformaties de indruk gaven dat over heel het oude continent één megalietencultuur had gewoed. Toch bestonden de dragers van die cultuur uit heel verschillende volksgroepen, net zoals de hedendaagse bouwers van wolkenkrabbers alle nationaliteiten van de wereld kunnen bezitten.

Tot mijn verbazing liepen Loek en Janien naast elkaar over het pad. Ze hadden een geanimeerd gesprek, maar ik kon niet horen wat ze zeiden. De kinderen renden en keken rond alsof ze in de koninklijke tuinen van oma en opa naar reusachtige paaseieren zochten.

‘De kinderen zijn uitgelaten,’ zei Anna.

‘Ik denk dat er iets op til staat.’

Anna keek me aan alsof ik van een andere planeet kwam. Misschien dacht ze dat ik de eerste de beste ufo die voorbij zoefde tot staan wilde brengen met behulp van het teken dat lifters gebruiken: de duim.

‘Jij hebt te veel fantasie,’ zei ze, ‘je staat niet met beide benen op de grond.’

Anna beet me de laatste tijd niet meer zo af en dat was mooi meegenomen. Ze was beeldig, maar dat waren de stenen ook.

‘Geef toe dat jij ook al bent gaan zweven.’

Ze wist dat ik het bezoek aan de zwamstad bedoelde.

‘Oké, soms gebeurt er iets onverklaarbaars, maar alle mysteries worden uiteindelijk opgelost door straffe wetenschappers,’ zei Anna.

‘Als het aan de wetenschappers ligt, kunnen we nog lang wachten,’ zei ik, ‘zij komen nooit overeen, er is altijd wel een die dwarsligt.’

Ik hoorde een kinderstem mijn naam roepen en ik keek rond. Ebe stond twintig meter van ons vandaan te zwaaien.

‘Kom eens kijken,’ riep ze en verdween achter de hoge haag uit het zicht.

Bab en Did renden in haar richting. Loek en Janien hadden het ook gehoord en liepen op hun oude manier erachteraan. Anna en ik reageerden niet onmiddellijk maar besloten hen toch te volgen. Faf zag ik niet. Toot piepte uit de rugzak die Anna met zich meedroeg.

Achter de haag zag ik de kinderen bij een rechtop gezette steen staan. Faf snuffelde aan de menhir op kindermaat. Hij was nauwelijks een meter hoog, versierd met dubbelspiralen en bovenaan zat een gat van ongeveer een halve meter breed, waarvan het verticale oppervlak rimpelde als water.

Ebe wachtte tot we er allemaal waren en zei:

‘Kijk.’

Ze wees met haar rechterarmpje naar het gat en stak hem vervolgens erdoorheen.

‘Ik voel geen water maar lucht aan de andere kant.’

Zag ik dat goed? Haar arm verdween tot aan de elleboog en kwam niet aan de andere kant tevoorschijn.

‘Haal je arm daar uit,’ riep ik.

Ik voelde me een ongeruste ouder.

Ebe gehoorzaamde en de arm kwam heelhuids terug.

‘Keigoed,’ zei Did, ‘dat ga ik ook proberen.’

‘Jij blijft hier,’ zei ik en pakte hem bij zijn kraag vast.

Ik moest geen schrik hebben dat Bab iets zou proberen.

‘Laat mij eens kijken,’ zei Loek.

Zijn arm verdween tot aan zijn oksel in het gat en was achter de menhir onzichtbaar.

‘Hoe is dat mogelijk?’ vroeg ik.

Loek trok zijn ongeschonden arm terug en glimlachte naar Janien. De oudjes leken er meer van te weten.

‘Dit is een menhir die aardstralen verzameld,’ zei Janien, ‘het is een opening naar een andere wereld.’

‘Je bent er al geweest,’ zei Loek tegen mij.

Zijn blik sprak boekdelen. Ik dacht terug aan de zwamstad in de menhirformatie. Anna staarde me aan, want ze herinnerde zich ook ons bezoek aan de archeologische site.

‘Het gat is groot genoeg om erdoor te kruipen,’ zei Ebe.

Ze voegde de daad bij het woord door een aanloop te nemen. Met een wilde kattensprong gooide ze zich door het gat en verdween. Ik stond perplex. Bab en Anna slaakten kreetjes van schrik.

Wat ik had gezien, was onmogelijk. Ik keek rond of nieuwsgierige mensen ons gadesloegen. Dat was niet het geval omdat de steen verdekt opgesteld stond achter de manshoge haag.

‘Wie wil de volgende zijn?’ vroeg Loek nauwelijks aangedaan.

Faf blafte.

‘Oké,’ zei Loek en nam de hond achter zijn voorpoten vast.

Het dier sribbelde niet tegen en liet zich gemakkelijk door het gat duwen.

Anna tikte me aan en fluisterde in mijn oor:

‘Denk je dat die opening groot genoeg voor mij is?’

Ik glimlachte. Janien was veel dikker, zij zou zich dat beter afvragen.

‘Probeer het,’ zei ik, ‘ik zal duwen als het nodig is.’

Ik dacht terug aan de manier waarop Anna zich in de kuipstoel van een kart had geperst.

‘Dan zal ik de kinderen aan de andere kant opvangen,’ zei ze.

‘Prima.’

‘Hef me op,’ zei ze, ‘ik ga met mijn benen eerst erdoor.’

Loek wilde mij graag helpen en we duwden Anna langzaam door de opening. Toot liet zich gemakkelijk op haar buik zetten en speelde *dood*.

‘Tot straks,’ zei Anna.

‘Tot zo.’

We duwden haar verder door het gat en haar heupen gleden soepel erdoor. Haar romp was ook geen probleem. Nog een stukje van haar hoofd was te zien en toen was ze weg.

Onverwacht sprong Did op dezelfde manier als Ebe door de opening naar de andere wereld. Bab durfde nog niet, dus Janien was aan de beurt. Loek en ik hielpen haar zoals we dat bij Anna hadden gedaan. Ik had ervoor gevreesd, maar zij glipte zonder problemen met haar dikke achterwerk erdoor en erin.

‘Zal ik nu gaan?’ stelde Loek voor, ‘ik heb geen hulp nodig.’

Ik liet hem begaan. Het ging iets minder soepel dan Did en Ebe, maar het lukte hem.

Bab bleef over.

‘Kom Bab, je wilt hier toch niet alleen achterblijven, of wel?’

Ze schudde hevig haar hoofd.

‘Ik zal je helpen.’

‘Nee, laat maar.’

Ze leek zich te concentreren. Ze stond vijf meter voor de steen, met haar handpalmen tegen elkaar en voor de borst, biddend als een devote misdienaar. Toen ze genoeg moed bij elkaar had geraaid, nam ze een aanloop zoals ze dat deed bij de radslag. Haar sprong was heel precies, want het lukte haar met de voeten eerst door de opening te vliegen, en zo helemaal te verdwijnen. Het wateroppervlak van de steen rimpelde hevig.

Op de manier zoals Ebe het had gedaan dook ik als de kapitein van een zinkend schip achter haar aan. De wereld draaide zich letterlijk binnenstebuiten, de binnenkant van de kleine menhir werd de buitenkant van de zwamstad.

Ik vermoedde dat het dezelfde stad was. Toch zag ik verschillen, misschien dingen die ik eerder niet had opgemerkt. De daken waren lichtbruin en de muren hadden een geeloranje kleur. Het uitspansel boven de stad was niet donkergroen maar lichtgroen. Bovendien had de bouwheer een primitievere bouwwijze toegepast. De muren waren schots en scheef, hier en daar waren houten balken als versteviging aangebracht.

Mijn reisgenoten hadden me opgewacht.

‘Laten we naar beneden gaan,’ stelde Anna voor.

Ze gedroeg zich als reisbegeleider en dat ging haar goed af, want we volgden haar als schaapjes op het droge. De kinderen waren opmerkelijk stil en gaapten rond.

Loek en Janien leken zich in hun element te voelen, alsof ze terugkeerden op een plek die ze dertig jaar geleden verlaten hadden. Er was geen cursordraak die ons verwelkomde met een getekende klok.

Elke verdieping van appartementen bereikten we via een trap met brede treden. We kwamen niemand tegen en er was ook geen enkel verkeersgeluid in de stad te horen. Ik nam aan dat het nacht was. Iedereen lag zalig te slapen terwijl hier en daar een late werker opbleef, want er brandde licht achter sommige raampjes.

Op het eerste gezicht was er geen uitgaansleven, iedereen moest zijn pintje bier thuis of bij vrienden drinken. Ofwel stak het helemaal anders in elkaar.

‘Ik denk dat we in een andere stad zijn,’ zei Anna, ‘zie je dat ronde plein beneden, met die rare dingen in het midden? Die waren er de vorige keer niet.’

‘Is mogelijk,’ zei ik.

Ik had geen inspiratie.

Loek en Janien liepen voor ons. Ik vond dat ze te veel beste maatjes waren. Of was dat slechts schijn?

‘Zijn jullie hier eerder geweest?’ vroeg Bab, de nuchterste van de drie kinderen.

‘Ja, we hadden al een vergelijkbare ervaring,’ zei Anna.

‘Waar is iedereen? Ik zie niemand,’ zei Ebe, ‘mag ik eens op een deur kloppen?’

Ze stond aan de massieve deur van een appartement waar licht achter het raam brandde. Ik kon haar op tijd tegenhouden en zei:

‘Niet doen Ebe, de mensen slapen nog.’

‘Deze slaapt niet,’ zei ze terwijl ik haar bij de kraag vasthield.

‘Luisteren en doorlopen,’ zei ik.

Ik wilde geen koning zijn, maar een strenge vader zou wel lukken.

Faf blafte alsof hij Ebe wilde verdedigen.

‘Faf, koest,’ riep Anna.

De hond kromp ineen, zijn geblaf verstomde. De stad op stelten zetten was wel het laatste dat we wilden.

We bereikten de gelijkvloerse verdieping door ongeveer vijftig graden rond te lopen, over een brede gang met aan de rechterkant het zwak hellende dak van de laagste appartementen.

Faf liep te ver vooruit en Did riep hem terug. Faf reageerde snel, alsof hij Did als zijn nieuwe baas aanzag.

‘Niet roepen,’ prevelde ik.

‘Het is al goed,’ zei Did.

Toen we de zevende en laatste trap waren afgedaald, hadden we een volledige cirkel beschreven, alleen was de laatste vijftig graden in afstand veel kleiner dan op de bovenste verdieping.

Het cirkelvormige plein was nog altijd zo groot als een voetbalveld. Het was honderd meter in diameter, in het midden stonden zeven beeldhouwde stenen van ongeveer tien meter hoog.

‘Dit is een interessante archeologische site,’ zei ik.

De kinderen renden ernaartoe, Faf volgde hen. Ik zag er geen kwaad in, of de stenen moesten elk moment levend worden.

Anna en ik haastten ons achter hen aan. Janien en Loek besloten het op hun gemakje te doen. Zij leken zich er tamelijk thuis te voelen.

De stenen beelden waren niet ruw uitgehakt maar minutieus in de vorm van langwerpige mensenkoppen uitgesneden, met strakke vormen en starende ogen. Ze stonden in een cirkel met hun gezichten naar buiten gericht en hun ruggen bijna tegen elkaar.

Ik richtte mijn zaklampje op een van de stenen omdat er niet genoeg licht was om details te zien. Op de plaats waar de straal het beeld raakte, gloeide het rood op en ik merkte dat de neus was afgebroken.

De kinderen kwamen bij me staan om mijn lampbewegingen en het effect ervan op de beelden te volgen. Het beeld naast het rode bleek een voorliefde te hebben voor violet, een ander voor indigo.

‘Dat zijn de regenboogkleuren,’ zei Bab.

‘Het moet een heel spektakel zijn als de beelden in het volle licht staan,’ zei ik.

Ineens brak een lichtwaterval uit, ik prees iemand in de hemel voor zijn horigheid. Uit de vakkundig weggewerkte spots aan de voeten van de beelden scheen wit licht, en dat werd net zoals het licht uit mijn zaklampje in een regenboogkleur gebroken.

Zoals ik al had verwacht was de aanblik op de beelden sensationeel. Niet alleen de monden van de kinderen vielen open, die van Anna kon de zwaartekracht ook niet aan. Alleen de kuisprins en de keukenprinses bleven onaangedaan.

Ik had gedacht dat er late werkers achter de verlichte raampjes zaten, maar het waren vroege vogels. De dag was aangebroken in de stad. Eindelijk kon ik de volledige stad in me opnemen. Ze stond in vuur en vlam. Ik begreep dat ik dit perfect belichte beeld in geen enkele wereldstad had kunnen kieken.

‘Fantastisch niet?’ vroeg een zware mannenstem achter ons.

Anna en ik draaiden ons om en stonden oog in oog met een slanke man die nog het meest op een koning leek.

Ik schatte hem veertig jaar oud. Hij had lang witgrijs haar dat vanonder een rond donkerbruin hoedje tot op zijn schouders viel. Vooraan in het midden van zijn hoofddekseel was een gouden broche met een oranje edelsteen verwerkt. Verder droeg hij een geel-oranje mantel tot op de grond die goed bij zijn bruine hoedje paste.

De mantel was vastgemaakt met twee gouden knopen versierd met edelstenen, links een rode, rechts een gele. Onder de mantel was hij gekleed in een geel halflang wollen hemd dat rond zijn middel was samengebonden met een leren ceintuur, de knop ervan was opgesmukt met een groene edelsteen. Ik wist niet veel van edelstenen af, enkel dat een robijn rood is, een smaragd groen en een saffier blauw.

Zijn hemd hing als een rok over zijn donkergroene fluwelen kniebroek en zijn onderbenen zaten in dikke bruine kousen. Zijn stijlvolle schoenen leken op instekers. Het opmerkelijkst aan de man was het korte smalle zwaard dat achter zijn ceintuur stak.

Toen ik hem wilde zeggen dat de cilinderstad en de beelden heel mooi belicht waren, kwamen Loek en Janien erbij staan.

‘Aha, daar zijn jullie, mijn kameraden,’ zei de onbekende, ‘hoe maken jullie het?’

‘Prima,’ zei Loek terwijl hij de statige man een stevige handdruk gaf.

Tot mijn grote verbazing kuste de man Janien op de hand, of er net boven.

‘Blij je weer te zien,’ zei ze.

‘Insgelijks,’ beweerde de man, ‘maar wie zijn deze mensen?’

‘Mag ik je voorstellen aan Otto van Gul, Anna van Steen en de kinderen van Otto’s broer Udu.’

‘Hallo,’ zei ik en gaf hem een hand.

De man gaf Anna een handkus terwijl ik naar de kinderen zocht. Ze stonden achter mij, ze versholten zich voor de voorname heer. Faf liep de uitgedoste man kwispelend tegemoet.

‘Aha, dat is mijn beste vriend,’ zei het heerschap terwijl hij de hond achter de oren krabde, ‘hoe heet jij kameraad?’

‘Dat is Faf,’ zei Anna, ‘mijn hond.’

‘En dit zijn Did, Bab en Ebe,’ zei ik.

Bab en Did kwamen dichterbij en durfden het heerschap een handje te geven.

‘Dat zijn dus de kinderen van je broer,’ constateerde hij, ‘maar ik weet zeker dat jullie nog tijd genoeg hebben om er zelf enkele te maken.’

Zijn blik naar Anna en mij zei genoeg.

Ebe gaf de onbekende een hand en vroeg:

‘Wie ben jij?’

‘Wel meisje, ik ben Silex de zevende, koning van Vuurstad.’

Ik glimlachte, omdat silex ook vuursteen betekent.

‘Is het moeilijk om deze vuurstad te regeren?’ vroeg Ebe.

Het was opmerkelijk dat ze het woord *regeren* kende.

‘Och kindje, daar heb ik mijn helpers voor. Al moet ik zeggen dat ik het rioolstelsel zelf controleer, want het onderhoud daarvan is zo belangrijk als het spijsverteringsstelsel van de mens.’

Hoorde ik dat goed? Een koning die de rioleringsbuizen van zijn rijk nakijkt? Het was letterlijk de omgekeerde wereld.

Ondertussen waren een aantal stadsbewoners nieuwsgierig dichterbij gekomen. Ze zagen er allemaal uit alsof ze in een hetzelfde toneelstuk meespeelden als hun koning, het was een bont gezelschap.

‘Waar is de koningin?’ vroeg Anna.

Het was een logische vraag. Waar een koning is, moet een koningin zijn. Ik zag hoe Loek en Janien elkaar een bange blik toewierpen. Anna raakte blijkbaar een delicate kwestie aan. De toegestroomde mensen wachtten met ingehouden adem zijn antwoord af.

‘De koningin is op zakenreis,’ beweerde de koning.

Hij stond er droevig bij, alsof een groot onheil hem had getroffen. Was de koningin iets overkomen en wilde hij dat niet aan zijn onderdanen kenbaar maken?

Loek neigde zich naar mij en fluisterde in mijn oor:

‘Ze is niet erg geliefd door het volk, maar Silex is er helemaal weg van.’

‘We zetten het gesprek voort in de kelder,’ zei Silex, ‘volg me.’

De haag van mensen opende zich voor ons. Janien en Loek volgden de koning op zijn hielen. Ik keek achterom om te zien waar Anna bleef en zag dat ze Ebe bij de hand vasthad.

Ik ontfermde me over Bab door haar mijn open hand toe te reiken. Ze klemde haar handje in die van mij en glimlachte. Did had geen hulp nodig. Zijn gezicht stond vastberaden, alsof hij ons zeer zeker zou verdedigen mocht dat op een cruciaal moment nodig zijn.

Via een smalle trap naar beneden bereikten we een ronde, gewelfde zaal die op de antichambre in een kasteel leek. De immense voorkamer was dertig meter in diameter, en leeg. We volgden Silex via een tweede trap naar een lagere verdieping. Ik vroeg me af of we afdaalden naar de catacomben van de zwamstad om er het rioeringsnetwerk te controleren.

De kamer waarin we uitkwamen was ook cilindervormig met een doorsnede van ongeveer tien meter en voorzien van een houten vloer en plafond. Ze was verdeeld in vier kwadranten, ingericht met antieke meubelen voor een slaapkamer, een woonkamer, een keuken en een studeerkamer met een kleine bibliotheek. In elke kamer brandde een staande lamp. De badkamer zat wellicht verstopt achter de deur in het kwadrant van de slaapkamer. In het midden stond een eenvoudige steenkookachel waarvan de hitte naar alle kamers straalde.

Silex nodigde ons uit in de ronde zetel te gaan zitten, die voldoende plaats voor zeven personen bood. Faf legde zich voor de kachel en liet zich erdoor opwarmen. Ik wist niet waar Toot zat, maar hij kon niet ver weg zijn.

De koning zette zich in een eenpersoonszetel en zei:

‘Zo, hier kunnen we vrijuit praten. Demmed en Maddam kennen het verhaal al.’

De oudjes zaten aan het einde van de zetel naast elkaar en gebaarden van kromme haas.

‘In jullie wereld gebruiken ze misschien andere namen,’ legde Silex uit, ‘maar hier heten ze Demmed en Maddam.’

‘Wij noemen hen de kuisprins en de keukenprinses,’ zei Ebe. Iedereen lachte.

Ik wilde de koning vragen of het tweetal zijn vermomde spionnen waren, maar een por van Anna’s elleboog in mijn zij legde me het zwijgen op.

‘Koningin Rokset is niet op zakenreis. Hieronder is er nog een derde verdieping, daar ligt ze in coma. Ze is aan het hoofd geraakt door een brokstuk van het rode beeld op het plein.’

Ik waande mij in een regelrecht sprookje. Ik vond het erg voor de koningin, maar hoe pasten wij in het verhaal?

‘Jullie vragen je af waarom ik dat vertel? Wel, ik denk dat het geen ongeval was maar een aanslag, een terrorist waardig. En de dader werkte in opdracht van de koning van Waterstad, O de zesde.’

O? Ik kon een grijns niet onderdrukken. Moest ik *O* in verwondering zeggen, of *Oh* om mijn afgunst te tonen?

‘Je lacht erom, maar het is geen lachertje. We hebben niets dan last met dat heerschap. Bovendien zat er een papiertje op Roksets voorhoofd gekleefd waarin O uitlegt hoe we haar wakker kunnen krijgen. Ik moet haar een verhaaltje vertellen van exact honderd woorden.’

Ik begreep welke onmogelijke opdracht ons te wachten stond. ‘Ik geloof mijn oren niet,’ zei ik.

‘Laten we gaan Otto,’ zei Anna, ‘ik geloof er geen sikkepit van.’ ‘Nee, laten we hem helpen,’ zei Did, ‘dat is spannend.’

‘Ik weet boeken staan,’ zei Ebe.

Ik vermoedde dat ze de kleine bibliotheek van haar vader in het vakantiehuis bedoelde. Haar logische redenering hielp me eraan denken dat boeken vol woorden staan, minstens honderd.

‘Op avontuur Otto,’ zei Bab, ‘saaie prins dat je bent.’

Ik keek Demmed en Maddam aan, maar zij deden alsof hun neuzen bloedden. Anna zweeg, misschien om te kijken of ik zonder hulp een beslissing durfde te nemen.

‘Neem je de opdracht aan?’ vroeg Silex.

‘Heb je een idee waar we dat wekverhaal voor Rokset kunnen vinden?’ vroeg ik.

Silex haalde zijn schouders op.

‘Heeft het iets met steden afbreken te maken?’ vroeg ik.

Silex lonkte even naar Demmed en Maddam en zei:

‘Dat zou kunnen, maar daarvoor moet je tussen het vuur en het water reizen.’

Was dat een cryptische omschrijving of was Silex in een poëtische bui?

Als man van adel ben ik een koene ridder die voor niets bevreemd is. Of me dat zou lukken, was een andere vraag.

‘Er is nog iets,’ zei hij, ‘jullie hebben slechts de tijd die de klok op het binnenplein jullie zal geven. De tijd start wanneer jullie deze kamer verlaten.’

Ik had geen klok op het binnenplein gezien, toch zei ik:

‘Oké.’

De kinderen sprongen van blijdschap in de lucht. Anna keek me schalks aan en zei:

‘Jij kunt ook nooit *nee* zeggen.’

We volgden Silex uit zijn ondergronds huis. Toen we op het plein aankwamen, zagen we hoe de cursordraak bezig was met de klok te reconstrueren. De buizen van de constructie gloeiden nu niet rood maar groen. Bollen in allerlei groottes en kleuren bemoeilijkten het werk van de cursordraak. Ze schoten over zijn hoofd en maakten het geluid van een windhoos. Ze wentelden allemaal in

dezelfde richting, behalve de kleinste die zo groot was als een opblaasballon. Ik had genoeg documentaires op tv gezien om de zestien belangrijkste manen van Turnus erin te herkennen.

De mensen die zich op het plein bevonden, deinsden achteruit naar de rand ervan of vluchtten weg in hun huizen. De dappersten bleven staan en keken mee. Gehypnotiseerd gaapten we naar de realisatie van de wondere klok.

De tijd die we hadden om het honderdwoordenverhaal te zoeken was begonnen. Ik vroeg me af hoe we te weten zouden komen wanneer de tijd om was, maar dat zouden we dan wel merken.

‘Rennen jongens,’ riep ik en holde naar de trap.

De kinderen lieten zich dat geen twee keer zeggen en ook Anna haastte zich achter mij aan. Tot mijn grote opluchting besloten ook Demmed en Maddam zich bij ons te voegen.

Tijdens de hele weg naar boven spraken we niet. Toen we op het dak van de zevende stadsverdieping aankwamen – vergeet niet dat elke verdieping zo hoog was als een gebouw van minstens zeven verdiepingen – vroeg ik me af hoe we terug naar onze eigen wereld konden springen.

We waren door een gat in de kleine menhir gesprongen, maar ik zag niets dat een opening naar onze wereld kon zijn. Of toch, er lag een bal op het dak, een blauwbruine wereldbol met witte slieren erover gedrapeerd.

Demmed nam de bal vast met de polsen bij de evenaar en de vingers uitzwermend naar de polen. Hij zei:

‘Gooi de bal naar iemand, maar die moet hem wel opvangen, en dan ben je weer buiten.’

Hij demonstreerde dat door de bal naar Ebe te gooien. De kleine meid ving hem op en Demmed verdween. Ebe keek verbaasd naar Anna, en naar mij, alsof ze toestemming vroeg om verder te mogen spelen. Ik knikte en Ebe deed wat Demmed had voorgedaan. Bab ving de bal op en Ebe verdween van het toneel.

‘Gooi hem nu naar mij,’ riep Did.

Bab deed wat haar grote broer vroeg, en Did ving de bal zonder problemen op waardoor ook Bab in het ijle verdween. Zonder veel tijd te verliezen gooide Did de bal onverwachts naar mij. Ik kon hem niet opvangen en het verdwijntrucje werkte niet, want Did bleef waar hij was. De bal botste omhoog waardoor Maddam hem kon opvangen, en zo verdween Did toch in het niets. Maddam gooide op haar beurt de wereldbol zonder aarzelen naar Anna en ging eveneens op in lucht.

‘Wat doen we met Faf?’ vroeg Anna met de bal in haar handen.

‘Verdomme, daar heeft Demmed niet aan gedacht,’ zei ik, ‘wacht, ik weet het, jij probeert al spelend met Faf de bal naar mij te laten vliegen, zoals daarnet de bal naar Maddam stuiterde.’

Anna vond het geen al te goed plan, want ze vroeg:

‘En hoe kom jij dan terug?’

‘Dat regel ik wel, heb vertrouwen in mijn lumineuze ideeën.’

‘Als je te lang wegblijft, kom ik terug,’ zei ze.

Ik stelde me voor dat dit ons finale afscheid was.

‘Doe het nu maar.’

‘Faf,’ riep ze, ‘gaan we een spelletje spelen?’

Toot zat op haar schouder en keek toe hoe Faf danste en sprong omdat Anna de bal voor zijn neus hield. Het moest bij de eerste poging lukken, want anders zat ik met de hond vast. En omdat een hond geen bal kan hanteren, zou ik hem moeten achterlaten. Die mogelijke afloop wilde ik liever niet met Anna bespreken.

Anna gooide de bal naar Faf. Alle geluk van de wereld bundelde zich in het lijf van de hond. In een gecontroleerde beweging tikte hij de bal met zijn snuit naar mij, waardoor Anna verdween. En toen ik de bal opving, flitste Faf ook terug vanwaar hij was gekomen.

Ik had de bal en niemand om mee te spelen. Ik stelde me voor dat de toekomst letterlijk in mijn handen lag. Zou het ook lukken als ik de bal zelf opving? Ik dacht niet te lang na en probeerde het uit.

De wereld draaide zich binnenstebuiten. De binnenkant van Vuurstad was weer de buitenkant van de kleine menhir en ik had het rare gevoel dat ik niet van mijn plaats was geweest.

Eenmaal weer thuis in de vakantiewoning liepen de kinderen naar de speelkamer. Loek ontfermde zich over de Limo en Janien verdween naar de keuken om het avondmaal klaar te maken. Udu en Lise hadden een briefje achtergelaten met de melding: *Zijn uiteten, daarna dansen, 't zal laat zijn.*

Ze namen het ervan. Mooi, dan konden wij dat ook doen.

Ik volgde Anna naar onze slaapkamer. Ze bevrijdde Toot uit het rugzakje en de eekhoorn wipte op zijn typische manier naar de zetel. Anna ging de badkamer in, deed de deur dicht en draaide de sleutel in het slot.

Ik was moe en dacht eraan om op het hemelbed te gaan liggen, maar Toot trok mijn aandacht. Hij zat op het boek over de wolkenkrabbers dat in de zetel was blijven liggen. Het kwam goed van pas nu ik mijn beurt moest afwachten om in bad te gaan, want samen met Anna baden was nog toekomstmuziek. Ik installeerde me in de zetel en Toot las vanaf mijn rechterschouder mee.

Ik las over mensen die in de hoogte bouwden om ver te kunnen kijken, zodat ze hun goed beter konden verdedigen, maar ze zochten er ook spiritualiteit. Achter piramides en tempels zit een religieus idee. Samen met de zuilconstructies zijn zij de historische voorgangers van de wolkenkrabbers.

De oorsprong van de moderne wolkenkrabbers vind je in de grote stadsbranden. Bij de herbouw van een stad combineerden de architecten voor het eerst metselwerk met een staalconstructie. En de lift heeft de opgang van de wolkenkrabber versneld. Jammer genoeg zijn de wolkenkrabbers tot publiekstrekkingen geworden, het zijn slechts immense reclameborden en pogingen van dromers om in het recordboek te komen. Het duurt soms jaren om alle kantoorruimte aan huurders kwijt te raken.

Ik draaide een blad om en schrok van een foto. Een ouderwetse wolkenkrabber van exact honderd meter hoog. Hij had de vorm van een zuil met vierkante top en grondplaat, voorzien van sierblokken en arcades. Hij was gemaakt van baksteen en de ramen waren half spiegelen. De tien meter hoge ingangseur was uitgevoerd in de vorm van een immens standbeeld van een man die een luit bespeelde. De tekst onder de foto vertelde me dat de wiskundige ook de uitvinder van de muziek was: *Goras*.

Kon die kennis me helpen in het verzinnen van het honderdwoordenverhaal? Of moest ik wakker worden uit een nachtmerrie om te begrijpen dat het avontuur in Vuurstad zich slechts binnen een dagdroom had afgespeeld?

Ik sloeg het boek met een klap dicht. Toot schrok en wipte van mijn schouder bliksemsnel naar het bed. Toen hij van het houten voeteneinde op de matras sprong, verscheen Anna's slaperige gezicht erbovenuit.

'Kan dat wat zachter?' vroeg ze.

Ik had zo geconcentreerd in het boek zitten lezen dat ik niet had gemerkt dat Anna uit de badkamer was gekomen en in haar ondergoed op het bed was gaan liggen. Uitnodigend.

Ik keek op mijn horloge. De keukenprinses was wellicht al klaar met het avondeten en dus was het te laat om een douche te nemen.

'Toch maar beter gaan eten zeker?' vroeg ik.

Anna knikte. Ze sprong snel van het bed op en zei:

'Ik rammel, ik kan wel een chocolade man opeten.'

De manier waarop ze naar de kleerkast liep maakte iets wakker in mij. Een smakelijk kippetje was niet te versmaden.

Een mooie vrijdag leek aan te breken toen ik wakker werd in het hemelbed. Lichtstralen schenen, door de hoge ramen naar binnen. Ik kroop stilletjes uit het bed. Anna werd niet wakker.

Tandenpoetsend vóór de spiegel in de badkamer probeerde ik de nachtmerries van de afgelopen nacht op te rakelen. Hoe ik ook mijn best deed, ik herinnerde me er geen. Het was me nog nooit

overkomen dat mijn droomgeheugen compleet leeg was. Wat betekende dat? Dat ik overdag droomde?

Toen ik terugkwam van mijn poetsbeurt in de badkamer was de zon achter donkere wolken verdwenen. De regen zou niet lang op zich laten wachten.

Onverwachts kwam Did binnengestormd, gekleed en klaar om naar buiten te gaan.

‘Gaan we tennissen?’

Mijn gezicht zei volgens mij voldoende, maar ik vroeg toch:

‘Heb je gezien wat voor een rotweer het is?’

‘Het is toch mooi weer,’ zei hij.

‘Het was mooi weer, kijk eens naar buiten.’

Hij deed geen moeite om dat te controleren. Gelaten wachtte hij af wat ik van plan was. Het was al meer voorgevallen dat ik van gedachte veranderde.

‘Gaan we vandaag ergens heen?’ vroeg iemand achter ons.

Anna was uitgeslapen. Rond haar mond verscheen een stralende glimlach.

‘Did wil tennissen,’ legde ik haar uit.

‘Dat is goed voor je buikje,’ zei Did.

‘Dat is waar,’ zei Anna.

Omdat Anna zeker geen buikje had veronderstelde ik dat Did mij bedoelde.

‘Ik heb helemaal geen buikje,’ zei ik.

Ebe en Bab kwamen in hun nachtkleedjes binnengestoven, trekkend aan een grote, roze handdoek met een voor mij onbekende stripfiguur erop getekend. Door het lawaai hoorden ze niet wat ik zei. Ik herhaalde het al roepend:

‘Wat zijn de dames van plan?’

Ze schrokken. Bab liet de handdoek los. Ebe hield hem in haar armen als een gegeerd bezit en zei:

‘Deze handdoek is van mij en van niemand anders.’

‘Niet waar, hij is van mij,’ zei Bab zonder aanstalten te maken zich hem weer toe te eigenen.

Did kwam tussenbeide en probeerde de handdoek uit Ebes handjes te trekken. Dat wilde ze natuurlijk tot elke prijs vermijden. Ze verdedigde de handdoek alsof het haar liefste teddybeer was.

Mijn harde woorden konden het ruziënde tweetal niet intomen. Anna wachtte de afloop van de soapserie nagelbijtend af. Om alles nog te verergeren gooide Bab zich in de strijd, nu als kompaan van Ebe, want Did was hun vijand. Deden ze het om mij te pesten of te testen? Ik besloot de aftocht te blazen en liep de kamer uit.

‘Otto, waar ga je heen?’ vroeg Anna.

Ik draaide me om. Het drietal had hun gevecht gestaakt.

‘Ik ga in mijn eentje ontbijten,’ zei ik, ‘die rotkinderen kunnen nooit met elkaar opschieten.’

De kinderen stonden verweesd onze conversatie te volgen.

‘Dat is niet waar, gisteren hebben ze zich goed gedragen,’ zei Anna tegen mij, ‘is het niet?’ vroeg ze aan de kinderen.

Ze knikten terwijl ze elk nog een hoek van de grote handdoek vasthielden. Ze leken de ruzie voor even te willen vergeten om na ons gesprek verwoed verder te bekvechten.

‘Hoe lost jullie mam en pap zoiets op?’ vroeg ik.

‘Wij vechten het altijd onder elkaar uit,’ zei Ebe.

‘Toon jij nu eens het goede voorbeeld Ebe,’ zei ik, ‘geef die handdoek aan Bab. En jij Did, hou je erbuiten, oké?’

Ebe dacht even na en concludeerde dat ze een voorbeeld moest stellen. Ze zwierde de handdoek in de lucht zodat hij over Babs hoofd viel. Toen Did ook zijn hoek van de handdoek loste, trok Bab grijnzend de buit onder haar arm en vluchtte naar haar eigen badkamer. Ebe volgde haar.

‘Kleden jullie je snel aan, we gaan weer op pad,’ riep ik, in de hoop dat ze het gevecht niet in de badkamer zouden voortzetten.

‘Van tennissen komt weer niets in huis zeker?’ vroeg Did.

‘Straks Did, als het opklaart en de wind gaat liggen. Laten we eerst het kerkhof uit de tweede wereldoorlog bezoeken.’

De kuisprins en de keukenprinses konden niet mee omdat ze moesten helpen bij het huishouden. Udu verwachtte gasten en hij had mij zo discreet mogelijk gezegd dat we beter niet in de weg liepen. Volgens hem was ik heel goed in babysitten en samen met Anna nog beter. Hij had ook gezien dat de kinderen haar wel zagen zitten.

De korte rit naar het kerkhof legden we met mijn eigen auto af. Met Faf en Toot erbij zat hij overvol.

Op de rustplaats van de gesneuvelde soldaten waren bijna geen bezoekers. Het terrein was afgebakend met een metershoge gemetselde muur. De verkeersgeluiden op de brede weg ernaast werden erdoor bijna volledig buitengesloten. Het waren de kinderen die voor het kabaal zorgden.

De grafzerken waren eenvoudig uitgevoerd. Op elk betonnen kruisje van een meter hoog prijkte een naam, een geboortedatum – als die bekend was – en een sterfdatum. Ik schatte dat er vijfhonderd soldaten lagen, allemaal netjes naast elkaar met een ruimte van een meter ertussen. Vóór elk kruisje stond een rechtopstaande steen waarvan ik het nut niet kon bepalen.

Ebe zette een spurt in om de minimehirs een na een als een hordeloopster te nemen. Ik heb geleerd dat je uit respect voor de dode nooit over zijn graf mag lopen. Toen ik zag hoe Ebe er plezier aan beleefde, kon ik haar dat niet verbieden.

Het begon weer te regenen. We trokken allemaal onze kappen over het hoofd en renden naar het midden van het kerkhof waar een immense dennenboom stond. Hij was minstens dertig meter hoog en zijn laagste takken overkoepelden een cilinder met een diameter van vijftien meter. Ik zag er niet alleen een schuilplaats, het was ook een soort levensboom. Onder de boom stond een bank die net genoeg plaats bood aan ons bonte gezelschap.

Bab en Did zaten aan de buitenkant, Ebe zat tussen Anna en mij in. Faf legde zijn kop op mijn knieën en smeekte om op mijn schoot te mogen springen. Toot sprong van Anna's schouder naar de dikke stam van de dennenboom, en klom naar boven, uit het zicht.

Iedereen zweeg en leek zich te bezinnen over wat het leven nog meer kon bieden dan samen zijn met anderen.

Anna durfde een filosofieles aan.

‘Zou je wenen als Did moest doodgaan?’ vroeg ze aan Ebe.

Ebe dacht niet lang na en zei:

‘O ja.’

Did leek op een lachebekje, en zei spontaan:

‘Ik zal wenen als Otto sterft.’

Het raakte me diep vanbinnen, ik hoopte dat hij het meende.

‘En ik dan?’ vroeg Ebe.

‘Och sukkel, ga dood,’ zei hij zonder na te denken.

Anna kon niet anders dan kwaad reageren en zei:

‘Did, je mag de mensen niet dood wensen.’

Hij sloeg zijn ogen op naar de hemel, alsof hij Anna’s raad in de wind wilde slaan.

‘Ik zou geen traan laten als Did er niet meer was,’ zei Bab.

Anna keek onthutst naar mij, alsof ik een verklaring voor hun harde woorden zomaar uit mijn mouw kon schudden.

‘Eén mep en je bent er geweest,’ dreigde Did.

Gelukkig zat hij aan het andere uiteinde van de bank en kon ik de twee kemphanen gemakkelijk uit elkaar houden. Ik had nog nooit zoveel onzin bij elkaar gehoord en zei:

‘Nog een beweging en ik sla jullie allebei plat.’

Onverwacht begonnen de kinderen te schaterlachen en ik had sterk de indruk dat zij mij in de maling hadden genomen. De ruzie was op slag voorbij.

Faf begon luidruchtig te blaffen, naar iets boven hen in de boom.

‘Waar is Toot?’ vroeg Anna zich af.

Did bood zich aan om de eekhoorn achterna te gaan. De laagste takken van de boom hingen niet meer dan anderhalve meter hoog, en via de leuning van de bank kon hij er bijna bij. Als ik hem een zetje gaf, lukte het wellicht.

‘Niet doen Did, dat is te gevaarlijk,’ zei Anna, ‘Toot komt vanzelf wel terug naar beneden.’

‘Kijk, daar zit hij,’ riep Bab.

De eekhoorn piepte onder een tak vandaan maar kwam niet verder. Hij maakte een geluid dat alleen eekhoorns kunnen maken, een of ander gekir, en verdween weer.

‘Help me Otto, ik kan echt wel klimmen hoor. Vraag het maar aan Ebe en Bab,’ riep Did.

De meisjes ontkenden dat met klem door hun hoofdjes te schudden. Hun glimlach verklaarde veel.

‘Wacht maar, ik zal jullie eens wat laten zien,’ riep Did.

Met een goed gecontroleerde tijgersprong greep hij de onderste tak vast. Door zijn benen naar de tak te zwaaien slaagde hij erin zichzelf op te hijsen. Anna commandeerde hem om naar beneden te komen, maar hij luisterde niet. Bab en Ebe gaapten ademloos zijn stunt aan.

‘Did, kom daar af,’ riep ik.

‘Ik kom terug,’ riep hij, ‘wacht maar af.’

Hij klauterde omhoog en verdween tussen de takken.

‘Ik ga hem achterna,’ zei ik, ‘jullie wachten hier.’

‘Wie niet luistert krijgt slaag,’ zei Ebe.

De meisjes grinnikten, want een dag waarop Did straf kreeg kon niet stuk.

‘Voorzichtig,’ riep Anna toen ik naar boven klom.

Nadien kwam ik te weten dat Toot niet veel later weer op Anna’s schouder zat, en dat Did pardoes uit de boom was gevallen.

De dennenboom was zo groot dat er amper licht tussen de zwiepende takken naar binnen viel. Lichtstralen raakten erin gevangen en leken nog het meeste op glinsterende sterren aan een nachtelijke hemel.

Toen ik de volgende tak vastgreep, werd het binnenste van de boom bloedrood en keerde de wereld zich binnenstebuiten. De transformatie kon ik nog het beste vergelijken met die naar Vuurstad via de kleine menhir.

Ook al had ik in de stad van koning Silex geen echt vuur gezien, de vergelijkbare zwamstad waarin ik terecht was gekomen kon ik waterrijk noemen. Stromend water viel via een sleuf van minstens tien meter breed als een grote waterval over het dak van de bovenste stadsverdieping in de afgrond. De regenboogkleuren van de cilinderstad waren niet die van het groen maar die van het blauw. De hogere luchtlagen waren donkerblauw, boven de horizon scheen een violet licht en de kleur van de kraterrand neigde naar indigo.

Het lichtblauwe dak was goed begaanbaar. Ik liep naar de turkooizen buitenmuur die het bovenste gedeelte van de stad veel lichter maakte dan die van Vuurstad. Ik daalde verder af omdat Toot en Did nergens te zien waren. Onbekend was het terrein niet, want ik zag genoeg overeenkomsten met Vuurstad om te begrijpen dat de stad ook zeven verdiepingen had en dat een binnenplein op het laagste niveau lag. In een lumineus moment begreep ik dat er misschien geen vuur in Vuurstad was geweest omdat de in coma liggende koningin het vuur had geblust.

Ik daalde via een trap naar de volgende verdieping af en liep vijftig graden rond. Ik had geen paraplu, maar tijdens mijn afdaling moest ik enkel lichte motregen trotseren. Een verdieping lager hingen grote trechters die het water opvingen en via een buizensysteem in sierlijke bochten naar het volgende bekken spoten.

De binnenhuisarchitect van de stad had een kronkel in zijn brein gehad, het was een waar waterfestijn. De lichtblauwe en

blauwgroene waterstralen spoten door elkaar en raakten niet, maar het geheel kwam altijd op het dak van de volgende verdieping terecht en verdween als één stroom naar een verdieping lager.

Ik schoof elke verdieping ongeveer vijftig graden op en daalde af naar de zevende terwijl het almaar donkerder werd.

Het binnenplein was leeg, er waren geen verlichte standbeelden te zien, of ze moesten zo donker als de nacht zijn. Ik keek omhoog en het viel me op dat de gebouwen geen vensters hadden. Ik waande me binnenin een lege watertoren waarvan de binnenwand glinsterde van het vocht en als spiegel diende voor de reflecties van de waterfonteinen. Was dit het koninkrijk van O?

Ik wilde niet dat zijn lijfwachten me overvielen en besloot snel te handelen. Op het eerste gezicht had Waterstad hetzelfde grondplan als Vuurstad. Het zou een koud kunstje moeten zijn om de ondergrondse verblijfplaats van de koning te vinden.

Zoals ik had gedacht, ging een brede trap vanaf het plein steil naar beneden. Ik kwam uit in een cilindervormige ruimte met in het midden een zandloper van minstens twee meter hoog. In het zachte blauwe licht dat uit de muren scheen zag ik dat het zand nog voor het grootste gedeelte in de bovenste helft zat. De vallende zandkorrels glinsterden. Ik dacht aan de klok in Vuurstad. Misschien gaf het uurglas de tijd aan die me nog restte om het honderdwoordenverhaal te vinden.

Ik liep naar een gat in de wand, waar opnieuw een steile trap naar een lagere verdieping voerde. Aan het einde ervan stuitte ik op een massieve houten deur. Ik vloekte omdat ik er geen beweging in kreeg. Mijn gebonk had succes, want niet veel later hoorde ik iemand een sleutel in het slot omdraaien. De deur ging open en bleef op een kier staan. Een man die op een hofnar leek piepte door de opening.

‘Wie ben jij?’ vroeg de man met zijn gele zotskap op.

De belletjes aan zijn tweepuntig hoofddekseel rinkelden mee. Mijn vader vond een hofnar niet nodig aan het koninklijke hof,

maar ik kon het niet laten af en toe er een te spelen. Ik wilde niet dat mijn volk me als een stijve hark zag.

‘Ik ben Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Otto, zoon van koning Otto de vierde van Dolmatië. Mag ik je iets vragen?’

‘Heb je een audiëntie bij de koning aangevraagd?’

De deur ging wat wijder open waardoor ik de nar beter kon zien. Hij had iets van Loek, maar dan verkleed. Of Demmed voor de vrienden van koning Silex.

‘Nee, maar misschien kun jij mij verder helpen.’

‘Ik ben een grappenmaker,’ zei de nar, ‘hoewel ik nu niet in de stemming ben.’

De nar keek me ondanks zijn vrolijke uiterlijk veel te serieus aan. Hij deed de deur bijna dicht en riep naar iemand achter hem in de kamer:

‘Een of andere prins wil je spreken. Kan dat?’

Ik hoorde een gemurmel op de achtergrond. Daarna ging de deur open tot ze niet meer verder kon. Terwijl ik naar binnen liep, vroeg ik:

‘Ben jij het, Loek?’

‘Mijn naam doet er niet toe.’

De nar sloeg de deur achter mij dicht en wees in de richting van de open ruimte.

‘Daar moet je zijn.’

Met rinkelende belletjes aan zijn hoed en puntschoenen trok hij zich terug in een zijkamer, wellicht een van zijn eigen vertrekken.

De ondergrondse ruimte was net zoals die van koning Silex in kwadranten verdeeld. In het midden stond echter geen kachel maar een ijsblok in een waterbad. Hij was zo groot als een koelkast en ik kon zijn functie niet afleiden. Het was er tamelijk koud, de verlichting bestond uit slechts een staande schemerlamp.

In het woongedeelte zat een statige man achter een bureau. Hij had ongeveer dezelfde leeftijd als koning Silex. Zijn warme mantel zat rond zijn nek vastgebonden met behulp van een gouden broche

voorzien van een indigo en een diepblaauwe edelsteen. Hij droeg een plat hoedje op het hoofd dat aan de voorkant voorzien was van een violette edelsteen. Vóór hem lag een dik boek in de helft opengeslagen.

Hij keek mij schattend aan.

‘Zozo, jij beweert een prins te zijn? Van welke stad?’

‘Niet van een stad maar van een land,’ zei ik, ‘Dolmatië.’

‘Nooit van gehoord.’

Omdat de man een bladzijde in zijn boek omsloeg en geen aanstalten maakte om de conversatie te vervolgen, nam ik het woord.

‘Wie ben jij, als ik vragen mag?’

De man keek geërgerd van zijn boek op en zei:

‘Voor de vrienden is het O, koning van Waterstad.’

‘Silex heeft me gestuurd,’ zei ik.

Koning O schoot geschrokken recht en duwde daarbij zijn massieve stoel omver. Toen hij naar me toe kwam, zag ik dat hij een pofbroek droeg met in het midden een afneembaar klepje als gulp.

‘Silex?’ vroeg hij.

Ik knikte en zocht een plekje waar ik me kon verschuilen voor zijn komende woedeaanval, maar hij hield zich in.

De hofnar, gelokt door de geïrriteerde stem van zijn baas, kwam weer tevoorschijn en vroeg:

‘Wat scheelt eraan? Zal ik de wachters roepen?’

‘Nee Quibus, laat maar.’

Ik vond het een goede naam voor een nar. Ik keek hem aan en fronste mijn wenkbrauwen. Als antwoord trok hij zijn schouders onverschillig op.

‘Ben jij de architect die ik verwacht?’ vroeg koning O aan mij.

Als kind bouwde ik al met legoblokken, ooit wilde ik architect worden. Helaas hadden de adviseurs van mijn vader dat afgeraden. Ik dacht er ineens aan dat Anna van opleiding architect was. Verwachtte de koning niet mijn komst maar die van Anna?

‘Nee, ik ben geen architect en ik zal er ook nooit een worden. Ik ben op zoek naar een manier om de vrouw van koning Silex wakker te maken.’

De koning bulderde van het lachen. De hofnar glimlachte.

‘Rokset heeft me afgewezen en daarom heb ik haar gestraft. Silex zal ook moeten boeten, hij zal niet meer met haar kunnen kofferen.’

‘Kofferen? Wat is dat?’ vroeg ik.

Quibus en O wisselden een smalende blik.

‘Jongeman, weet jij niet wat *kofferen* is?’

‘Ik vroeg het toch?’

‘Kofferen is hetzelfde als gemeenschap hebben.’

Vandaar het gezegde: *Met iemand in de koffer duiken*.

O trok een gezicht alsof hij de eerste de beste gewillige meid op zijn bed wilde gooien. Er verscheen spontaan een beeld voor mijn geestesoog waarin hij zijn lange snuit tussen haar borsten begroef.

‘Ik kan je nog meer woorden leren,’ zei O, ‘*huik* of lange kapmantel. *Ogief* of kruisboog. *Agnosie* of onvermogen tot herkenning van het waargenomene. *Morganatisch huwelijk* of een vorstelijk huwelijk beneden de stand waarbij bepaalde rechten niet overerven. *Goochem* of slim. *Dukdalf* of zwaar paalwerk in het water om te meren of waterwerken te beschermen. *Retorsie* of vergelding. *Lapis lazuli* of blauwe edelsteen. *Glypt* of gesneden steen.’

De goede man hield eindelijk op met zijn wonderbaarlijke woordenschat uit te spuien. De betekenis van de meeste woorden was me duidelijk. Opvallend was dat O het morganatische huwelijk vernoemde, terwijl ik Hertog van Morgana was.

‘Je hebt duidelijk iets met woorden,’ gaf ik toe, ‘maar is dat verhaal van honderd woorden waar Silex het over had werkelijk Roksets wekker?’

‘Yep, mijn onderdanen noemen mij de woordenspeler. De essentie van een verhaal zit hem in het gebruik van de juiste woorden.’

‘Waarover moet dat verhaal gaan?’

‘Dat is jouw probleem.’

Er schoot me iets te binnen. Silex had iets gezegd over reizen tussen vuur en water. Waren er nog andere steden zoals Vuurstad en Waterstad?

‘Hebben de zeven steden van Moe er iets mee te maken?’

‘Ik ken geen steden van Moe,’ zei O.

Ik had de indruk dat hij het werkelijk niet wist.

‘Zijn Waterstad en Vuurstad misschien twee van de zeven?’

‘Ik weet niet waarover je het hebt.’

‘En waarom verwacht je een architect? Ga je de stad verbouwen?’

‘Nee,’ zei O, ‘Silex heeft je blijkbaar niet alles verteld. Pubis, zijn hofnar, heeft de aanslag op Rokset gepleegd en is sindsdien spoorloos.’

Pubis? Dat is een ander woord voor *schaamheuvel*.

‘Is Pubis een vrouw?’

‘Nou en of,’ zei O met fronsende wenkbrauwen.

‘Wat heeft zij met dat architectengedoe te maken?’

‘Pubis hielp mij in ruil voor het koningschap over Turnus.’

‘Turnus?’

Het verhaal was al vergezocht, maar nu werd het te bont.

‘Ja, de oude wereld,’ zei O.

Hij gaf me een weemoedige indruk.

‘Hoe kun jij haar daarmee helpen?’

‘Ik heb de materialen om een vliegend schip te maken, maar Silex heeft het bouwplan.’

‘Dat honderdwoordenverhaal is een verzinsel en jij wilt slechts dat bouwplan,’ concludeerde ik.

‘Ja, maar de betovering van Rokset is echt.’

‘Niet te geloven,’ zei ik, ‘jij chanteert Silex om het bouwplan te bemachtigen en Silex stuurt mij naar jou om uit te vinden hoe hij zelf koning over Turnus kan worden. En Pubis is de pineut.’

‘Zoiets,’ zei O.

Quibus, die het gesprek mee volgde, leek daarvan te schrikken. Mijn gesprek met O had hem iets bijgeleerd, maar wat? Speelde hij misschien onder één hoedje met Pubis?

‘Wat is er Quibus?’ vroeg O.

‘O niets, het gaat weer, ik ben wat duizelig van de wijn.’

Koning O besloot op dat onderwerp niet verder in te gaan.

Het bezoek aan Vuurstad kwam echt op me over. Ik waande me in een werkelijke stad. Toch zei een piepstemmetje ergens in mijn achterhoofd dat het allemaal een droom was en dat ik binnenkort op gepaste wijze in de armen van mijn redster zou wakker worden.

‘Moet ik hier de architect uithangen?’ vroeg ik, ‘besef je wel welke moeite ik heb om de hele situatie te begrijpen?’

‘Zoveel als de mannen de vrouwen begrijpen,’ zei O, ‘neem je de uitdaging nu aan of niet?’

‘Ik denk er niet aan.’

‘Ik kan genoeg chantageverhalen bedenken om je tot andere gedachten te brengen. Denk aan de kinderen en je vriendin,’ zei O, en hij wisselde een veelzeggende blik met Quibus.

Ik besloot voor het moment zo bereidwillig mogelijk te zijn. Als het me uitkwam, zou ik wel weer mijn jas draaien.

‘Laat mij eens zien over welke materialen ik beschik.’

‘Wil je dan mijn architect zijn?’ vroeg O.

‘Als je me zo wilt noemen.’

‘Oké,’ zei O.

Hij sloeg het grote boek dicht, stond van zijn stoel op en overhandigde het mij.

‘Voilà, hier heb je het bestek,’ zei hij, blij dat er eindelijk schot in de zaak kwam.

O wilde er niet meer woorden aan vuilmaken, want tegen Quibus zei hij:

‘Laat Zijne Koninklijke Hoogheid uit.’

‘Ik zal kijken wat ik kan doen,’ zei ik nog en draaide me om.

Quibus haastte zich niet. Hij liep sloffend naar de deur en ontgrendelde ze terwijl de belletjes aan zijn muts en schoenen vrolijk rinkelden.

‘Hoe kan ik hier snel weg?’ vroeg ik.

‘Zoals je gekomen bent, of nee, er is een andere manier. Ik loop wel even met je mee,’ stelde Quibus heel bereidwillig voor.

Wilde hij me alsnog in een val lokken? Het leek me linke boel, toch volgde ik hem door de ondergrondse verdiepingen. In de eerste kamer liepen we voorbij de grote zandloper waarvan het bovenste glas nog voor de helft gevuld was. Niet veel later kwamen we aan in het midden van het donkere binnenplein.

Quibus floot tussen zijn tanden waarna een ratelend geluid boven onze hoofden weerklonk. Ik gooide mijn hoofd in de nek en zag een soort lift zakken, de cilinder bestond uit een metalen kooi met glas erin verwerkt. Het ding kwam met een schok tot stilstand en wiegde nog wat op en neer.

‘Goede reis en tot ziens,’ zei Quibus en draaide zich zonder boe of bah om.

Ik stapte in. De liftkooi vertrok traag maar schoot al snel als een raket de hoogte in. In een mum van tijd schoven de zeven stadsverdiepingen voorbij. Het licht in de liftkooi doorliep alle tinten van het groen, kleurde diepblauw en daarna bloedrood, waarna de dennenboom met zijn rode stam en wijde takken zich rondom mij materialiseerde.

Ik greep een tak om mijn evenwicht te kunnen bewaren en begreep dat het boek in de lift was achtergebleven. Toen drong de zoetgevooisde stem van Anna van Steen tot mijn gehoorgangen door. Ik klom snel naar beneden, ging aan de laagste tak hangen en liet me op de grond vallen.

Faf kwam me kwispelend begroeten, door mijn hand te likken en in mijn kruis te snuffelen. Toot zat op Anna’s schouder en knabbelde aan een veel te grote hazelnoot. Anna en de meisjes zaten nog op de bank en keken me verwonderd aan. Op Anna’s schoot lag een boek dat veel op dat van O leek.

‘Waar is Did?’ vroeg ik.

Normaal had Anna dat moeten vragen.

‘Hij zit in de auto te mokken,’ zei ze.

‘Hoe is hij hier geraakt?’

‘Ineens viel hij uit de boom,’ zei Anna, ‘hij heeft zich niet erg bezeerd, maar zijn ego is geraakt.’

‘We hebben hem uitgelachen,’ zei Ebe in haar vuistje lachend.

Moest ik me opgelucht voelen omdat het bezoek aan Waterstad slechts een dagroom bleek te zijn?

‘Waar heb je dat boek vandaan?’ vroeg ik.

Het had ook Anna’s vraag kunnen zijn indien mijn avontuur in Waterstad niet enkel de realiteit had benaderd.

‘Het lag onder de bank,’ zei Anna.

‘Het gaat over de vuurkoning en de ijskoningin,’ zei Bab.

‘Het is een fantastisch verhaal,’ zei Ebe.

Van mijn eigen verhaal herinnerde ik me enkel het woord *Turnus*, O’s oude wereld.

De dag waarop we terug naar huis moesten keren, brak aan. Koffers pakken ging snel. We waren met zijn tweetjes gekomen, maar de terugreis deden we in familiekring.

Anna zat naast me in de auto terwijl Did zich in de smalle ruimte achter ons had geïnstalleerd. De grote Limo van Udu bood genoeg plaats aan Lise, de twee meisjes, de oudjes en Toot. Ik was blij dat er geen lijfwachten meereisden. Als prinsen van Dolmatië reisden we incognito.

Gelukkig was het nog vroeg in de avond toen we in Macona aankwamen. We vonden snel een luxehotel dat toevallig nog twee kamers vrij had. Hoe we de kamers met elk twee tweepersoonsbedden verdeelden? We overlegden zoals het een koninklijke familie betaamt en kwamen tot een unaniem akkoord. De meisjes zouden de grote kamer nemen en de jongens moesten zich met de kleinere behelpen.

De keuze van het bed was bij de mannen vrij snel geklaard, mijn broer en ik hadden vroeger altijd in hetzelfde bed geslapen. Het ijs tussen Loek en Did was al eerder gebroken omdat Loek regelmatig met hem had gevoetbald. Did mocht van Loek zijn favoriete kant van het bed kiezen. Faf kreeg een plekje tussen de twee bedden op de grond. Als iedereen sliep zou hij gegarandeerd op een van de bedden springen en zijn dutje daar verder doen.

Hoe de verdeling bij de dames eraan toe ging, wist ik niet. Aan tafel tijdens het avondmaal had ik begrepen dat Anna bij Lise zou slapen, en Ebe en Bab bij Janien. Waar Toot zich zou ophouden, was een open vraag.

De kinderen hadden geen problemen met de overnachting in het hotel, wel met het tweede deel van de autorit. Maar ze wilden zich voorbeeldig gedragen op voorwaarde dat ik regelmatig stopte om te drinken of te eten. Dat was geen probleem, want Faf moest regelmatig zijn plasje doen.

Tijdens de rit las Did verder in het dikke boek. Er leek op momenten stoom uit zijn hoofd te ontsnappen, wellicht door het samenkomen van vuur en ijs. Faf lag met zijn kop op Dids knieën en sliep terwijl Anna het voorbijschuivende landschap zwijgend bewonderde.

Aan Anna's boerderijtje stapte Did over in de Limo. We namen er afscheid van het koninklijke gezin. Ik hielp Anna met haar bagage, gaf haar een vriendschappelijk kusje en reed naar mijn huurhuis in Lomara.

Bij het uitladen van mijn koffer vond ik het dikke boek over de vuurkoning en de ijskoningin onder de autozetel terug. Did had het daar achteloos laten liggen. Toen ik het beter bekeek viel me de titel op: HEKS KWEETETAL. Ik nam het boek onder de arm, haalde mijn bagage uit de kofferbak en ging langs de voordeur het huis in.

Het boek legde ik op het salontafeltje. Mijn vuile was gaf ik aan Darpita.

Op mijn eerste werkdag na de vakantie zette ik mijn computer aan en wachtte tot de machine zijn bits bij elkaar had gevonden. Toen hij eindelijk bedrijfsklaar was, verscheen er een berichtje van Titia Jamart op het scherm:

<Gelukkig nieuwjaar. Alles kits daar bij jullie? Mijn nieuwe collega's vallen mee. Ik volg een opleiding van enkele weken, eens zien wat dat geeft. Over mijn baas ben ik niet te spreken, hij com-mandeert me te veel. Hoe was de vakantie? Zin om mij alles te vertellen zaterdag?

Werkverandering garandeert geen werkverbetering. Ik besloot te reageren met:

>Gelukkig nieuwjaar Titia. Mijn vakantie is niet helemaal in het water gevallen. Veel geld opgemaakt en een massa megalieten gezien. De rest vertel ik je volgende week bij jou thuis.

Anna belde me voor ik goed en wel ingewerkt was.

‘Aan wie moet ik vragen om een telefoon te installeren?’

‘Jij bent de telefoniste,’ zei ik.

‘Help me hier even uit alsjeblieft,’ smeekte ze, zonder zich te ergeren over mijn geplaag.

‘Bel de helpdesk,’ stelde ik voor.

‘Daar neemt nooit iemand op, dat wachtmuziekje komt mijn oren uit.’

Ik legde haar zonder dralen de installatieprocedure uit. Ze be-weerde dat ik daarmee terug in de bovenste la van haar bureau kwam te liggen.

‘Heb je die nieuwe spetter gezien?’ vroeg Anna.

Ze was in een roddelstemming.

‘Ik kijk niet naar mannen,’ zei ik, ‘val jij op jonge kerels?’

‘Ik ben een rijpe vrouw en wil een man met veel ervaring.’

‘Ik kan niet wachten om de vrucht te plukken,’ zei ik.

Het was lachen geblazen. Ik hoorde de engeltjes in de hemel op hun bazuinen blazen.

Voor het slapengaan stond ik mijn tanden te poetsen. Terwijl ik mijn reflectie in de spiegel van de badkamer bekeek, brak ik me

het hoofd over mijn evolutie. Ik stond elke dag voor de spiegel en zag niet dat ik langzaam veranderde. Toch hoopte ik dat mijn kern, mijn pit, altijd dezelfde zou blijven. Ook als prins.

Wat wilden de koningen van Vuurstad en Waterstad werkelijk van mij? Ruimtetuigen die aan Turnus voorbij waren gevlogen hadden geen signalen opgevangen die lieten uitschijnen dat de planeet een uitgedoofde ster was. Hoe bouwde ik een ruimtetuig om er-naartoe te vliegen?

Ik had in mijn vrije tijd al veel geschreven en had ondervonden dat alle woorden richting krijgen door ze veelvuldig na te lezen, door ze te sturen, kortom door met hen te spelen. Koning O had zich de woordenspeler genoemd, maar wat had hij mij met zijn woordenvloed willen vertellen? Hoe moest ik aan het honderd-woordenverhaal beginnen?

Moest ik in een huik het toneel opkomen? Gewapend met een ogief? Leed ik aan agnosie? Stond ik op het punt een morganatisch huwelijk aan te gaan met een heks? Moest ik op een goocheme manier herrie schoppen? Moest ik een dukdalf bouwen om een brug te beschermen? Tegen wie moest ik een retorsie uitvaardigen? Waar lag de schat van lapis lazuli's? En op wie leek mijn glypt?

Al die vreemde woorden klonken als muziek in de oren. De soorten woorden brachten me bij de soorten muziek en bij het hotel Muzak waar ik helemaal geen muziek had gehoord. Kon ik de woorden gebruiken in het honderdwoordenverhaal? Moest ik daarvoor de zeven steden van Moe bezoeken? Mijn hoofd tolde van de echte en onechte informatie. Mijn computer kon het niet meer aan en dreigde tilt te slaan, een flipperkast weet er alles van.

Ik was mijn tronie in de spiegel beu gezien en het woord *slapen* stuurde me naar bed. Daar droomde ik niet in beelden maar in muzieknoten. Tegen alle verwachtingen in was die ervaring niet la-waaierig maar oogverblindend.

De volgende dag probeerde ik met de beste wil van de wereld een verhaal uit de droom te destilleren, maar dat lukte niet.

Een week later – het nieuwe jaar was twee weken oud – zag ik Titia terug. Het was drie weken geleden dat ze bij LOTO was weggegaan. Ze woonde in een dorpje tien kilometer boven Lomara, in een onopvallend rijtjeshuis.

Bij het binnenkomen zag ik een wieg op de tafel van de eetkamer staan. Domweg vroeg ik:

‘Heb ik je al negen maanden niet meer gezien?’

‘Je bent gek,’ zei ze, ‘mijn vriendin heeft me gevraagd om op de kleine te letten terwijl ze bij de kapper is.’

‘Dat kan lang duren bij vrouwen.’

‘Wat weet jij daarvan?’

‘Niets,’ gaf ik toe.

Ik was blij haar terug te zien, en dat was altijd beter dan haar aan de telefoon te horen. Het volgende halfuur praatten we hoofdzakelijk over het reilen en zeilen op het werk.

Haar man was met de zoon naar het voetbal en ze liet me foto’s van hun zomervakantie zien. De reis was bedoeld om de sleet op hun tienjarig huwelijk weg te schuren, maar hun zoon had de vakantie in het honderd laten lopen. Ze weidde niet uit over het hoe.

‘Hoe oud is dat kereltje van jou?’

‘Raemonn is twaalf.’

De naam klonk als Raymond en de spelling was verfrissend.

Haar man stond ook op de foto. Zijn moeder had hem Faust gedoopt, ook al had doctor Faust zijn ziel aan de duivel verkocht.

‘Heb je zin om iets te gaan eten?’ vroeg ze.

Ik veegde snel mijn diepere gedachten bij elkaar en zei:

‘Wat zal je man daarvan zeggen?’

‘Die blijft zeker hangen op een feestje op de luchtmachtbasis.’

Jammer dat ik als prins slechts een gelegenheidsvlieger was.

‘En je zoon?’

‘Die is oud genoeg om alleen te zijn,’ zei ze.

Ik had *nee* kunnen zeggen, maar ik voelde me zo zwak als een hulpeloze baby in zijn veel te grote wieg.

‘Oké, dan wil ik wel.’

‘Dat is goed, dan zijn we weg.’

Ze wist verdorie van aanpakken.

‘Vergeet je niets?’ vroeg ik terwijl ik naar de wieg wees.

Het kindje had zijn best gedaan om niet wakker te worden.

‘Goed dat je het zegt,’ zei ze terwijl ze op haar horloge keek, ‘we zullen even moeten wachten.’

Ze stond er wat beteuterd bij, want ze had geen goed voorbeeld van moederlijke bezorgdheid getoond.

Om 17u01 kwam de echte moeder het kind ophalen. Ik begreep hoe gejaagd een gezinsleven kon zijn, want ze had geen tijd voor een babbeltje.

In het restaurant vertelde ik over de kinderen van mijn broer maar verzweg dat ze van koninklijken bloede waren. Ebe was volgens mij de leukste thuis. Ik had haar gezegd dat ze in zichzelf moest geloven en dat ze mij als voorbeeld moest nemen. Titia fronste haar wenkbrauwen voor zoveel zelfvertrouwen.

Toen was het haar beurt om te vertellen. Ze had last van een stalker gehad. Gelukkig was hij opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis nadat hij een vrouw in een rusthuis had aangerand.

Te oordelen aan de manier waarop ze me aankeek, zag ze me graag. Ik was er helemaal voor om onze contacten te onderhouden.

Ik rekende alle mogelijkheden na en vroeg:

‘Heb jij zin om naar de bioscoop te gaan?’

Mijn vraag verraste haar.

‘Jij en ik?’ vroeg ze.

‘We zullen Anna ook vragen, oké?’

Hopelijk begreep Titia dat ze zich als getrouwde vrouw beter niet inliet met een andere man.

‘Fijn, laten we gaan,’ zei ze.

Ik vertelde haar niet dat Anna en ik elk weekeinde naar de bioscoop gingen en in de week elkaar ruimte gaven. Over trouwen hadden we het nog niet gehad. Ik dacht: *Maar dat is onvermijdelijk.*

Titia stapte uit om haar plaats in de auto aan Anna af te staan en begroette haar met een handdruk. Anna zei dat ze achterin wel zou plaatsnemen, maar Titia had zich daar al genesteld.

De autorit naar het bioscoopcomplex aan de rand van Alpona luidde een mooie avond in. De dames konden op het eerste gezicht goed met elkaar opschieten. Ieder had zijn eigen gedachten en mischien was het beter dat ik die niet kon lezen.

We lieten Titia een film kiezen. Ze had het moeilijk, want het aanbod was groot. Uiteindelijk maakte ze een keuze en vroeg ze of we met haar selectie tevreden waren. Anna zei dat het in orde was. De dames giechelden toen ik de entree betaalde. Ik kreeg een geweldig gevoel vanbinnen toen ik bedacht wat voor mogelijkheden twee vrouwen in bed me konden bieden. Het is een fantasie die elke man bezighoudt.

De opkomst van het publiek viel mee. We vonden gemakkelijk drie vrije plaatsen in de *biosdriehoek*. Zo noem ik het gedeelte van de zaal waarin de afstand tot het doek en de kijkhoek optimaal zijn om mijn brein in resonantie met de film te brengen. Er was even verwarring over wie naast wie ging zitten, maar ik loste dat op door in het midden te gaan zitten.

Ik leunde achterover terwijl de vrouwen op het puntje van hun stoel zaten om met elkaar te kunnen babbelen. Vrouwen vertellen hun verhalen als een langdradige dialoog terwijl mannen liever beknopte samenvattingen maken. Ik luisterde, keek en zag dat het goed was.

Toen de film begon, wees ik naar het doek. Anna zei nog wat tegen Titia, maar ik kon dat niet horen omdat het muzikale gedeelte van de film alle aandacht opeiste. De dames begrepen de hint, gehoorzaamden spontaan op mijn wenk en schoven hun lijven onge-meend erotisch in de zetel.

Het donkere filmdoek vloeide uit naar een onaards landschap. De lucht was donkergrijs van sneeuwwolken, een nabije ster scheen vanachter de horizon haar laatste stralen over de planeet en kleurde ze hier en daar mauve.

In de verte kwam een silhouet aangewandeld. Vanaf de plaats waar zijn ogen zaten, schenen twee blauwe lichtbundels naar de grond. Als een kat in het donker zocht hij naar iets, terwijl zijn kapmantel speels rond zijn lichaam wemelde.

Hij bukte zich en leek iets van de grond op te rapen. Toen hij zich oprichtte, herkende ik een pijl in zijn rechterhand. In zijn linkerhand had hij een kruisboog vast. Hij spande de boog en legde de korte pijl op de schacht.

De camera nam langzaam een lager standpunt in waardoor een woelige zee en een houten golfbreker tevoorschijn kwamen, vervolgens pande hij naar rechts en gunde mij het gezichtsveld van de boogschutter. Ik schrok. Het hoge gebouw dat tevoorschijn kwam leek op dat van de foto in het wolkenkrabberboek. Het was pikzwart en had de vorm van een zuil. Wolken kolkten eromheen.

De huikman richtte zijn kruisboog op de top van de grote zuil. De pijl verliet het wapen met een hoorbaar *pleng* en trok een kabel mee, vloog lijnrecht omhoog en spijkerde zich in de wand van de bovenverdieping vast. De boogschutter trok aan het touw om de stevigheid te controleren en begon te klimmen. Enkel het geluid van de zee en het gedonder weerklonk door de bioscoopzaal.

Het beeld van de klimmende man ging over in een close-up. Zijn kap was afgevallen waardoor ik zijn menselijke gezicht van steen te zien kreeg. In de volgende scène was hij op een ingenieuze manier binnen geraakt, want de camera zoomde in op het linkeroog van zijn granieten gezicht en toonde – als reflectie in de ooglens – het naakte lichaam van een vrouw liggend op de tegelvloer van een keuken.

Het oog vergrootte en vulde het filmdoek. Zonder merkbare overgang keerde de wereld zich om en ik zat als toeschouwer in het lijf van de stenen man. Iemand zong:

‘Ga over tot steen.’

Ik wist niet of het als filmmuziek bedoeld was, want het kon zijn dat iemand de muziekinstallatie in de aanpalende woonkamer had aangezet.

De stenen man stond in een cilindervormige keuken. Over een halfhoge muur heen zag ik dat de vierkante bovenverdieping in vier cirkels was verdeeld; een voor de woonkamer, een voor de slaapkamer, een voor de keuken en een voor de studeerkamer, allemaal modern ingericht.

Op de keukenvloer lag een naakte vrouw. Haar houding was niet natuurlijk, want haar hoofd was iets te veel naar achteren gedraaid. Haar vormen waren hoekiger dan die van een normaal mens, haar huidskleur was grijs en haar onbehaarde pubis was roodgekleurd.

Als toeschouwer wilde ik nagaan of de vrouw nog leefde, maar de filmacteur liet haar links liggen en zocht de kamers af. Zijn zoektocht eindigde in de studeerkamer waar hij een open boek van het bureau opnam. Hij bekeek de afbeelding aandachtig, ik keek mee. Het leek op een bouwplan van een lanceerplatform voor raketten. Of waren het graansilo's van bovenaf gezien?

De stenen man bladerde verder tot een tekening zijn aandacht trok, bovenaan stond als titel: DE ZEVENDE HEMEL. Anna stootte me aan en ik wist onmiddellijk wat ze bedoelde. Het mysterieuze huis enkele honderden meters van haar boerderijtje vandaan heette ook zo. Twee dobermannpinchers bewaakten het met verve. Titia keek me zijdelings aan, maar ik reageerde niet.

Ik staarde naar de tekening op het doek en herkende er een planetenstelsel in. De ster die er als zon fungeerde had een platte schijf van ijsklompen die er als manen omheen cirkelden. Turnus?

Ineens liet de stenen man het boek uit zijn handen vallen. Even later viel hij zelf op de grond. Hij lag op zijn rug terwijl de camera

me een beeld van het plafond toonde. Tussen de spleetjes van zijn langzaam sluitende oogleden zag ik de zogenaamde dode vrouw. Ze torende boven hem uit en in haar rechterhand stak een groot mes omhoog.

De oogleden van de stenen man op het filmdoek vielen dicht en de cameralens zoomde langzaam uit naar een donkere ruimte. De camera richtte zich op een koppel dat ineengestremgeld op de achterste rij van een bioscoopzaal zat.

Links en rechts hoorde ik Anna en Titia opgelucht herademen.

Jammer genoeg maakte de stille dialoog van het kussende koppel op het doek geen plaats voor interessantere gespreksonderwerpen. De film vertelde niet over een mysterieuze buitenwereld waar stenen robots woonden. Zoals het elke superproductie betaamt, bouwde de regisseur de spanning op uit onverwachte plotwendingen. In een boek komt die techniek ook van pas.

De acteurs en actrices van de voorspelbare klucht konden me niet blijvend boeien, maar de filmmuziek was bijzonder goed. Aan het einde zong de zanger van het symfonisch orkest:

‘Haal me niet naar beneden.’

Bij het verlaten van de bioscoop vroeg ik me af wat ik had gezien. De film was niet belangrijk genoeg om een bladvolle bespreking in een krant of een tijdschrift aan te besteden, maar misschien groeide hij ooit uit tot cultfilm. De dames waren minder enthousiast over het gewelddadige einde.

We wandelden langs de Koning Otto IV-laan naar het eerste het beste café en zetten ons in een donker hoekje waar de muziek niet te luid stond. Tijdens de filmvertoning was er geen pauze geweest, waardoor hun woorden zich in hun mondholtjes hadden opgestapeld als het water achter een dam.

Anna vertelde over onze vakantie in Beiland. Titia had bij een hulporganisatie op Beiland gewerkt. Ik uitte de hoop dat ze ons kon helpen bij het ontrafelen van het echt-onecht-verhaal. Als er gewonden bij vielen, zou ze kunnen invallen als verpleegster.

‘Herinner je je het begin van de film nog?’ vroeg Anna.

‘Bedoel je *De zevende hemel*?’

‘Denk je dat het toeval was?’

‘Even toevallig als de tekening van Turnus.’

Ik had Anna mijn avontuur in Vuurstad in geuren en kleuren verteld, maar Titia viel uit de lucht en vroeg:

‘Wat bedoel je met Turnus? De planeet?’

‘Trek het je niet aan Titia,’ zei Anna, ‘wij hebben veel fantasie, dat is goed voor het brein. Zo kunnen we gemakkelijker echt van onecht onderscheiden.’

Titia zweeg. Ze leek na te denken over wat ik had gezegd.

Hoe langer hoe meer verloor ik mijn houvast op de echte wereld en dreigden de onmogelijke creaturen van mijn fantasieland me op te slokken.

‘Het boek in de film deed me denken aan mijn moeder,’ zei Titia, ‘zij las voor het slapengaan verhalen voor waarin ze de wetenschap op een eenvoudige manier uit de doeken deden. Ik heb er veel uit geleerd, ook over spiritualiteit. Wist je dat bij elke maand van het jaar een edelsteen hoort? Zoals er edelen zijn onder de mensen, zo zijn er ook edelstenen onder de stenen. En als je in resonantie met zo’n steen komt, kun je het bijbehorend aspect van je gezondheid verbeteren.’

Dat moest ik onthouden, misschien kon een edelsteensessie me bij het vinden van het honderdwoordenverhaal helpen.

Titia legde ook uit dat zeven chakra’s een helende werking op het lichaam hebben, zeven manieren om met behulp van edelstenen de levensenergie door het menselijke lichaam te kanaliseren. Bovendien heeft elke chakra een regenboogkleur.

Ik herinnerde me dat de edelstenen in de kleren van koning Silex warme kleuren hadden en die van koning O koud waren. Ik vroeg me af wat we uit onze bezoeken aan de vreemde steden konden leren en waarom ze me aan paddenstoelen deden denken. Het was niet echt cafépraat, maar toevallig wist Titia meer over zwammen:

‘Zwamdraden zijn het ultieme transportmiddel voor voedsel tussen planten en dieren. De symbiose met de parasolmier is een goed voorbeeld daarvan. De mier knipt blaadjes af en brengt die naar de zwammen. En bij de afbraak scheiden de zwammen voedingsstoffen af die de mieren gulzig verteren.’

‘Misschien zijn wij de dolgedraaide mieren van deze stenen wereld,’ zei ik in een duistere bui.

‘En ze verwachten van ons dat we steden afbreken,’ zei Anna.

‘Zoiets,’ zei ik niet overtuigd.

Volgens Titia was de tijd de sleutel:

‘Tijd laat alles uit elkaar vallen. Als je lang genoeg wacht, zal elk ding als een verzameling atomair gruis de ruimte in waaien en na een eonenlange reis samengebald tot meteorstenen op een onvruchtbare wereld inslaan.’

Ik had het niet beter kunnen omschrijven.

Na het cafébezoek slenterden we over de Koning Otto IV-laan. De lantaarnpalen aan weerskanten straalden diffuus blauw licht uit. Ik overschouwde de skyline van Alpona-stad. Achter heel wat vensters brandde nog licht en dat had het effect van lampjes in een kerstboom. Ik had er nog nooit eerder een stenen dennenbos in gezien.

We liepen voorbij de beide torens van het DOLMA-gebouw. Hun hoogte schatte ik op 130 meter. De vierkante torens hadden piramidedaken en aan de buitenkant schoven een stel liften op en neer. Ze stonden op de twee diagonale hoeken van een vierkante sokkel van drie verdiepingen hoog en waren hoofdzakelijk uit kalksteen en staal vervaardigd. De aluminium spitsen blonken in het volle licht van de maan. Ik vroeg me af hoe hoog je kon bouwen zonder dat het gebouw omviel, en hoe je dan het luchtverkeer het beste kon omleiden.

Aan de hoofdingang van toren 1 hing een bronzen ding. Ik kon er niet zo gauw iets in herkennen. Het bestond uit vijf horizontale lijnen onder elkaar, aan de rechterkant was er een verticale streep

boven de lijnen getrokken, met een bolletje eronder. Toren 2 had ook zo'n kenteken, alleen hing het bolletje iets lager en was de streep wat naar links verschoven.

Recht tegenover het DOLMA-gebouw stonden de lichtblauwe tweelingtorens van het WC-gebouw, met op de twintigste verdieping een overdekte loopbrug ertussen. Ze waren een stukje hoger dan de torens van het DOLMA-gebouw en hadden ook een dak in piramidevorm. Normaal zit het stalen geraamte van een wolkenkrabber aan de binnenkant. Dat gebouw had een veel robuuster aanzicht door de brede stalen I-profielen die zichtbaar waren. Elk vierkant werd erdoor in twee driehoeken verdeeld. De stugge constructie leek bestand te zijn tegen een uitslaande torenbrand en een aardbeving met de kracht van 8.

Ik wandelde achter de dames aan en vervolgde mijn excursie door steenland. Achter het DOLMA-gebouw stond het oranje GIGA-gebouw met zijn spiegelende ramen. Het was wat lager en had de vorm van een klavertje drie. Het oogde saai vanwege het vele beton en glas, maar overdag waande je je op een planeet waar je twee zonsopgangen na elkaar kon beleven. Aan de ingang hing een metalen ding dat veel gelijkenis had met het embleem op de torens van het DOLMA-gebouw. Weer die vijf lijnen, maar het verticale streepje en het bolletje stonden nog meer naar links.

Aan de andere kant van de mooi aangeplante wandelstrook lag het PROXI-gebouw met een hellend dak als van een gewoon huis. De stalen mastodont met aluminium en glas afgewerkt was niet veel lager dan het GIGA-gebouw. Het geheel bestond uit negen blokken van verschillende hoogte, opgesteld in een vierkant. Ik kon me levendig verbeelden hoe de afzonderlijke pieken bij zware storm tegen elkaar wreven en een muzikaal geluid van schrapend aluminium en kreunend staal ten gehore brachten.

Ik ontwaarde de vijf horizontale lijnen op het PROXI-gebouw, maar het bolletje in het lijnenspel kon ik niet zo goed situeren. Om-

dat de gebouwen aan mijn linkerkant wat verder van mij af stonden, kon ik niet zo snel zien of ook zij versierd waren met mysterieuze emblemen.

Aan het einde van de laan stond het majestueuze PRIMO-hotel als de koning van de stenen. De grootste van allemaal was minstens 150 meter hoog. Het gebouw had een vierkant grondvlak dat op een hoogte van 100 meter overging in een cilinder. Het piramidedak begon 35 meter hoger en mondde uit op een spits van minstens 10 meter hoog.

De toren was samengesteld uit een geraamte van roestvrij staal met witte bakstenen. Het dak van de steenmassa was op elke hoek versierd met ornamenten: gevleugelde dieren en mensen, meetkundige figuren en waterspuwers in de vorm van vissenkoppen. De spits schitterde in groenachtig licht en blonk als was hij gemaakt van een chroomlegering. Een helwitte laserstraal die vanuit de spits loodrecht de hemel in schoot maakte het kunstwerk af. Het gebouw bezat eveneens een embleem bestaande uit vijf horizontale lijnen, met een bolletje op de onderste lijn. Ik vergeleek de toren met een immense raket.

Achter mij hoorde ik een schelle auto-uitlaat naderen. Ik draaide me om en wilde de aanstormende gek een teken geven dat hij het kalm aan moest doen, maar de oranje rallyauto ging al vol in de remmen. Met piepende banden kwam hij ter hoogte van ons tot stilstand.

De rijder en zijn navigator stapten tegelijk uit. Ondanks hun open helm herkende ik hen onmiddellijk als de kuisprins en de keukenprinses. Ze droegen beiden een gele overall opgefleurd met het logo van een bekende motoroliefabrikant. Loeks overall slobberde rond zijn lichaam, die van Janien zat zo strak als een ballon.

‘Zie je het niet Otto?’ vroeg Loek.

‘Waarover heb je het, als ik vragen mag?’

In een hopeloos gebaar trok Loek zijn schouders op en gaf de indruk het op te willen geven.

‘Je hangt er met je neus boven,’ zei Janien, ‘we kunnen het niet duidelijker maken.’

Ik werd er stil van en Anna vroeg in mijn plaats:

‘Heeft het iets met de gebouwen te maken?’

Titia hield zich stil omdat de hele toestand totaal nieuw voor haar was. Achteraf zou ze er genoeg vragen over kunnen stellen.

‘Natuurlijk,’ riep Loek.

Ik bekeek de skyline aandachtiger. De zeven wolkenkrabbers stonden niet op één lijn, maar achter hun constellatie zat wel een intelligentie verborgen. De hoefijzervorm was al bij de oermensen een favoriete vorm om hun menhirs op te stellen.

Het geronk van de stationair draaiende motor stelde mijn brein open voor ontluikende gedachten en ineens begreep ik het:

‘De bronzen emblemen zijn niets anders dan noten op een notenbalk. Hier staan de zeven muzieknoten rondom ons.’

Anna en Titia keken me aan alsof ze oog in oog met een buitenaardse stonden. Ik verduidelijkte mijn vreemde uitlating door de wolkenkrabbers aan te wijzen en te zeggen:

‘Do, re, mi, fa, sol, la, si.’

‘Eindelijk heb je het begrepen,’ zei Janien.

Tegen Loek zei ze:

‘Als we ons haasten, kunnen we deze rit nog winnen.’

Eerder had Loek achter het stuur gezeten, nu rende hij naar de passagierskant terwijl Janien de rol van chauffeur overnam. Ze demonstreerde enkele pirouettes met de feloranje auto alsof ze de rally al had gewonnen en stooft weg.

Mijn gezelschapsdames keken elkaar ongelovig aan. Vanwege de toneelprestatie van de oudjes of die van mij als nar?

‘Nee, ik ben niet knettergek,’ zei ik, ‘deze misbare pion heeft alleen hulp nodig om tot aan de overkant van het schaakbord te komen, misschien kan ik dan de koningin van de koning schaken.’

De dames proestten het uit.

‘Jij bent niet goed snik,’ zei Titia.

We werden opgeschrikt door gerommel onder de grond. Waterdamp stoomde vanonder het PRIMO-hotel vandaan. Het trilde hevig op zijn grondvesten en het kabaal van honderd drillboren terroriseerde mijn gehoorgangen. Ik geloofde mijn ogen niet toen het gebouw zich in een ultieme krachtsinspanning van de grond losrukte en als een vuurpijl de hemel in schoot.

De stenen raket verkleinde snel tot een sterretje aan het firmament en plofte daar als een lichtfontein uit elkaar. Een regen van rode, groene en blauwe gensters dwarrelde omlaag. En natuurlijk draaide de wereld zich weer binnenstebuiten.

Ik kon niet zo snel vaststellen of ik in Vuurstad of Waterstad was. Er was geen vuur of fel licht, en ook geen water of ijs, maar ik had wel Anna en Titia als lijfwachten meegesleurd. Anna wist wat er gaande was, maar Titia vertoonde de eerste tekenen van ongerustheid en vroeg:

‘Wat is er gaande? Waar zijn we? Is dit echt?’

Anna en ik hielden ons rustig en stelden Titia op haar gemak.

‘Op dit moment is alles echt,’ zei ik.

Onze eerdere bezoeken aan de zwamsteden waren niet gepaard gegaan met een verkleedpartij, ofwel had ik dat niet opgemerkt. Ik constateerde dat de dames baljurken met franjes droegen, voorzien van een decolleté waarin hun boezemgeultjes goed tot hun recht kwamen.

Anna’s frêle nek was versierd met een gouden ketting waaraan een groenblauwe steen hing. Titia droeg een zilveren halssnoer met een indigo-violet gekleurde steen eraan. Ze legde uit dat die van Anna een turkoois was en die van haar een lapis lazuli.

‘De blauwige steen heeft een korrelige structuur en is bezaaid met spikkels pyriet. De hogepriesters noemen dit de steen des hemels.’

‘En wat zie jij er chique uit,’ zei Anna tegen mij.

Het was mijn beurt om naar rijkdom geschat te worden. Ik was gekleed in een ensemble dat veel gelijkenis vertoonde met de kleren van koning Silex en koning O. Ik droeg een slap hoedje op mijn kale kop en nam het af om het wat beter te bekijken. Het was bloedrood, en aan de voorkant zat een broche met een in leeuwenklauwtjes vastgezette, ongeslepen edelsteen.

‘Dat lijkt op een diamant,’ zei Anna.

Titia wist blijkbaar nog meer van edelstenen, want ze zei:

‘Nee, dat is een regenboogkristal. De interne breuken veroorzaken het regenboogeffect, maar er is niet genoeg licht om hem te doen fonkelen. De regenboog staat symbool voor het leven vol blijdschap en verdriet.’

Van de blote halzen van de dames kreeg ik het koud. Om mijn lichaamswarmte te bewaren, zette ik het hoedje weer op.

Ik nam de omgeving in mij op. De stenen van een halve megaliëncirkel stonden niet rechtop maar lagen als lichtstralen op de grond in de vorm van een hoefijzer met de opening naar de zon die laag aan de horizon stond, net boven de middelste steen. Ik tuurde naar de ster en begreep snel dat ze daalde.

‘Kijk wie we daar hebben,’ hoorde ik Titia achter me zeggen.

Ik draaide me als een tol om en stond oog in oog met de huikman. Anna en Titia zochten dekking achter mij.

In de film was hij onherkenbaar geweest, maar hier belichtte het oranje licht zijn gezicht omdat de kap van zijn mantel niet helemaal over zijn hoofd hing. Zijn gezicht zag er menselijk uit, niet van steen, en zijn donkergrijze haardos viel tot op zijn schouders. Zijn armen hield hij verborgen onder zijn lange mantel.

Toen een geschoeide hand vanachter de mantel vandaan kwam, deinsden we een stap achteruit. Hij hield een kruisboog vast en vroeg:

‘Wat doen jullie hier?’

Ik vroeg me waarlijk af: *Wat kom ik hier ook alweer doen?*

‘We zoeken koningin Rokset,’ riep Anna.

Ze leek te denken: *Eens kijken wat de huikman daarop te zeggen heeft.*

Hij bracht zijn kruisboog op heuphoogte en vroeg:

‘Wie zijn jullie?’

‘Wie ben jij?’ vroeg Anna als een regeringswoordvoerder die vervelende vragen pareert met een vraag.

De huikman keek haar minachtend aan en zei:

‘Vrouw, ik luister enkel naar je heer.’

‘Zeg meneer pastoor, zal ik je eens met het plat van mijn zwaard laten kennismaken?’ vroeg Anna.

Ik glimlachte omdat ze helemaal geen wapen had. Of had zij dat ergens verstopt? Ik voelde me weerloos, een platte nar van karton, aan een haak aan de muur hangend, met tussen mijn benen een touw waarmee menig voorbijganger mijn ledematen omhoog kon trekken. Mijn stem was alles wat ik had en ik zei:

‘Anna, je moet hem niet uitdagen. Hij is slechts een pion op het schaakbord.’

Anna liet me een variant van haar dodelijke blik zien en wilde uit haar kraam schieten, maar de huikman was haar voor.

‘Ik ben geen pion,’ zei hij met trillende stem, ‘ik heb hier wel iets te zeggen.’

‘O, is dat zo?’ vroeg ik.

Mijn simpel rijmpje bracht de huikman op een dwaalspoor. Dat bleek het goede spoor te zijn, want hij vroeg:

‘Heeft O je gezonden?’

De huikman kende O.

‘Nee, koning Silex heeft mij gestuurd,’ loog ik.

‘Silex is een blaaskaak, en O nog een grotere,’ zei de huikman, ‘wat hebben ze jou allemaal wijsgemaakt?’

Het was inderdaad mogelijk dat beide koningen mij hadden misleid. Ik deed mijn best om het verhaal samen te vatten:

‘Silex’ vrouw Rokset werd in opdracht van O door zijn hofnar Pubis aangevallen en ligt in coma. Enkel een maf verhaaltje zou

haar wakker kunnen maken. O beweert dat Silex een raket wil bouwen om naar zijn oude wereld terug te keren. Silex zou het bouwplan hebben, maar O bezit enkel de materialen daarvoor, hij chanteert Silex om het bouwplan te bemachtigen. Ik denk dat O hetzelfde doel voor ogen heeft en dat hun hofnarren de touwtjes stevig in handen hebben. Want O's hofnar Quibus heeft waarschijnlijk een oogje op Pubis laten vallen.'

De huikman glimlachte en zei:

'Er is niet veel van je verhaal waar. Kom mee, ik zal jullie iets tonen.'

Hij draaide zich om en zette er de pas in. We volgden hem op zijn hielen over het pad vol struwelen en ruigtes. Bruinzwarte runderen strompelden op hun gemakje over het terrein dat veel op een reservaat leek.

Ik voelde me als een oude kluizenaar die schrijft en zijn verhaal niet afkrijgt. Terwijl ik voortliep keek ik naar Anna. Ze waarde rond als een spook dat rust zoekt en die nergens vindt. Titia had een vastberaden tred. Haar stuwende kracht was het grootst. De ongelooftelijke gebeurtenissen van de laatste minuten leken haar het minst te beïnvloeden.

Ik verwachtte dat de wolkenkrabberzuil uit de film in de film in mijn blikveld zou opdoemen. Er was echter niet méér te zien dan het graslandschap waarover we liepen en de horizon met een groene lichtkring erboven die langzaam overging in een diepblauwe ruimte met knipperende lichtbolletjes. Hier en daar zag ik een donker plukje bos waaruit akelige dierengeluiden weerklonken. Muziek bleef achterwege, misschien was de filmregisseur van dienst vergeten het geluid op te nemen.

We liepen verder. Geleidelijk veranderde het landschap. Er kwam een structuur in zicht die enkel door mensen gemaakt kon zijn. Het was een volledig ommuurd dorp waarvan slechts enkele daken boven de muur uit staken. Hier was hoogbouw verboden.

We hadden de keuze uit twee poorten die uitnodigend openstonden. Er was nergens een wachtpost te zien. Toen we door de

rechter poortopening liepen, hoorde ik psychedelische housemuziek weerklinken.

De huikman liep een zijstraat in, we moesten ons reppen om hem bij te houden. Toen we eenmaal om de hoek waren, was hij nergens meer te zien.

‘Waar is die kerel gebleven?’ vroeg Titia.

Misschien had hij zich in een van de huisjes verschanst en sloeg hij ons vanachter een smal venstertje gade.

Zonder gids liepen we verder. De kasseistraat voerde ons in een langgerekte kromme baan rond de kern van het dorp. Rijtjeshuizen stonden er broederlijk naast en tegenover elkaar. Ze waren opgetrokken in rode baksteen, allemaal één verdieping hoog. Bruine dakpannen reikten tot aan de gemetselde muur waartegen de huizen gebouwd waren.

Hier en daar hing een straatlantaarn aan de gevel waaruit een flauw blauw licht scheen, achter de vensters was geen enkel lichtschijnsel te bespeuren. Ik waande me in een winkelstraat met slagers, bakkers, schoenmakers, kleermakers en cafés. Alle kroegbazen hadden hun late gasten slapen gestuurd.

De straat liep dood op een dwarse muur met een huisje ervoor.

‘En nu?’ vroeg Anna.

‘We kloppen aan en vragen of we de wc mogen gebruiken, daarna glippen we langs de achterdeur weg,’ zei ik.

Het was als grap bedoeld, maar Titia ging akkoord.

‘Goed idee,’ zei ze.

Ze klopte aan voordat ik het kon vermijden.

Even bleef het stil, toen hoorden we gestommel weerklinken. De deur ging op een kier open en een mannengezicht tuurde naar buiten. Hij vroeg:

‘Is dit nog een uur om iemand te storen?’

‘Zeker niet,’ zei Titia, ‘maar het is een noodgeval.’

‘Waar brandt het?’ vroeg de man.

‘Iemand van ons gezelschap moet naar het toilet,’ zei Titia.

‘Toilet?’

Ik dacht dat *wc* het niet zou doen, daarom probeerde ik iets anders:

‘Zij moet naar de plee.’

Onverwacht trok de schone slaper de deur iets verder open en zei verbaasd:

‘Hé, je bent eindelijk terug. Kom toch binnen.’

De man zwaaide de deur helemaal open en liet zich in vol ornaat zien. Hij droeg een lang nachtgewaad mét slaapmuts waarvan de punt naar beneden viel. In zijn linkerhand had hij een olielamp vast. Toen ik beter keek, herkende ik de kuisman van mijn broer.

‘Ga je gang. De pot bevindt zich achteraan, de hoek om naar links en de eerste deur rechts, maar stil zijn, ik wil niet dat mijn vrouw wakker wordt, want dan gaan de poppen pas echt aan het dansen.’

Nog een arme sloeber onder de slof.

‘Dank je wel,’ zei ik.

‘Ik zal hier wachten,’ zei de kuisman.

Ik ging voorop en in karavaan bereikten we het kleinste kamer-tje een heel eind van de woonvertrekken vandaan. Niemand had echt behoefte en we liepen de *wc* voorbij, sloegen op het eerste kruispunt van gangen rechtsaf en bleven aan het einde van de gang voor een gesloten deur staan.

‘En nu?’ vroeg ik aan de schrandere dames.

‘Slimmerik, deze hendel omhoog en klaar is Kees,’ zei Titia terwijl ze me toonde hoe het moest.

Anna lachte om mijn onhandigheid.

We stormden naar buiten en kwamen uit op een U-vormige muur. Het dorp had iets van een labyrint.

‘Al gedaan?’ vroeg iemand achter ons.

We draaiden rond onze as en zagen de kuisman in de deuropening staan.

‘Waar moeten jullie zijn?’ vroeg hij.

‘Naar het centrum,’ fantaseerde ik erop los.

‘Ga dan naar links.’

Hij zwaaide, zeggend:

‘Veel geluk met wat jullie ook van plan zijn.’

De kuisman draaide zich om, liep naar binnen en sloeg de deur achter zich dicht.

‘Naar links,’ zei Anna en ging op weg.

Ik wilde haar volgen, maar Titia bleef staan. Ze staaarde even naar het uitspansel boven onze hoofden alsof een ster haar de weg zou wijzen, en vroeg:

‘Geloven jullie die man zomaar?’

Anna en ik hielden onze pas in.

‘Wat stel jij dan voor? Rechts? Oké, geen probleem,’ zei ik en keerde op mijn stappen terug.

‘Misschien zei hij links omdat hij wist dat we dan de andere kant zouden kiezen,’ zei Anna.

Ik bleef stilstaan en vroeg:

‘Wat wordt het nu? Links of rechts?’

Titia leek een besluit te hebben genomen:

‘Volgens de sterrenhemel zijn we het dorp binnengekomen langs rechts.’

‘Voor het centrum moeten we naar links,’ zei ik, ‘of niet?’

Titia wisselde een blik met Anna, en zei:

‘Dan slaan we toch linksaf.’

We vervolgden onze weg over de kasseiweg met aan weerskanten acht meter hoge bakstenen muren, waartussen housemuziek echode.

We liepen naar mijn gevoel in rondjes en uiteindelijk kwamen op een kruispunt van vier wegen aan. We sloegen rechtsaf en liepen een straat in, aan weerskanten niets dan rijtjeshuizen. Ook die straat liep dood bij een vestingmuur die te hoog was om erover te klimmen. We maakten rechtsomkeer.

Aan het kruispunt besloten we rechtdoor te lopen, want in de verte zag ik een uitgang. Ik vloekte toen ik merkte dat we via de linkerpoort weer buiten de stad waren beland. Een halfuur eerder waren we via de andere poort naar binnen gegaan.

Titia kon mij overreden om het nog eens te proberen. We keerden terug naar het kruispunt en namen de enige weg die nog overbleef: links. Opnieuw wandelden we in kringen die almaar verkleinden, alsof we ons in een stenen spiraal bevonden. Wellicht zouden we zo het centrum kunnen bereiken.

Toen ik een dertigtal meter verder een dwarse muur zag staan, vloekte ik weer.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Anna.

‘Ik ben het een beetje beu,’ zei ik.

Maar Titia zei:

‘Wat geef jij snel op Otto. Nu je er bent, kun je toch beter deze historische stad bezichtigen.’

Naarmate we de dwarse muur naderden, vergrootte een opening aan de rechterkant. Er viel een pak van mijn hart toen ik zag dat het een steegje was.

‘Wel? Wat heb ik gezegd? Nooit opgeven,’ zei Titia.

Ik reageerde niet omdat het einde van het smalle straatje mijn aandacht trok. Het kwam uit op een vertakking van twee straten met rijtjeshuizen erlangs die amper van elkaar verschilden.

‘Links of rechts?’ vroeg ik aan Titia.

Ze keek in de lucht. Blijkbaar baseerde ze zich op de stand van de sterren om het middelpunt van de doolhof te vinden.

‘Links.’

Ze straalde een zelfverzekerdheid uit die me goed deed voelen.

Van links weerklonk geroezemoes alsof iemand vlakbij een feest had georganiseerd.

‘Hopelijk is daar het centrum,’ zei ik.

Niet veel verder hield de muur aan onze rechterkant op en kwamen we op een rond plein uit, gevuld met feestvierende mensen. Ze zaten aan lange tafels en kapten bierglazen in hun kelen leeg.

Het plein was in dezelfde soort kasseisteen als de straten aangelegd. Aan de rand stonden overal huisjes, in het midden van het plein een lage eik. Lantaarns met gekleurd glas hingen aan de gevels en maakten van het feest een kleurrijk spektakel. Veel dorpsbewoners waren nog aanwezig. Ik vond het vreemd dat Loek al in bed lag, ook al was hij geen uitgaanstype. Was hij niet uitgenodigd op de trouwerij? En waarom alarmeerde onze aankomst niemand.

Een rond houtwerk diende als dansvloer. De planken kraakten onder het gewicht van dolle mensen. Een orkestje bestaande uit een tiental muzikanten had zich opgesteld voor de spiraalvormige muur die in het midden van het plein ophield. Het was opmerkelijk dat ze met hun eenvoudige instrumenten dat soort hallucinerende muziek konden maken.

Tertsen en tonica's ricocheerden in mijn oorschelpen. Ik probeerde de afstand tussen twee noten te schatten, maar dat lukte niet. Ik vermoedde dat het winderige geluid van de veesten uit de feestvierders ook deel uitmaakte van het muziekstuk.

De eik mat minstens drie meter in doorsnede en zijn takken staken alle kanten uit. Het ronde grasveldje van ongeveer tien meter in doorsnede eromheen voorbehouden aan een twintigtal kakekende en scharrelende, witte kippen.

‘Wat doen die kiekens daar?’ vroeg Anna.

De kippen waren ofwel ontsnapt, ofwel dienden ze om aan het spit te rijgen.

‘Ik heb wel zin in een gebakken eitje,’ zei ik.

Onverwacht stopte de muziek. De aanwezigen kregen ons in de gaten en scandeerden:

‘De koning is terug! Leve de koningin!’

De feestvierders kwamen naar ons toe gelopen. Anna en Titia gaven me een verweesde indruk. Ik onderdrukte de neiging om te vluchten en wachtte nog even af.

De menigte kwam in een wijde, halve kring rond ons staan. Kinderen kropen tussen de benen van de volwassenen om alles te kunnen volgen. Een opmerkelijke vrouw maakte zich uit het publiek los.

Het was Janien in een geelrood narrenpakje mét décolleté.

‘Je moest per se je vrouw terughalen,’ zei ze, ‘en nu is er een koningin te veel.’

Het rumoer van de menigte viel stil. Alle aandacht was op mij gericht. Ik voelde me een toneelspeler die zijn tekst kwijt was en in de gaten kreeg dat de souffleur er niet was. Anna stond met de mond vol tanden, maar Titia gaf een statige indruk.

Ik draaide me om en wilde ervandoor gaan, maar Loek en zijn ontvangstcomité versperden me de weg. Hij had zijn pyjama voor een veelkleurig narrenpak verwisseld. Zijn zeven lijfwachten waren gekleed als huikmannen en hun gezichten bleven onzichtbaar. Wellicht hielden ze hun kruisbogen achter hun lange mantels klaar.

‘Verrassing,’ zei hij.

‘Dat kun je wel zeggen Loek,’ zei ik, ‘of moet ik Quibus zeggen?’

‘Welkom thuis in Doeatstad. Het heeft wat geduurd, maar je bent eindelijk terug. Ik ben blij dat je de koningin hebt gevonden.’

Mijn brein liep over van een heleboel vragen. Was ik de koning van deze stad? Was de stad naar de onderwereld Duat genoemd? Was Anna hun koningin? Had de waarzegster dan toch gelijk? Anna vroeg zich waarschijnlijk af of ik de koning was, terwijl we heel goed wisten dat we de rol van prins en prinses speelden.

‘Ik ben blij dat ik terug ben,’ zei ik en keek daar zelf van op.

Gejuich weerklonk achter mij. Ik draaide me om en wenkte mijn onderdanen toe.

Quibus liep achter mij voorbij, de belletjes in zijn muts en schoenen weerklonken naargelang zijn loopritme. Ik dacht dat hij Anna wilde groeten, maar zijn aandacht ging uit naar Titia. Het publiek zweeg toen hij voor haar knielde en haar hand in zijn hand nam.

‘Koningin Rokset, ik ben blij dat je weer in ons midden bent. Kan ik je van dienst zijn?’

Titia wist niet wat haar overkwam. Ze herstelde zich snel en zei: ‘Nee, dank je, alles is in orde.’

Wanneer had ik koningin Rokset met een verhaal van honderd woorden gewekt?

Anna keek me beteuterd aan, misschien omdat ze haar kans om koningin te worden langs haar neus voorbij zag gaan.

Janien kwam langs me staan terwijl de menigte de koningin groette. De belletjes aan haar muts deden hun leuke werk. Ik was heel even gefascineerd door haar opbollende borsten. Ze had meer vlees in de kuip dan Anna en Titia samen.

‘Ben jij misschien Pubis?’ vroeg ik.

Maddam, voor de vrienden van koning Silex, keek me ondeugend aan. Ik had het kunnen weten. Quibus en Pubis. Het narrenkoppel én onze welbekende oudjes.

‘Welke rol speel ik hier?’ vroeg ik.

‘Nooit gehoord van het ritueel waarop het nieuwjaarsfeest gebaseerd is?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wel, de lijfeigenen beroofden de koning en de koningin van hun kleren en stuurden hen weg, zo kregen zijzelf de gelegenheid om eens goed te feesten. Wanneer ze terugkeerden, was het feest gedaan.’

Ik kon me moeilijk voorstellen dat Titia en ik op oudejaarsavond in ons bloot lijf waren weggestuurd en pas na tien dagen er genoeg van hadden.

‘Dat zou wel kunnen, maar wat doe ik in dit theaterstuk?’

‘Jij hebt mesalliance gepleegd, weet je wat dat betekent?’

‘Nee.’

‘Je bent beneden je stand getrouwd,’ fluisterde ze in mijn oor, ‘je had beter die andere genomen.’

Bedoelde Pubis dat ik Anna had moeten kiezen?

Als door de goden gezonden kwam een jongen uit het publiek tevoorschijn. Hij had donkerblond haar, zag er piekfijn uit in zijn vormselpakje en maakte een buiging zoals dat voor een koning hoorde.

‘Wat wil je jongen?’ vroeg ik.

Hij keek naar mij op en vroeg aarzelend:

‘Mag ik de koning fotograferen?’

Ik twijfelde aan mijn hoedanigheid als koning, maar alles went.

‘Doe maar jongen,’ zei ik.

Ik riep de dames. Natuurlijk waren zij onmiddellijk bereid om te poseren als koninginnen. Zijn flankeerden mij. Ik nam ze achter de rug bij de heupen vast en voelde vuur en ijs tot water smelten terwijl het orkestje een muziekje speelde dat bij de beelden op mijn netvliezen paste.

Titia leek van de aandacht te genieten. Toen de flits van het fototoestel afging, herinnerde ik me dat koningin Rokset niet erg geliefd was bij haar volk.

Stoom siste vanonder de kasseien omhoog en er volgde nog een flits. Ik vroeg me af hoe een modern fototoestel hier was terechtgekomen, toen een ingenieus tijdsmechanisme ons uit Doeatstad gooide.

Ik stond weer tussen de wolkenkrabbers van Alpona-stad en had veel zin om te wenen. De vraag wie ik van beiden moest kiezen schoot even door mijn brein.

Anna en Titia kwamen ongerust naar me toe gelopen. Anna sloeg haar linkerarm rond mijn nek en frunnikte aan mijn linker oorlel terwijl Titia haar rechterarm rond mijn middel gooide en mijn zwembandjes begon te kneden. Ze deden pogingen om mij te sussen. Waarom huilde ik in het bijzijn van mijn beste vriendinnen?

‘Wat bezielt je?’ vroeg Anna.

‘Ik weet niet wat me scheelt. Een mooi toekomstbeeld heeft me beroerd.’

‘Wat zag je dan?’ vroeg Titia.

Tijdens de overgang was een flitsend mozaïekbeeld zichtbaar geweest.

‘Het was een schilderij gemaakt van stukjes gekleurd glas. Een glas-in-loodraam waarvan de loden nerven heel dun waren. Ze waren zo smal dat ik ze bijna niet kon zien, maar ik kon ze wel horen. Het symfonische geluid had iets kunstigs, ik waande me in een muzikale wereld. Ik kan het niet beter beschrijven.’

De blikken van de meiden spraken boekdelen.

‘Ik hoop dat die sensatie je niet gek heeft gemaakt,’ zei Titia.

Ergens dreunde het geroffel van een trommel, het geluid klonk als eenzame noten op een notenbalk.

Anna en Titia wandelden naar de auto. Ik slenterde achter hen aan en dacht over mijn opdracht na. Ik moest steden platgooien. Ik moest tussen het vuur en het water reizen. Ik moest de aanrander van de koningin zoeken. Ik moest de illusie van de woordenspeler

doorprikken. Ik moest me voordoen als architect van een raket en naar Turnus reizen. Was me dat allemaal gelukt?

Was de cursordraak in Vuurstad klaar met zijn computertekening van de klok? Waren alle zandkorrels tot in de onderste helft van het grote uurglas in Waterstad gevallen? Was de fotofinish in Doeatstad gelukt? Ik hoopte in elk geval dat Anna me met mijn tijdelijke architectenbaan zou helpen.

Terwijl we in de parkeergarage naar de vijfde kelderverdieping afdaalden, ging ik na in hoeverre ik geslaagd was in het verzinnen van een honderdwoordenverhaal. Had ik het onbewust toch aan iemand verteld? Aan Pubis? Aan Quibus? Aan de huikman?

Silex' vrouw Rokset werd in opdracht van O door zijn hofnar Pubis aangevallen en ligt in coma. Enkel een maf verhaaltje zou haar wakker kunnen maken. O beweert dat Silex een raket wil bouwen om naar zijn oude wereld terug te keren. Silex zou het bouwplan hebben, maar O bezit enkel de materialen daarvoor, hij chanteert Silex om het bouwplan te bemachtigen. Ik denk dat O hetzelfde doel voor ogen heeft en dat hun hofnarren de touwtjes stevig in handen hebben. Want O's hofnar Quibus heeft waarschijnlijk een oogje op Pubis laten vallen.

Ik wist niet zeker of dat honderd woorden waren, toch bijna. Misschien had Silex *ongeveer* honderd woorden bedoeld. Ik had Pubis gevraagd welke rol ik speelde, maar haar uitleg over het nieuwjaarsfeest was niet duidelijk geweest.

Ik stelde me voor dat ik een combinatie was van Silex, koning van Vuurstad, en O, koning van Waterstad. Alles was uit vuur geboren en uit water geschapen. Ik was tot koning van Doeatstad gebombardeerd, de onderwereldstad waar vuur en water bij elkaar kwamen en waar leven was ontstaan. Of hield ik me beter bij Otto de Kale, stijf geportretteerd met een granaatappel in zijn rechterhand?

Eindelijk kwamen we bij de auto in de parkeerruimte aan. Ik zette me achter het stuur, Anna kroop achterin en Titia nam plaats naast mij.

Onderweg naar huis zei Anna:

‘Ik moet nu echt naar de plee.’

‘Ik moet ook hoogdringend,’ zei ik.

‘Dan nodig ik jullie uit in mijn nederige stulp,’ zei Titia, een koningin waardig.

Onderweg begon het te motregen.

We gingen het rijtjeshuis van Titia binnen. Ze toonde ons het kleinste kamertje en trok zich terug in de woonkamer. Ik liet Anna voor gaan, want zij moest slechts een kleine boodschap doen.

Op de pot zittend overdacht ik de werking van een menselijk lichaam. Ik beschouwde mijn lijf als een harde schijf van een computer. Alles wat ik niet zintuiglijk opmerkte, sloeg ik op in mijn onderbewuste dat over mijn lichaam verspreid lag, vanwege het plaatsgebrek in mijn hoofd, want dat durfde wel eens iets te vergeten. De oermensen hadden hun herinneringen vastgelegd in muurschilderingen. Moderne mensen stockeren alles op computers, maar als de stroom uitvalt, zijn ze hun gegevens kwijt.

Opeens ging het licht in de wc uit.

‘Hé, wie is die grappenmaker?’

Niemand antwoordde. Ik kweet me zo goed mogelijk van mijn taak, ook al was dat in het donker niet zo vanzelfsprekend.

Bij het openen van de wc-deur merkte ik dat er nergens in het huis licht brandde. De vollemaan scheen door de vensters, maar ze zorgde ook voor spookachtige schaduwen. Bewegingen buiten veroorzaakten bewegingen binnen. Ik verwachtte elk moment dat een heleboel poesjes in mijn nek zouden springen, maar het huis van Titia had gelukkig geen lambrisering. Vermoedelijk was een zekering gesprongen.

‘Titia?’ riep ik zo hard ik kon.

Niets.

‘Anna?’

Het bleef stil. Geen reactie. Ik hoefde de namen van haar man en zoon niet te proberen, want zij waren naar het voetbal.

Ik doorzocht de benedenverdieping van het huis maar vond geen levende ziel. Vervolgens liep ik naar de voordeur om buiten te kijken wie of wat die vreemde schaduwen veroorzaakte. Ik ontsloot de deur, maar ze ging niet open. Vloekend keek ik door het smalle venster naast de deur naar buiten. Mijn adem stokte toen ik iets buitenaards zag.

Het wezen toonde veel gelijkenis met de stenen man uit de film, maar zonder mantel en kruisboog. Het was geslachtloos, het had geen borsten en geen penis, de pubis zag eruit als die van een plastic pop. Het weinige licht dat erop viel brak uiteen in blauwtinten. Knieën, voeten, ellebogen, handen en hoofd blonken. Het wezen was kaal. Op de plaats waar de ogen moesten zitten, schitterden blauwe edelstenen. Lapis lazuli's? Was dat een glypt?

Ik hoopte vurig dat het alleen was, want een leger van die schepsels zou me de stuipen op het lijf jagen. Hadden de glypten Anna en Titia ontvoerd? Wat moest ik doen? Ik dreigde mataglap te worden. De dagdroom wilde niet wijken. Wat er met mij gebeurde leek echt.

Ik rende in paniek naar de achterdeur die tot mijn grote verbazing zomaar openging. Daar wachtte me nog een glypt op, of het was dezelfde die rond het huis was gelopen. Ik twijfelde, want dit exemplaar reflecteerde groene lichtstralen in het rond via zijn ogen van jade. Kon het wezen de kleur van zijn ogen veranderen? Waren Anna en Titia in steen veranderd en wilden ze niet dat ik het huis verliet voordat ik het raadsel had ontrafeld?

De glypt kwam naar me toe. Ik deinsde gelijkmatig achteruit, liep naar binnen en sloeg de deur achter me dicht. Ik verwachtte dat de glypt zich tegen de deur zou gooien, maar dat deed hij niet. Hij bleef buiten roerloos staan. Het was duidelijk dat hij me liever in het huis gevangenield.

Boven mij weerklonk een bons. Ik veronderstelde dat er in de slaapkamer iets op de grond was gevallen, dus ik was niet alleen in het huis. Ik zocht een weg naar de trap. Het was er op plaatsen aardedonker. Op de tast vond ik een telefoontoestel. Ik dacht dat ik

gered was, maar die optimistische gedachte verdween toen ik geen kiestoon hoorde.

Gedempte muziek weerklonk ergens boven mij. Zo vond ik een trap naar de eerste verdieping. Op de overloop kon ik vier deuren onderscheiden. Eentje stond open en ik verkoos de achterliggende kamer te onderzoeken.

Het was een hobbykamer. Naast een zithoekje waren boeken tot aan het plafond opgestapeld. In het midden stond een tekentafel met een grote tekening erop. Het was een doolhof die uit zeven ingenieus in elkaar gevlochten cirkels bestond. Op sommige plaatsen waren er openingen. Ik twijfelde er niet aan dat het de plattegrond van Doeatstad was.

Toen ik het rechtergedeelte van de tekening wat beter bekeek, begreep ik dat het een goede voorstelling was van de zwamsteden, enkel door de doolhof in de hoogte open te trekken en het geheel binnenstebuiten te draaien. Dit was het werk van een architect. Was Titia dat van opleiding? Of had Anna haar in het geheim opgeleid?

De muziek trok me terug naar de overloop. Ik herkende het orkestliedje: *Ga over in steen*. Achter de andere deuren vond ik achtereenvolgens een doodgewone slaapkamer met tweepersoonsbed, een eenvoudige badkamer en een donkere bergruimte. Maar de bron van de muziek vond ik niet.

Ik probeerde het lichtknopje op de overloop, maar het bleef duister. Mijn ogen waren al goed aan het donker gewend geraakt, en zo vond ik een houten stok met een haak eraan die rechtop in de hoek stond. Instinctief keek ik omhoog en zag een zolderluik. Ik stak de haak van de stok in het oog en trok het luik open. Meteen vulde de muziek het hele huis. Ik pakte de schuifladder aan het einde beet en liet ze langzaam zakken: ze deed me denken aan een magirusladder van een brandweerauto.

Zachtjes klom ik naar boven, erop lettend dat ik mijn hoofd niet stootte. Ik keek over de rand van het gat en zag hoe een bundel vriesblauw licht via het ovale zolderraam op de parketvloer een

perfect ronde schijf projecteerde. De rechthoekige zolderkamer van 7 bij 5 meter liep spits uit in het dak en was sfeervol verlicht met kaarsen, korte dikke, lange dunne, in de kleuren van de regenboog. Hun vlammetjes leken op het ritme van het liedje *Kwade vrouw* te flakkeren.

Op de ronde tafel naast het opvouwbare logeerbed stond ook een kaars. In het licht ervan lag een stapel onbeschreven briefpapier. In het logo herkende ik een rennende zwarte kat. Het was mogelijk dat Anna's uitnodiging om naar Beiland te reizen van hetzelfde briefhoofd was voorzien, alleen dacht ik dat de kat toen neerzat. Hadden Titia en Anna onder een hoedje gespeeld?

Onder de tafel lag een stapel DOREMI-tijdschriften die uit elkaar was geschoven. Aan de rechterkant van de zolder lagen honderden stripverhalen opgestapeld, gerangschikt per reeks. Daarnaast stond de muziekinstallatie. In het display lichtte het cijfer 2 rood op.

Toen viel mijn blik op een boek dat links van de tafel lag, met de rug naar de vloer toe. De stoel voor de tafel was een kwart ervan weggedraaid. De plof die ik had gehoord, moest dat boek zijn geweest. Wie had er zitten lezen en was gevlucht bij mijn onverwacht bezoek?

Ik nam het boek op en las op opengevallen bladzijden: *Net zoals de lapis lazuli resoneert de opaal met ons hoger bewustzijn. Sommige mensen dragen zo'n steen als amulet, om geluk af te dwingen. Anderen proberen boze geesten met een talisman af te weren, dat is een amulet versierd met occulte of astrologische symbolen.*

Op de voorflap stond: DE VREEMDE MAGIE IN EDELSTENEN.

Ik wist dat Titia geïnteresseerd was in edelstenen en zich erdoor liet inspireren. Was ze een reïncarnatie van de heks Morgana, de heks die alles weet? Als Hertog van Morgana was ik helaas niet op de hoogte van de plaatselijke heksenverhalen.

In een donkere hoek van de kamer kon ik in het halfduister een lage kast met glazen deurtjes zien. Ik liep er voorzichtig naartoe,

bang dat de houten vloer onder mijn voeten krakend mijn aanwezigheid zou verraden.

Achter het glas lagen verscheidene stenen die ik al snel onder de rubriek *prullaria* kon klasseren. Het leek op de verzameling van een kind dat elke steen met een speciale vorm naar huis had meegenomen. Misschien zouden er mooie edelstenen uit tevoorschijn komen als ik ze liet slijpen.

Het rode cijfer op de speler telde bij 2 1 op en werd 3. Een nieuw muziekstuk startte met een irritante toon. Ik had de stellige indruk dat mijn hersens in mijn hoofd kookten. De bromtoon ging over in een hogere frequentie die draaglijker was. De muziek bracht me uit mijn concentratie.

Ik hoorde gestommel rechts van mij. Iemand had zich in de wandkast verstopt, maar wie? Wilde Titia mij ontwijken of had Anna zich daar verschanst? Of hadden ze er allebei een toevlucht gezocht. Ik hoopte vurig dat het niet de duivel was die mijn ziel kwam afkopen.

Onverwacht zwaaide de kastdeur open en stond ik oog in oog met een jongen van elf of twaalf, in pyjama. Zijn gezicht stond kwaadaardig. Zijn verschijning maakte nog meer indruk op mij door het gelegenheidswapen dat hij in zijn linkerhand hield, klaar om aan te vallen. Het was een dolk die veel te groot was voor zijn kleine hand. Ik was er bijna zeker van maar kreeg de tijd niet om te vragen of hij Titia's zoon Reamonn was. Was hij niet samen met zijn pappa naar het voetbal gegaan?

De jongen sprong als een schermer vooruit en stak het mes in mijn richting. Ik kon op tijd wegduiken en vloekte binnensmonds. Je mag kinderen geen kwaad aandoen, maar moest ik me zomaar door een brutale puber van kant laten maken? Het leek me een veel beter idee om het kereltje een pak rammel te verkopen.

Gelukkig kon ik het zwaaiende mes met de gecontroleerde danspasjes van een bokser redelijk gemakkelijk ontwijken. Mijn geluk was echter van korte duur. Wild zwaaiend met het mes drong

de jongen me langzaam terug naar het midden van de kamer, naar het trapgat.

Hoe kon ik uit de benarde situatie ontsnappen? De jongen speelde zijn rol als beschermheer van het kasteel heel goed. Bewaakte hij een schat? Zag hij in mij de glypt met de robijnen ogen en waande hij zichzelf een ridder die een edelvrouw met zijn vege lijf afschermd?

Toen het symfonisch orkest met het refrein van hun liedje *Vreemde magie* startte, slaagde ik erin de jongen onderuit te halen door met mijn linkerbeen zijn rechterbeen te blokkeren. Hij viel met zijn zitvlak op de grond en liet daarbij het mes vallen. Met zijn benen opgetrokken en zijn armen als steunberen achter zijn rug bleef hij zitten.

Ik schopte het mes in de andere hoek van de zolderkamer. Geen enkele hersencel dacht eraan het wapen als verdediging of in een aanval te gebruiken. Wellicht was er sprake van een misverstand en werden we door onze emoties misleid.

De jongen begon te wenen. Het gesnotter werkte op mijn zenuwen, maar de bombastische muziek ergerde me nog meer. Vloeken borrelden op als opspattende luchtballonnen in vloeibaar lava. Ik wilde wraak nemen, ziedde van woede en wilde niets liever dan alles naar mijn wil zetten.

Ik hou niet van geweld, maar met een woeste trap legde ik de muziekinstallatie het zwijgen op. De muziekdoos spleet krakend tegen de muur aan de voorkant van de zolder open. Ik voelde me enigszins opgelucht.

Toen ik me omdraaide en de jongen niet meer zag zitten, schoot me te binnen dat hij slim was geweest en ik dom. De schat ontglipte mij. Ik had niets kwaads in de zin, maar ik kon me voorstellen dat de jongen liever geen razende gek in zijn huis had. Het gestommel op de zoldertrap maakte duidelijk dat hij een veiliger oord opzocht.

Ik rende de knaap achterna. Op de trap naar de gelijkvloerse verdieping struikelde ik en moest al mijn spieren aanspannen om

niet als een bal naar beneden te stuiteren. Door de bovennatuurlijke inspanning begonnen hevige pijnscheuten de achterkant van mijn rechterdijbeen te teisteren. Bij elke stap moest ik de pijn verbijten, de achtervolgingsscène begon op een gehandicaptenrace te lijken.

In de hal hoorde ik de jongen luid vloeken, wellicht omdat de achterdeur gesloten was. Ik liep naar de achterkant van het huis en zag dat hij geen beweging in de deur kreeg. Toen hij mij hoorde aankomen, draaide hij zich om. Ik herinnerde ineens dezelfde jongen die ons in Doeatstad had gefotografeerd.

Het kereltje begreep dat hij in de val zat en vroeg:

‘Wat wil je van mij? Waar is mijn mamma?’

‘Op beide vragen moet ik antwoorden dat ik het niet weet. Ik denk dat jij mij meer kunt vertellen.’

‘Ik? Jij komt hier als een halvegare binnengestormd en nu zou ik alles moeten uitleggen. Belachelijk.’

‘Als ik je mijn verhaal vertel, vertel jij mij dan het jouwe?’

‘Ik ken helemaal geen verhaal. Wat meen jij je wel?’

‘Heeft je moeder je niet geleerd respect voor ouderen te tonen?’

Hij zweeg en gaf me de kans om alles uit te leggen.

‘Ik ben met je moeder en mijn vriendin naar de bioscoop geweest. Anna moest plassen en dat mocht ze hier komen doen. Ik heb zelf ook gebruik gemaakt van de wc, maar ineens viel het licht uit en ik merkte dat ik alleen was, dat dacht ik toch. Ik hoorde een bons in het huis en ben naar de zolder gekomen om dat te onderzoeken. Meer is er niet Raemonn.’

De jongen keek verrast op, waarschijnlijk omdat hij zich afvroeg hoe ik zijn naam kende.

‘Horen de stenen mensen die de deuren blokkeren niet bij jou?’

‘Nee,’ zei ik, ‘erewoord.’

‘Waar is mamma, denk je?’

‘Ik heb geen idee,’ zei ik, ‘maar vertel eens wat je op zolder uitspookte.’

‘Als ik alleen thuis ben, snuffel ik in de boeken van mijn moeder op zoek naar experimenten die ik zelf kan uitproberen. Ik vermoed dat ze zwarte magie bedrijft met edelstenen. Ze is geobsedeerd door de voorspellingen van Damus.’

Ik begreep dat mijn samenvattingen van de boeken van Damus voor de moeder waren geweest, niet voor de zoon.

‘En waarvoor dienen die kaarsen?’

‘In het boek staat ergens geschreven dat geesten het altijd koud hebben en niets liever willen dan vuur. Ik wilde ze lokken met de kaarsen.’

‘Lukte dat?’

‘Niet erg goed, ik denk dat het door de regen komt. Ze haten water als de pest omdat de oorsprong van het leven erin vervat zit. Zij houden ook wel van symboliek.’

Reamonns uitleg klonk volwassen, ondanks de humoristische ondertoon over het water en het vuur.

‘Waarvoor dient de harde muziek?’

‘Muziek is ook een lokmiddel, maar misschien lukt het beter met rustige muziek. Mamma en papa houden niet van dezelfde soort muziek.’

Daar had je de soorten muziek, de muzak gespeeld door het elektrisch lichtorkest.

‘Vergeef me dat ik de muziekinstallatie heb stukgemaakt.’

‘Dat zul je met mijn ouders moeten regelen.’

‘Vallen ze nog mee? Zijn ze niet te streng?’

‘Mijn pappa is een toffe kerel. Ik zie mijn mamma ook heel graag, maar ik denk dat ze te veel boeken leest. Ze meent dat ze in een vorig leven als heks op de brandstapel is gestorven.’

Morgana de heks. Ik kreeg een vreemd gevoel in mijn buik dat naar alle andere delen van mijn lichaam uitstraalde. Enkele neuronen beslisten ezelsbruggetjes in mijn geheugen te slaan en ik kreeg een plotselinge ingeving. De satori vertelde me dat ik in een verhaal in een verhaal was terechtgekomen.

‘Ik heb al mijn zinnen op jou gezet Raemonn,’ zei ik, ‘jij zult het verhaal moeten afmaken.’

Afmaken? Doden? Vermoorden?

‘Ik?’

‘Ja jij. Ik zal je vertellen wat je moet doen.’

‘Oké,’ zei hij, ‘wat wordt het? De aftocht blazen of ten aanval trekken?’

‘Dat zeg ik wel als het zover is,’ zei ik.

Mijn meesterwerk was bijna af, maar iemand moest nog de magische woorden uitspreken.

Ik duwde Raemonn voor mij uit naar de voordeur. Verrassend genoeg ging ze gemakkelijk open. Raemonn stapte naar buiten en ik volgde hem met mijn handen op zijn schouders om te vermijden dat hij het op een lopen zou zetten.

Er waren geen glypten te bespeuren. Hoorden zij uiteindelijk niet in mijn verhaal thuis en waren ze naar hun eigen wereld gevluht? Ik hoopte dat Anna en Titia snel zouden opdagen zodat ze hun eerdere afwezigheid konden verklaren.

Buiten was het veel lichter dan binnen. De vollemaan scheen aan een wolkeloze hemel. Mijn auto stond voor het rijtjeshuis geparkeerd en ik wilde zo snel mogelijk instappen en wegrijden.

‘Duw me niet zo,’ zei Raemonn.

Waarschijnlijk voelde de jongen zich als een gijzelaar die voor een minder edel doel zou opgeofferd worden. Hij was in pyjama en droeg op de koop toe geen schoenen. Iemand die getuige was van mijn vlucht uit het huis zou allicht de politie bellen om een ontvoering te rapporteren. Ik dacht eraan Raemonn terug het huis in te sturen om zijn pantoffels te gaan halen, maar daar was het te laat voor.

Ik had mijn omgeving gecontroleerd, maar niet de open lucht boven mij. Een groot beest sprong vanaf de eerste verdieping naar beneden en reet met een van de klauwen van zijn linkervoorpoot mijn jas en hemd aan flarden. Het dier kwam op zijn vier poten

voor me op de grond neer en keek me aan. Het was de panter. Zijn ogen waren geel en zijn staart krulde alle kanten op.

Raemonn drukte zich van schrik tegen mij aan. Ik verwachtte dat het dier opnieuw zou aanvallen, maar het geeuwde waardoor ik het rode vlees van zijn keel en tong kon zien.

De panter kwam statig in onze richting gelopen, zijn tred kwam vastberaden over, toen plots een ander geluid mijn aandacht opeiste. Naderende voetstappen werklonken door de straat, niet als gedempte ploffen van normaal geschoeide mensenvoeten maar als klakkende stenen.

Ik was blij dat een reddende ziel vanuit de eerste dwarse weg kwam aanstormen om ons uit de hachelijke situatie te redden. Maar het was een glypt met roodgloeiende ogen die opdoemde.

De glypt rende recht op de zwarte kat af. De panter wachtte de aanval af. Toen ze nog slechts twee meter van elkaar verwijderd waren, sprong de panter naar de glypt. Het beest belandde op zijn schouders en kraste met zijn klauwen in het stenen gezicht van de glypt.

De stenen man nam de voorste poten van het dier vast, zwierde het als een hamerslingeraar enkele malen in het rond en liet het los. De panter vloog door de lucht, maar hij kwam op zijn vier poten terecht en was slechts even van de wijs gebracht.

Ik wilde tegen Raemonn zeggen dat hij zich geen zorgen moest maken. Maar de jongen trok zich los en rende vastberaden in de richting van de glypt en de panter. Hij vergrootte naarmate hij van mij weg liep en dat vond ik vreemd.

De donkere hemel boven ons sloot zich krakend tot een immens gewelf van bakstenen in de vorm van een kruis. Een bolvormige kroonluchter zorgde voor de sfeervolle verlichting van de kathedraal. De boog en het kruis kwamen daarboven bij elkaar in een kruisboog zo groot als de wereld. Ik vloekte binnensmonds, want ik had de hele tijd aangenomen dat een ogief een wapen was.

De kleine Raemonn was ondertussen getransformeerd naar een grote man. Ik herkende hem van de foto uit het wolkenkrabberboek. Het was Goras. Zijn hoofd vertoonde veel gelijkenis met dat van Damus, maar Goras' baard eindigde slechts in één punt. Hij posteerde zich tussen de twee kemphanen en bleef daar roerloos staan, als een figuur ontsnapt uit een sprookje.

Zijn plunje kwam regelrecht uit de toneelkast. Hij droeg een lang donkergroen hemd met korte mouwen dat met een brede gordel om zijn middel was vastgesnoerd. Een blauwe edelsteen hing aan een gouden ketting rond zijn nek. Onder het hemd droeg hij een lichtgroene legging en zijn voeten zaten in een paar soepele lichtbruine schoenen die op instappers leken.

Iedereen kent Goras als de uitvinder van de wetmatige driehoeksberekening. Weinig mensen weten dat hij ook een muzikant was, in zijn vrije tijd speelde hij de luit. Het deuntje dat hij nu uit zijn dwarsfluit toverde, leek veel op het liedje dat het symfonisch orkest ook had gespeeld: *Alleen de hemel weet het*.

De glypt raakte in paniek door de muziek en hield de handen platgedrukt tegen zijn oren alsof hij de ellendige tonen en noten wilde buitensluiten. De zwarte panter sprong op de borst van Goras en deed alle moeite om hem te verscheuren, maar het klauwen en bijten had geen enkele uitwerking.

Goras toverde een ijle toon uit zijn fluit waardoor de panter in een honderdtal zwarte beestjes uit elkaar viel. Ik had ratten verwacht, maar het waren poesjes die het hazenpad kozen en hun heil zochten in allerlei spleten en gaten. Ik hoorde een vrouwenstem roepen dat ze ons de volgende keer wel te pakken zou krijgen, waarna haar kreet overging in het geluid dat normaal een gekeeld varken maakt.

Goras keerde zich om naar de ontredderde glypt en liep spelend op zijn fluit ernaartoe. De glypt bleef waar hij was, op zijn knieën en met zijn hoofd schuddend, alsof hij om genade smeekte. Goras naderde de glypt tot op enkele meters en begon een ander liedje te spelen.

Bij de eerste hoge noot brak de linkerarm van de glypt af en viel op de kasseien stuk. De glypt keek ernaar en wist niet wat hem overkwam. Enkele seconden later weerklonk nog een schelle noot door de straat waarna de rechterarm afknakte. Ook die brak bij de aanraking met het wegdek in stukken uit elkaar. De glypt draaide in paniek zijn hoofd van links naar rechts, maar een derde, uitzonderlijk hoge fluittoon deed hem in duizend stukjes uit elkaar spatten.

Ik draaide me om en weerde de steentjes met mijn rug af. Het beeld van de stukgeschoten glypt deed me terugdenken aan het gemutileerde standbeeld middenin de cirkel van cyclopische torens op Beiland. Ik hoopte dat er nog een filmische mogelijkheid voor de glypt openbleef, bijvoorbeeld door de stukken steen te laten smelten en zichzelf weer in een vorm te gieten, maar dat tovenaars-effect bleef uit.

Een nog ongelooflijker beeld viel op het netvlies van mijn ogen toen ik eindelijk over mijn schouders achterom durfde te kijken. Op de plaats waar de glypt geknield had gezeten, zat Anna. Ze was naakt.

Goras hield niet op met spelen. Boven het gefluit uit trok een ander geluid mijn aandacht. Aan de overkant botsten twee geparkeerde auto's tegen elkaar, maar er zaten geen chauffeurs in. Iets verderop in de straat weerklonk nog een botsend geluid.

Ik zette een stap opzij om mijn evenwicht te bewaren. De straat begon verdorie te hellen. Ik haastte me naar Anna en hielp haar recht. Ik wierp mijn jas over haar schouders, begeleidde haar naar mijn auto en hielp haar instappen.

Toen de fluit, Goras, zijn lied abrupt stopte, brak de hel los. De duivel kon er elk moment zijn, misschien in de vorm van Reamonns pappa: Faust.

De geparkeerde auto's aan de overkant schoven over de glibberige ondergrond. Het zou niet lang meer duren of de muren van de huizen en de kasseien in de straat zouden op één hoop rollen en

zich verenigen in het oergesteente. Aan de ondergang van de wereld bouwt iedereen mee. Het afbreken was begonnen.

Ik hoefde de auto niet te starten. Door de hellende wereld bevoog hij automatisch vooruit met de snuit in de goede richting. Zijn banden sleepten over de gladde kasseien. Als de wereld zo bleef draaien, zouden we in een langgerekte beweging tegen het eerste huis op onze weg knallen.

Ineens leek de auto me geen goed ontsnappingsmiddel meer. In de flauwe bocht naar links lagen enkele auto's op een hoopje tegen de gevel van een huis gedrukt. Dat zou ook onze eindbestemming worden als er niet gauw iets miraculeus gebeurde.

Boven alle herrie uit hoorde ik gerammel van stenen, alsof de schouwen op de huizen afbraken. Ik keek achterom en zag door de achterrait Goras – of Raemonn – staan met zijn rechterarm in een groet omhooggestoken. Hij had geen last van de overhellende wereld.

Een wenende Anna trok mijn aandacht weg van de afscheidnende figuur.

‘Gaat het Anna?’

Ze reageerde niet op mijn vraag.

‘Wat heb je rond je nek hangen?’ vroeg ik.

Mijn jasje was rond haar schouders geslagen, maar haar borsten bleven onbeschermd. Ertussenin hing een glinsterend ding. De edelsteen brak het binnenvallende licht en de auto baadde in een onwerkelijke wereld vol repen kleur.

‘Mijn talisman,’ zei ze.

Was dat de lapis lazuli uit de verzameling van Titia? Had Raemonn een edelsteen gebruikt om zich naar Goras te transformeren?

Anna draaide de blauwe steen met zwarte nerven om waardoor een andere edelsteen tevoorschijn kwam: een regenboogkristal. Ik hoopte dat de twee stenen genoeg vibraties uitzonden om de hellende ondergrond weer recht te trekken. Op een onverklaarbare manier deed de steen me denken aan het onafscheidelijke koppel:

Janien en Loek. De vraag die ik aan Anna stelde was daar een logisch gevolg van:

‘Denk je dat de kuisprins van de keukenprinses houdt?’

‘Alleen zo kan hij haar wereld inpalmen,’ zei Anna.

Het voorlopige einde van het honderdwoordenverhaal luidde: *O’s hofnar Quibus heeft waarschijnlijk een oogje op Pubis laten vallen.* Zonder het te weten had Anna de zeven ontbrekende woorden uitgesproken: *Alleen zo kan hij haar wereld inpalmen.*

De wereld trok zich niet recht maar keerde zich letterlijk om. We stoven als in een gevechtsvliegtuig weg. Mijn vliegkunst en rijvaardigheid kwamen me goed van pas. De G-krachten in de auto drukten ons in de zetels, maar iets anders trok ons naar de kruisbooghemel, het ruimte-ogief. We vlogen naar boven en de grond onder ons viel weg. Was de onbekende macht misschien mijn verbeeldingskracht?

De auto kantelde. Terwijl het symfonisch orkest *Kan het niet uit mijn hoofd krijgen* speelde – duidelijk hoorbaar vanuit de boxen in mijn auto – zag ik dat we over een regenboog reden die als een gebolde weg tussen twee hemellichamen was opgespannen. Op de koop toe opende zich de kruisboog, het ogief dat geen wapen was.

Ik zag het universum nadat het zo snel was uitgedijd dat de hemel sterreloos was geworden. Het zwarte, onzichtbare gat ergens in het midden van het sterrenstelsel trok al het licht spiraalvormig aan en hield het vast. Miljarden bakstenen vielen als regendruppels omlaag. Of was het omhoog? Gelukkig werd onze vliegende auto de meteorietenregen bespaard.

Anna schudde haar hoofd. Ze werd uit haar nachtmerrie wakker en merkte haar naaktheid. Ze trok de korte jas wat meer rond haar hals waardoor ik een stukje van haar lichtbehaarde pubis kon zien, maar dat merkte zij niet.

‘Wat is er gebeurd,’ riep ze.

‘Rustig meisje, alles komt in orde, we zijn er bijna uit,’ zei ik en wees naar achter:

‘Kijk maar.’

We keken simultaan achterom en zagen door de kleine achterruit een man en een vrouw staan. Het waren Quibus en Pubis, Demmed en Maddam, de kuisprins en de keukenprinses, Janien en Loek, echt en onecht, waar en niet waar. Maakte ik het einde mee van de stedenbouw die zij zo verfoeiden? Dat ze tevreden waren, was onmiskenbaar.

Enorme zwamdraden beschimmelden de wereld. Ze schrompelde tot een rotte sinaasappel in elkaar. Ze viel in haar eigen gat zoals de slang die haar staart opeet. De afbraak klonk als muziek in de oren. Een doffe sintel bleef over, het leek me een veel te luguber einde voor een edelsteen.

Wij werden gedwongen een nieuwe wereld te zoeken of terug te keren naar de oude. Daarom richtten we onze blikken vooruit. De vollemaan zag ik niet meer in de hemel hangen, wel Turnus. Mijn auto leek zich voor te bereiden op een landing bovenop een zeshoekige plek die glinsterde als een groene smaragd waarvan de hexagonale structuur binnenin zichtbaar was. De helle-uitgang van de onderwereld was voor mij de voordeur van een nieuwe thuis.

Ik waande me in de baarmoeder van een zwangere vrouw die op het punt staat te bevallen. Ik vertoefde voor even ónder de wereld. Duat, Doeat, Doewat. Doe wat? Een verborgen boodschap? Wat moest ik doen? Ik kon niets anders doen dan op de wereld komen. Ik werd opnieuw geboren.

De wereld ging niet in vuur of in water onder. Er brak geen brand uit, niets overstroomde, geen duivel liet zich zien. De snuit van de auto kwakte tegen een ruimtespiegel nog groter dan die van een ruimtetelescoop waardoor het beeld van de zich openende Turnus en haar omcirkelende ijsklompen in ontelbare stukjes uit elkaar brak.

De auto sloeg met een onwerkelijke klap een klein gaatje in het mozaïek en het immense glas-in-loodraam spatte als in een vertraagde filmscène uit elkaar. Elk puzzelstukje draaide zich om en zocht zich een weg om het nieuwe beeld van de wereld af te maken.

Dat gebeurde terwijl alle toonaarden die er ooit werden gespeeld mijn gehoorgangen én mijn hele wezen vulden. Het was er kleurig, bovendien rook het er ook nog fleurig.

Het licht in de wc ging weer aan. Ik gaf de deur een duw en stormde halsoverkop naar buiten. In de hal kwam ik Titia en haar zoon tegen. Waar was zijn vader? Was Faust in de voetbalkantine blijven plakken?

‘Otto, dit is Raemonn, mijn zoon,’ zei ze, ‘in pyjama.’

Raemonn kon er niet om lachen.

Door mijn glimlach veranderde hij van gedachten, want hij knipoogde en gaf me spontaan een hand.

‘Toffe kerel ben jij,’ zei ik.

‘Bedankt,’ zei hij.

Titia keek me verwonderd aan. Anna kwam achter haar staan en vroeg:

‘Bedankt waarvoor?’

De jongen wilde antwoorden, maar ik was hem voor:

‘Voor de samenvattingen van de boeken.’

‘Oké,’ zei Titia.

‘Zullen we naar huis gaan?’ vroeg Anna aan mij, ‘het is al laat.’

‘Ik breng je wel.’

‘Dat is je geraden,’ zei ze.

Raemonn glimlachte zo mooi als zijn moeder dat kon.

‘Titia, het was een aangename avond,’ zei ik, ‘tot ziens.’

‘Ik heb er ook van genoten Otto, bedankt.’

‘Dag Raemonn en Titia,’ riep Anna als afscheid.

Ze aaide de jongen over zijn blonde haar en liep naar buiten. Ik volgde haar naar de auto aan de overkant van de straat. Bij de auto aangekomen draaide ik me om. Raemonn stond nog in de deuropening, in zijn eentje, want zijn moeder was weer naar binnen gegaan. Hij wenkte me om terug te komen, omdat hij op zijn blote voeten en in pyjama niet naar buiten kon komen.

Ik maakte enkele waanzinnige stappen en was weer bij hem.

‘Hier,’ zei de jongen terwijl hij mij een foto aanreikte.

Ik nam ze aan en bekeek ze.

‘Ik weet wel dat jouw moeder ons in het labyrint wilde laten verdwalen en dat jij ons met het fototoestel eruit hebt geflitst. Ik moet jou bedanken.’

‘Ik heb het boek *De vuurkoning en de ijskoningin* gelezen, ik kende het einde, maar dat wist jij niet,’ zei hij, ‘tot ziens.’

Hij keerde zich om en smeed de voordeur met een harde slag achter zich dicht.

Ik herinnerde me een ander boek, dat Did in mijn auto had laten liggen na onze vakantie. Het verhaal vertelde over de heks Kweetetal, zij die alles weet en haar helper Kweenie die niets weet. Terwijl ik houterig als een bedeesd prinsje mijn oude wereld vaarwel zwaaide, voelde ik me Kweenie. Een kip zonder kop maar kalffris.

Epiloog

Het was gezellig warm in mijn studeerkamer, thuis in Lomara. Af en toe weerklonk een bons door het huis. Ik wist zeker dat er geen zwarte katjes achter de lambrisering zaten. Het was Darpita die het huis een wekelijkse schoonmaakbeurt gaf.

Terwijl het buiten vroom dat het kraakte, legde ik de laatste hand aan mijn verhaal. De toevallige wetenschap dat enkel in een boek het verleden, het heden én de toekomst vastliggen, was meegenomen.

Het schrijven ging goed, het uitgeven zou andere koek zijn. Voor een prins was dat geen probleem geweest, maar ik was slechts een doodgewone testrijder bij LOTO die als schrijver waarschijnlijk nooit aan de bak zou komen.

De voorbije nacht had ik sinds lang weer een ouderwetse droom beleefd. Ik kon me de inhoud niet meer in detail herinneren, maar ik had weer het gevoel dat dromen bedrog zijn. Ik besloot rustig af te wachten wat de toekomst zou brengen.

De deur ging open en juffrouw van Steen kwam binnen. Ze zag er schitterend uit. Heupwiegend kwam ze in mijn richting gelopen. Ik legde mijn pen neer en sloeg haar gade terwijl ze het kleine recht-opstaande kadertje op de hoek van mijn bureau opnam en de foto bekeek.

‘Titia ziet er geweldig uit als koningin.’

‘Ik hou meer van haar hofdame,’ zei ik.

‘Jij ziet er niet uit in die koningskleren. Je merkt zo dat mannen zich niet kunnen kleden.’

Over de koopwoede van een vrouw wilde ik het niet hebben. Omdat ik zweeg ging Anna verder:

‘Die kippen op de voorgrond maken de foto helemaal af.’

‘Kieken is beelden schieten,’ zei ik.

Anna stond waarschijnlijk over de kiekens te fantaseren en reageerde niet. Ze draaide wat rond en bekeek de ring aan haar rechterhand. Het was een ring met een turkoois erin verwerkt. De steen

was tot een briljant geslepen en zijn kleur lag tussen malachietgroen en lapis-lazuli-blauw. Hij kaatste het licht van het vlammeende, open haardvuur alle kanten op en ik begreep eindelijk dat in alle dingen een geest zat.

Ik had de ring niet zomaar voor haar gekocht. In de winkel had ik gemerkt dat haar aura lichtjes trilde toen ze de edelsteen met een loep aan een grondig onderzoek onderwierp. Het was een natuurlijke steen, want er zijn – nog steeds volgens de juwelier – edelsteenverkopers die hun saaie stenen verhitten om fellere kleuren te verkrijgen. De juwelier had ons erop gewezen dat hij echt was, want een valse steen van glas heeft minder onreinheden en ziet er gaver en puurder uit.

Anna had de steen onmiddellijk aangevoeld. En hij haar. Als amulet of talisman kon hij haar goede diensten bewijzen.

‘Mag ik een muzikje spelen?’ vroeg ze toen ze erop uitgekeken was.

‘Jij mag alles,’ zei ik.

Nu zul je je afvragen welk liedje ze startte. Wel, dat van het elektrisch lichtorkest: *Het is over*.

Spontaan herinnerde ik me de zeven muziknoten op de wolkenkrabbers, de zeven steden van Moe. Ik had korte metten gemaakt, ik had iedereen de metten gelezen, de eerste van de zeven kerkelijke getijden. Zeven.

Ineens verscheen Anna’s mooie kopje in mijn blikveld. Ze stond voorovergebogen over het bureau en haar gezicht hing niet verder dan tien centimeter van dat van mij.

‘Kan ik je met iets van dienst zijn?’ vroeg ze.

Ze was dartel.

Ik dacht even na en vroeg:

‘Wil jij voor mij een kindje baren?’

Haar glimlach viel weg. Zeven woorden bleven.

Het was geen levend wezen, toch wil ik ter nagedachtenis aan het WTC in New York dit boek opdragen aan alle mensen die bij de terroristische aanslag van 11 september 2001 omkwamen. 98 liften waren niet voldoende om als brug naar het leven te dienen.

Een opmerkelijke lezer zal na het lezen van dit verhaal zich misschien het volgende afvragen: als Otto geen prins meer is, hoe kon hij zich dan zijn vroeger prinsesleven herinneren? Wel, omdat Otto het niet heeft opgeschreven. Ik heb dit verhaal bedacht, ik ben de schrijver.